Kaptajn Antifers eventyr

JULES VERNE

Jules Verne

Kaptajn Antifers eventyr

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Jules Verne: *Kaptajn Antifers eventyr* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Jules Verne: *Kaptajn Antifers eventyr* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Indledning

Indledningen skal ikke blive lang, det lover vi på forhånd, – ikke længere end nødvendig, for at læserne senere, uden forstyrrende afbrydelser, kan hengive sig til nydelsen af denne underholdende, spændende og først og fremmest sandfærdige fortælling.

Vi må gå lidt tilbage i tiden for at begynde med begyndelsen, dog ikke længere end til 1830, da, som sikkert enhver af vore læsere erindrer, Mehemed-Ali endelig kastede fejdehandsken, den længe forberedte fejdehandske, til sin lensherre, sultan Muhamed af Tyrkiet, de troendes behersker. Det var en strid med Abdallah, pasha af Acca, der gav ham den forønskede lejlighed til at rejse sig, idet porten i denne syntes at ville tage parti for hans modstander. Dette var tilstrækkeligt for Mehemed-Ali til at sende sin fra den græske frihedskrig berømte og berygtede søn, Ibrahim-Pasha, i spidsen for en hær ind i Syrien for at erobre landet.

Blandt dem, der anså det for mest tilrådeligt at flygte for den indtrængende fjende, var den for sin rigdom og for det had, hvormed han beæredes af Mehemed-Ali, bekendte Kamylk Pasha. Han var i årevis bogstavelig talt blevet jaget fra sted til sted, og han var selv overbevist om, at hovedgrunden for Mehemed-Ali til at foretage dette tog mod Syrien, i virkeligheden skulle søges i hans længsel efter at få ham og hans skatte i sin magt.

Det uudslukkelige fjendskab, der herskede mellem Kamylk Pasha og Mehemed-Ali, havde sin oprindelse fra en meget stor

arv, der var gået den sidstes næse forbi for at falde i den første turban. Senere havde Mehemed med misundelse hørt Kamylks tapperhed under kampen mod den franske konsul Bonaparte berømme i høje toner af sultanens vældige stridsmand Djessar, "Slagteren". Skønt man skulle tro, at Mehemed selv havde hentet sig berømmelse nok, stak det ham dog i hjertet, at hans på arvespørgsmålets område heldige medbejler duede til andet, end til at arve de rigdomme, andre havde haft møje med at samle, og det var med udelt tilfredshed, at han modtog efterretningen om, at Kamylk Pasha var mellem de 4000 fanger, som Bonaparte havde ladet skyde, efter at Jaffa i 1799, trods den mest glimrende tapperhed, var blevet tvunget til at overgive sig.

Men glæden varede ikke længe. Kamylk var, fortalte rygtet, oven i købet kun let såret, undsluppet fra blodbadet, og sejlede nu verden rundt på sin prægtigt udstyrede lystjagt, der førtes af hans gamle trofaste ven og tjener, kaptajn Zo. Medens han var borte, var nogle rare, gamle slægtninge atter så venlige at lægge sig til at dø, så Kamylk Pasha, da hans jagt en skønne dag ankrede op på Alexandrias red, var rigere end nogen sinde før.

Var hans rigdom vokset, var imidlertid også hans fjende og dennes magt vokset. Mehemed-Ali havde, meget mod sultanens ønske, gjort sig til herre over Ægypten og havde taget Kamylk Pashas eneste nære slægtning og naturlige arving Murad til sin fortrolige.

Men Kamylk svor som en brav ottoman, at denne Murad, der havde slået sig på tyrkerfjendens parti, ikke skulle arve en eneste hvid af hans formue, – så kunne han gøre sig så ynkelig, han ville med sin unge hustru, – en fellah for resten – og sin lille søn Saouk.

I orienten kan det hurtigt blive en forbrydelse at være rig. En rig mand er en uafhængig mand, og en uafhængig mand kan let blive en farlig mand. Kamylk Pasha, der dannede et midtpunkt for de tyrkiske interesser i Ægypten, følte snart jorden brænde sig under fødderne og forstod uden længere grublen, at Mehemed-Ali og hans egen kære fætter var blevet enige om at skaffe sig af med ham og dele hans rigdomme. Men Kamylk var ikke tyrk for intet. Han regnede som så, at det gjaldt først om at få skatten bjerget, for det var den, der lå de to gode venner mest på hjerte; og med stor snuhed smuglede han sine rigdomme, der – anbragt i guld, ædelsten og perler – fyldte tre gode vinfade, belagt med solide jernbånd, samt en halv snes mindre tønder, ud fra Alexandrias havn. Det var naturligvis kaptajn Zo, der havde taget dem om bord på en i dette øjemed lejet maltesisk speronare, og som snart lykkelig og vel løb ind med sin dyre last i Ladakieh, havnestad for byen Aleppo, hvor Kamylk Pasha havde besluttet sig til at overgive dem i sin ven pashaens, Abdallas, varetægt. Selv troede han endnu at kunne finde et fristed i Ægypten, men blev jaget som et dyr fra sted til sted for til sidst at undslippe og sætte kursen mod Aleppo, hvor han efter mange farer og genvordigheder ankom nogle år senere.

Hvorfor ville han netop bo her? Ja, det var der næppe andre end han selv og kaptajn Zo, der kunne svare på, – naturligvis denne fortællings forfatter ikke at forglemme. Det var, fordi Ladakieh var det sidste sted, hvortil han havde kunnet spore en mand, som han i sin tid længe havde søgt, en fransk koffardimatros, som Kamylk Pasha havde god grund til at huske, og som han havde svoret sig selv aldrig at glemme. For

den nat, da han i sårfeber, ramt af en fransk kugle, lå uden for Jaffas mur mellem de andre lidelsesfæller og måske var den eneste, der var i stand til at give en lyd fra sig, var der kommet en mand roende langs kysten i en båd. Han havde hørt en levende stemme fra denne rædselsfulde kirkegård og havde set en skikkelse slæbe sig ned til stranden, var blevet bange og havde korset sig og var så roet ind og havde taget Kamylk om bord i sit fartøj og frelst hans liv.

I mange år havde Kamylk Pasha boet i Aleppo og fortsat sine efterforskninger efter sin redningsmand. Så kom en skønne dag rædselsbudskabet, at Mehemed-Ali ville foretage et stort krigstog mod Syrien for at gøre sig til herre over landet, og Kamylk Pasha måtte med sorg i sindet atter tænke på opbrud. De tre vinfade med de stærke jernbånd og de små tønder blev atter indladet under Zo's kommando, uden at nogen vidste besked om deres indhold, og en dag stod Kamylk Pashas hus lukket, – han var rejst bort, ingen vidste hvorhen.

1. Et ukendt skib, ført af en ukendt kaptajn, søger på et ukendt hav en ukendt ø

Kaptajnen stak hovedet op af kahytskappen og så sig om. Med missende øjne fulgte han kimingslinjen kompasset rundt, – den var ren og klar og brødes ikke på noget punkt af skyggetegningen af noget sejl eller nogen mast, ej heller af nogen kyst, høj eller lav, der var intet at se uden luft og vand, – absolut intet.

Kaptajnen skuttede sig.

"Hvornår fik du roret?" spurgte han rorgængeren.

"Kl. 4," sagde denne og gabte.

"Har der været noget på din vagt?"

"En sejler oppe til luvart, – jeg faldt en streg af for at komme væk fra ham."

"Og han fulgte os ikke?"

"Nej, han gik for styrbords halse og var straks borte igen."

Kaptajnen tog en lang kikkert frem fra kahytskappen, tog remmen over skulderen og entrede til vejrs på stortoppen, som han havde gjort hver morgen i den sidste månedstid. Oppe i mærset svang han sig ind og undersøgte atter opmærksomt kimingslinjen. Den var lige så ren og blank som før, – kun ude i øst sås ligesom en lille, energisk glød, der hurtigt voksede og skød sine flammestråler ud over himmel og hav. Da kaptajnen

langsomt og besindigt, som det sømmer sig skipperen på skuden, entrede ned, stak den opgående sol ham lige i øjnene.

Kaptajnen kaldte på en eller anden nede i kahytten, gav en ordre og lagde sig så lang han var på bænken ved roret med ryggen mod den varmende sol.

"Varsko mig, når Hans Højvelbårenhed kalder," sagde han til rorgængeren og lukkede sine øjne en lille bitte smule.

Det plejer ikke at være gode tegn, når et skib i søen søger at skjule sig for andre skibe: Det tyder i reglen på en mindre god samvittighed. Det er som oftest kun større skibe et sådant fartøj går uden om, medens det med forkærlighed opsøger de mindre handelsskibe, der aldrig glæder sig ved mødet.

Man ville dog bestemt ikke få det indtryk, at denne skonnertbrig, hvis bekendtskab vi her har gjort i den tidlige morgen, var en pirat. Den var hverken stor nok til det, stærkt nok armeret eller bemandet, – der var 7 mand på hver vagt, hvilket altså gav en besætning på 14 matroser. Snarere fik man det indtryk, at det var en lystsejler, der var bleven rigget lidt sværere end almindeligt. Og det eneste mistænkelige ved skibet var, at man kunne lede forgæves efter noget navn både agter på spejlet og forude på navnebrædderne under kranbjælken.

Det sidste kunne nok tyde på, at det i og for sig fine og elegant byggede fartøj var indrettet til den lige så agtværdige som indbringende smuglerforretning. Og denne antagelse kunne bestyrkes ved endnu en ejendommelighed, som man kun opdagede, når man så meget nøje efter: Der var ingen flagline skåret i blokken ude på nokken af gaflen, – man brugte altså ikke at vise sit flag! Sammenholdt man dette med fartøjets bygning, der for enhver søkyndig kun gik ud på at gøre det så

hurtigt sejlende som på nogen måde muligt, ville man måske slå sig til ro med den tanke, at den navnløse skonnertbrig var et af datidens ingenlunde sjældne smuglerfartøjer, der i reglen fører en kort, men rask og eventyrlig tilværelse.

Kom man om bord og ned i lastrummene, nødsagedes man imidlertid til at lade denne tanke fare. Skibet var slet ikke lastet. Ud over den for besætningen nødvendige proviant samt nogle fade vin og rom, hvoraf de fineste mærker lå agter ude under arkeliet, tre stærke fade af dobbelte egestaver og med svære jernbånd omkring samt en halv snes mindre tønder, havde fartøjet intet inde af nogen slags.

Måske kunne man ved at udspørge mandskabet få lidt at vide om skibet og dets bestemmelse, som det var så vanskeligt at slutte sig til ved første øjekast. Men her ville man blive mere end forbavset. Mandskabet, der bestod af folk af alle nationaliteter, var hyret i forskellige havne og ganske fremmede for hinanden indbyrdes. Og ingen af dem havde den mindste anelse om, hvor skibet kom fra, hvor det skulle hen, hvilken bestemmelse det havde, hvad ejeren hed – andet end "Hans Højvelbårenhed" – og, hvad der var endnu mærkeligere, ingen af dem havde den mindste anelse om, hvor, i hvilken verdensdel eller hvilket verdenshav, de i øjeblikket var, for eksempel på denne smukke morgen, den 10. november 1831. I den grad var der bogstavelig talt blevet sejlet rundt med dem. Ingen skibsjournal har nogen sinde været så overbroderet med kurser som dette fartøjs. Det var ikke én men tusinde labyrinter at finde ud af, og det lå langt over de flestes kræfter at forsøge på det.

Landkending fik de så godt som aldrig. Til tider undgik de ethvert spor af land, undertiden gik de tæt nok ind under det, særlig når det var en mindre ø, der lå afsides og uden tegn på at være beboet. Men efter et indgående studium af kortet og hemmelig forhandling mellem Hans Højvelbårenhed og kaptajnen endte det altid med, at de atter gik ud til søs. I 15 måneder havde de kun været ved land nogle gange for at fylde vand på og købe brød, hvilket de også af og til havde købt af forbisejlende skibe i søen.

Det bankede pludselig tre slag i dækket.

"Kaptajn, – pst! – pst!" sagde manden ved roret.

Men kaptajnen var allerede på benene. Han kastede endnu et blik ud over vandfladen, der stadig ikke afspejlede andet end den klare himmel, strøg sig over sit skæg og gik ned i kahytten.

"Nu?" sagde en høj og statelig mand, der, indhyllet i den klædelige gulbrune burnus, stod midt på gulvet, medens en slave bandt ærmerne op for håndleddet.

"Intet, Deres Højvelbårenhed, intet!"

"Nej, naturligvis, – hvorfor anderledes i dag end ellers?" Og et underligt, smerteligt drag af træthed; ja, næsten lede, drog over hans smukke, udtryksfulde ansigt. Han satte sig på divanen, samlede sit lange, sortgrå skæg i sin ene hånd og støttede hagen imod den, medens hans mørke, melankolske øjne spørgende fæstede sig på kaptajnen.

"Jeg bliver træt af denne jagt efter en plet jord, der endnu ikke er taget i besiddelse af mennesker," sagde han. "Jeg vil have en ende på det. Har der ikke vist sig noget brugeligt sted, inden sol går ned i aften, sænker jeg mine vinfade i havets dyb."

Kaptajnen kløede sig bag øret, som om han hellere havde hørt noget andet.

"Det bliver ikke nogen let sag at få dem op igen!" sagde han, "men som Deres Højvelbårenhed ønsker."

"Det bliver umuligt både for venner og fjender!" sagde den mørke mand. "Men således synes det nu at skulle være!"

Og med en håndbevægelse affærdigede han sin kaptajn og førte med østerlandsk værdighed det pragtfulde ravmundstykke på sin nargileh ind mellem sine læber. Og snart sad han indhyllet i en damp af lette hvide skyer, hensunket i de drømme, der ubestemt og svævende steg frem i hans sind.

Gennem det åbne skylight strømmede af og til et friskt pust af vinden ned og sønderrev de hvide dampes fine slør. Og i Hans Højvelbårenheds drømmerier syntes på lignende måde en eller anden erindring at trænge ind og sønderrive spindet. Han rynkede sine bryn, hans øjnes udtryk skiftede fra tungsindighed til harme og forbitrelse og antog så atter det første bedrøvede, næsten selvopgivende blik, som havde vist sig, da kaptajnen havde meldt sit bestandige: Intet.

Han rejste sig og gik nogle gange frem og tilbage over kahytsgulvets bløde tæppe, af og til standsede han og så ned for sig med en mørk mine. Så slog han med foden en flig af tæppet til side, og en lem viste sig i gulvet. Han satte den ene fod fast mod et af hjørnerne, lemmen gav efter, trak sig af sig selv ind under gulvet, og en åbning kom til syne. Uden at tøve steg Hans Højvelbårenhed ned ad trappen i åbningen.

På dens nederste trin blev han stående. På begge sider stod der kasser med våben, men det var ikke dem, hans øjne søgte. Det var de tre fade af stærke egestave med svære jernbånd

omkring, der lå fast og urokkeligt ved siden af hinanden med de små tønder imellem sig, agter for trappen, hvor skibet begyndte at blive smalt ved låringen.

Længe stod han i tavshed og betragtede dem. Han kendte indholdet, – gennemgik det i erindringen, hvert enkelt stykkes skønhed og værdi, så for sig stenenes stråleglans, perlernes fine skær og guldets glød, – Kamylk Pasha elskede sine skatte, ikke blot for deres værdi, for den magt, de gav ham, men nok så meget for deres skønhed, for deres rige, mangfoldige farvespil.

"Ingen vaklen længere!" sagde han halvhøjt. "Finder jeg ikke inden aften et ukendt sted, hvor jeg kan skjule mit gods, ved jeg i alt fald, at de er sikre for alle efterstræbelser på havets bund!"

Og langsomt vendte Hans Højvelbårenhed sig om, gik op ad trappen og lukkede omhyggeligt lemmen efter sig.

Et par timer før solnedgang viste Hans Højvelbårenhed sig på dækket.

Sejlene fyldtes næppe nok af den svage brise, luften var høj og klar og himlen let dækket af de fine makrelskyer, der under alle himmelstrøg lover godt vejr den følgende dag.

Skibets herre lod som sædvanlig sit blik løbe kimingen rundt, inden han vendte sig til kaptajnen. Den var lige så ren og klar som om morgenen.

"Stadig intet?"

"Stadig intet, Deres Højvelbårenhed!"

Han rystede på hovedet og gik med langsomme, værdige skridt agterud og satte sig på vagtbænken.

"Er middagspladsen afsat i kortet?" spurgte han.

"Det bliver den straks efter observationen!" sagde kaptajnen en smule stødt.

"Lad mig se, hvor vi er i øjeblikket."

Kaptajnen tog kortrullen i kahytskappen, rullede den ud på bænken ved siden af Hans Højvelbårenhed og pegede på en lille blyantscirkel.

"Hvor langt er vi fra det nærmeste land?"

"22 kvartmil, Deres Højvelbårenhed. Det er omtrent nord for os, men det er lav kyst, og den er ikke i sigte."

"Ved nogen af besætningen, hvor vi befinder os?"

"Ingen uden Deres Højvelbårenhed og jeg, – jeg tør sværge på, at der ikke er én mand om bord, der kan sige, hvilket hav vi er på, – sådan som vi har krydset rundt!"

Skibets herre sad nogen tid i dybe tanker. Han grundede over det uheld, der havde forfulgt ham, at han under hele sin lange og møjsommelige sejlads ikke havde kunnet finde en eneste ø, holm eller klippe, der ikke i forvejen var kendt og taget i besiddelse af mennesker, hvilket gjorde den værdiløs for ham. For hvor der færdedes mennesker, kunne han ikke være sikker på, at hans skatte kunne forblive skjulte og urørte, til han en gang i fremtiden kunne komme tilbage og hente dem.

"Om den dag nogen sinde vil oprinde, da jeg i ro og fred kan få lov til at nyde mine rigdomme!" sagde han til sig selv, idet han rejste sig. "Kaptajn!"

"Deres Højvelbårenhed befaler?"

"Jeg har taget min beslutning! Hvis vi ikke inden solnedgang har fået en ø eller en klippe, som den vi nu så længe forgæves har søgt, i sigte, sænker vi mine vinfade ned i havets dyb!"

"Som Deres Højvelbårenhed befaler! – hal det fokkeskøde der for! – vinden falder, det bliver stille til natten!"

Ja, det så det ud til, og dermed svandt udsigten til at finde noget land. For et skib må nærme sig land for at få det i sigte. At et land pludselig dukker op af havet, har man jo nok set eksempler på, men det hører til de store sjældenheder.

Hvad var det? Hans Højvelbårenhed vendte sig med usædvanlig hurtighed og så på kortet. Han havde et øjeblik troet at se en mørke skygge, en skybanke eller en kyst nede i sydvest. Men kortet viste 100-150 kvartmil til den nærmeste kyst i denne retning, så det kunne ikke være land.

"Lokkende syner!" sagde Hans Højvelbårenhed. "Er du sikker på, at vores plads er rigtig?"

"Så sikker som på profetens visdom, Deres Højvelbårenhed!"

Solen sank i det purpurfarvede hav. Dens sidste stråler legede smut med bølgetoppene og lagde en gylden glans over skonnertbriggens skrog og rejsning, – nu lå skroget og undersejlene allerede i et blåligt halvmørke, men endnu lyste solen rødt i topsejlene, – nu svandt den …

"Land forude, – 4 streger til luvart!" lød det oppe fra udkigsmanden i mærset.

Altså dog alligevel!

"Hvad styrer vi?" spurgte Hans Højvelbårenhed.

"Nordvest til vest!" lød svaret fra manden ved roret.

Kaptajnen var allerede på vej op i storevant med sin kikkert. Hvis middagspladsen virkelig var rigtig, og det nærmeste land var omtrent i nord i en snes kvartmils afstand, så kunne det kun forholde sig således, at det land, der nu var blevet varskoet fra udkigsmanden, ikke fandtes på kortet og måske var ukendt og ubeboet. Men det var i dette ret befærdede farvand kun lidet sandsynligt.

"Nu?" spurgte hans Højvelbårenhed, da kaptajnen atter kom ned fra toppen.

"Det er rigtigt nok! En klippeø, – der ligger nogle skybanker over den, som jeg kunne tænke mig stammede fra en vulkan. Og det gør hele øen sikkert også, – den må være dukket op, efter at kortet der er opmålt, og efter at jeg var her sidst, for jeg har aldrig set den før."

"Gid du havde ret, kaptajn! Og gid den måtte være ubeboet! Lad os holde ned på den for små sejl!"

"Som Deres Højvelbårenhed befaler! – op til at bjærge sejl! – og lad det gå lidt villigt!"

Snart efter stævnede skonnert-briggen for små sejl, under nathimlens tindrende stjernepragt, ind mod det ukendte land.

2. Hans Højvelbårenhed anbringer sin formue i et dirkefrit pengeskab

Da morgensolen brød frem, lå vort fartøj i et par kvartmils afstand fra en lille klippeø, der rejste sig med ret bratte vægge op af søens dyb. At det var en ø, havde kaptajnen allerede ved det første daggry skaffet sig vished for ved at omsejle det meste af den. Da Hans Højvelbårenhed ved solens opgang kom på dækket, kunne kaptajnen straks glæde ham med den meddelelse, at øen efter alt at dømme var ubeboet.

Kamylk Pasha strøg sig tilfreds over sit skæg og tog sin nye besiddelse i øjesyn. Han anslog øens længde til omkring 500 meter og dens bredde til omtrent det halve. Det var nærmest én stor klippeblok, foroven næsten glat afskåret og med stærk hældning mod øst, hvor det også så ud til at være lettest at gå i land og komme op på klippefladen. Der sås ikke et træ og ikke spor af vegetation.

"Den er lige akkurat lavet til os!" sagde kaptajnen, der ikke var utilfreds med, at sejladsen endelig syntes at nærme sig sin afslutning.

"Det ser virkelig sådan ud, – lad os gå så tæt ind til land, som vi kan, inden vi kaster anker."

Skonnertbriggen ankrede på omtrent en 5 kabellængder fra kysten, jollen blev sat i vandet, og kaptajnen og hans herre roede alene i land. De lagde straks mærke til, at øen snarere

skyldte en pludselig, vulkansk virksomhed sin tilværelse, end en langsom og gradvis hævning op fra havbunden. Der fandtes ikke mindste spor af, at mennesker tidligere havde færdedes her, ingen vegetation, ikke engang de ellers alle vegne fremspirende mos- og lavarter, og på den eneste smule strand, øen eller rettere holmen havde at fremvise, og hvor de var gået i land, sås ingen muslingeskaller eller konkylier.

De to mænd satte sig, efter at have vandret øen rundt, på en sten på den højeste del af dens glat afskårne klippeflade. De var i en højde af en 60 meter over havets overflade og så ud over det øde hav, – der var ikke, så langt øjet rakte, mindste antydning af land eller af skib. Og i sin udmærkede kikkert var det heller ikke kaptajnen muligt at opdage noget som helst.

"Der er ingen, der kan have nogen anelse om, at vi er her," sagde Hans Højvelbårenhed, "det kunne ikke være mere heldigt. Lad os til middag sørge for at få en nøjagtig stedbestemmelse."

"Ja, ellers bliver det ikke let at finde stedet igen …"

"Når blot du eller jeg kan finde det igen, er det også godt!" afbrød hans herre ham. "Men hverken Mehemed-Ali eller Ibrahim, hans søn, eller denne usling Murad med hans søn Saouk vil nogen sinde kunne finde mine skatte her, – og det er mig en trøst. Hellere vil jeg vide dem på havets bund end i disse hundes besiddelse!"

"Ja, – vi har været heldige med at finde denne klippeholm, det er et pengeskab så sikkert som noget og ikke til at dirke op. Men når nu skatten er vel gemt og forvaret her, – hvad agter Deres Højvelbårenhed så at gøre?"

"Så går vi om bord igen og sejler videre som før, – jeg væmmes ved landjorden!"

En times tid senere gik kaptajnen i land på ny, denne gang forsynet med sin sekstant og et kronometer, for omtrent kl. 8 at tage en længdeobservation, som så ved middagstid blev efterfulgt af en højdeobservation, der gav ham breddegraden, og hvorved altså øens beliggenhed var videnskabeligt givet.

Lidt efter kom storbåden ind med de tre vinfade, der var blevet losset op under Hans Højvelbårenheds eget tilsyn. Folkene havde hakker og økser med, og under bedstemandens anførsel begyndte de på at hakke hul på klippefladen oppe ved den højeste ryg eller kam, hvor der ingen vandsamlinger kunne finde sted. Der løb her, gennem hele øens hele længde, en kalkstribe, eller rettere en kalkfyldt spalte, som med nogenlunde lethed lod sig bearbejde. Efter et par timers arbejde var der frembragt et hul, der skønnedes at være tilstrækkeligt stort til at rumme Hans Højvelbårenheds vinfade og fjerdinger. Og medens mandskabet rullede fadene ned i udgravningen, huggede bådsmanden med sin mejsel et mærke, et dobbelt "K"

i en klippeblok i lidt fra stedet. Oven på fadene blev der lagt store stykker kvarts i ulæsket kalk, oven i dette blev der fyldt vand, og på denne måde dannedes der en fast tilmuring af spalten, der i lige så høj grad som selve klippen var i stand til at modstå vind og vejr.

Folkene var gået i båden igen med deres værktøj, kaptajnen stod på strandbredden for at træde ud i den, men Hans Højvelbårenhed var blevet stående oppe ved stenen med mærket og så på det i dybe tanker. skulle han selv hæve skatten igen, eller hvem skulle bryde pengeskabet op? Lige meget hvem, – blot ikke de forhadte fjender!

I kahytten sad kaptajnen og regnede i sit ansigts sved længden og bredden ud. Regning og tal var ikke hans stærkeste side og havde aldrig været det, men når han havde regnet det tre gange igennem og var kommet til det samme resultat, så måtte det da for pokker være rigtigt!

Det var nok også i yderste øjeblik, at han blev færdig. Hans Højvelbårenhed kom ind.

"Er observationen regnet ud?" spurgte han kort.

"Den er færdig, Deres Højvelbårenhed," sagde kaptajnen og fulgte den langt med øjnene, da han gav den fra sig.

Hans Højvelbårenhed havde tavs taget den i sin hånd og så på tallene som om han ville præge dem i sin hjerne for evig.

"Har du lavet nogen kladder til denne udregning?"

"Jo, – Deres Højvelbårenhed, – et par stykker!"

"Lad mig få dem alle!"

Kaptajnen rykkede frem med den ene lap papir efter den anden, og Hans Højvelbårenhed tog imod dem uden at sige et ord.

"Og så logbogen for de sidste 3 uger!" befalede han.

"Her, – til tjeneste!"

"Godt!" Og med logbogen under armen og kaptajnens beregninger i hånden, begav Hans Højvelbårenhed sig ud i kabyssen, kastede beregningerne på ilden og rev omhyggeligt hvert blad for sig ud af logbogen og kastede dem på ilden, det ene efter det andet. Og da flammerne havde fortæret det hele, og kun den sorte aske, hvor imidlertid skrifttrækkene endnu tydeligt stod at læse, lå tilbage på gløderne, lod han kokken tage det hele på sin ildskuffe og kaste det over bord i læ, hvor vinden

spredte Hans Højvelbårenheds hemmelighed ud over havets tavse bølger.

"Når folkene har fået deres middag, kan vi lette anker!"

"Vel, – som Deres Højvelbårenhed befaler!"

3. I hvilket læseren præsenteres for kaptajn Antifer og hans gode ven, Tregomain

Mindst én gang om ugen, – i reglen om aftenen ved 8-tiden, når han sad og røg på sin vidunderlig korte pibe, fik kaptajn Antifer et anfald af raseri, der som oftest varede ved, til hans nabo og gode ven, Tregomain, kom og dæmpede stormen. Og anledningen til disse anfald var altid den samme, nemlig et gammelt atlas, hvor Antifer ikke var i stand til at finde, hvad han søgte. Men det var egentlig ikke kortets skyld.

"Den forbandede bredde! – den satans bredde!" brølede han, "om den så fører lige ind i det hedeste helvede, så følger jeg den!"

Og så kastede kaptajn Antifer sig i en stol, så det knagede, tændte sin pibe, der var gået ud for tyvende gang, og holdt et stykke gulnet pergament op for øjnene. Der stod tydeligt at læse:

Nord-bredde 24 grader 59 minutter.

Og underneden var der skrevet med en stiv gammelmandsskrift:

"Glem det aldrig min søn, – glem det aldrig!"

"Nej, – min gamle, du kan bande på, jeg skal ikke glemme din bredde! Før ville jeg glemme at putte mad i munden, når jeg er sulten, – men somme tider er den ved at gøre mig rundtosset!"

Og så kunne han begynde at bande og tordne og lyne og skælde og smælde, så huset rystede. Og det skønt det var et godt, solidt lille hus, som de fleste af de gamle huse i St. Malo, bygget af kampesten, med stue, 1. og 2. sal, tykke jernsprosser for ruderne, en dør af massivt egetræ og med en dørhammer, der kunne høres ud i de nærmeste landsbyer, når det var kaptajn Antifer selv, der dundrede løs med den. Men det bedste ved huset var dog, efter husherrens mening, den frie udsigt man havde ud over havnen og molen og hele kysten, lige fra den lille Ranceflods munding og ned til St. Servans kirketårne i det fjerne.

Kaptajn Antifer var nemlig sømand eller rettere sagt havde været. For et års tid siden, godt og vel, havde han lagt op, som det hedder i sømandssproget. Han havde naturligvis begyndt med begyndelsen, været skibsdreng, før han blev matros, og matros, før han blev styrmand, havde været en hård hund alle sine dage, men ikke mere hård mod andre end mod sig selv, var gået på med krum hals, aldrig været bange for at vove sit skind og havde derfor også i en ung alder fået skib at føre for St. Malos største reder, Baillif & Co. Og som kaptajn både på brigger og barkskibe havde han i fart snart på Middelhavet, snart på Nordsøen og Østersøen, tjent sig en køn, lille skilling, så han nu, i en alder af ikke 50 år, havde kunnet lægge op, det vil sige gå i land og leve, uden store slag naturligvis, godt og skikkeligt, af sine penge.

En lille, tæt fyr var han, med tæt, kruset hår og skæg, spillende brune øjne, faste hvide tænder, en fast tegnet mund, hurtige bevægelser, ikke spor af tålmodighed og en stemme som en rullende torden.

Kaptajn Antifer var ugift og boede sammen med sin søster Nanon, der var enke efter et skravl af en landkrabbe, som havde været noget på Baillifs kontor. Han var død ganske ung og havde efterladt sin varmblodige og larmende svoger sin enke, Nanon, og en lille pige, der på denne aften i februar 1862, er en smuk ung pige på omkring 17 år og bærer navnet Emilie. Og hende havde kaptajn Antifer ære af. Det var ham, der havde opdraget hende og taget sig af hende. Han forgudede hende, men lod sig aldrig mærke med det, og Emilie var den eneste, der vovede at sige ham imod, selv når han rasede.

Moder og datter var i køkkenet; den første sad og strikkede, den sidste stod og strøg. Pludselig lød der et vældigt bums oppe på 1. sal.

"Å, Gud, – jeg har såmænd ventet det!" sagde Nanon stilfærdigt og lidt forknyt, idet hun lod hænderne synke i skødet.

"Det var stolen han væltede!" Og Emilie blev roligt ved med at stryge.

Et nyt bums.

"Mon det ikke var kaminhylden igen?" Nanon så ud, som folk, der er bange for tordenvejr og sidder og kryber sammen ved lyden.

"Nej, den sidder vist så fast nu, at han må lade den blive siddende. Nej, – det var nok bordet, som han stødte om, – så nu går det løs !"

Det var som et helt bombardement. Slag i slag gik det med bump og stød og drøn. Pludselig blev døren revet op deroppe, og man hørte en stemme runge gennem huset og ud over det meste af byen:

"Nanon og Emilie! – Nanon og Emilie!"

"Ja, – ja, – hvad er der?" Og op styrtede de ad trappen, den ene med sin strikkestrømpe, den anden med sit strygejern.

"Hvad der er!" brølede kaptajn Antifer, hvis heftighed altid blussede op, så snart han fik tilskuere. "Der er den forbandede bredde!" Og med et kraftigt og velrettet spark sendte han det uskyldige atlas hen i det andet hjørne af stuen. Men uheldigvis stødte det mod foden af ildskærmen, ildskærmen væltede over mod kaminhylden og rev en stor, prægtig konkylie på gulvet, hvor den gik itu med et brag.

"Det var din skyld, onkel" sagde den unge pige modigt. Det klædte hende ganske allerkæreste at se forbitret ud, som hun gjorde i dette øjeblik.

"Min skyld!" tordnede Antifer. "Ja, gu' var det min skyld, og havde det været nogen anden end mig selv, der havde lavet den frikadelle, så skulle jeg have snakket gammelt med ham, den flab!"

"Å, – det var en skam!" Den smukke Emilie var næsten grædefærdig, da hun gav sig til at samle stumperne op. "Det var en foræring fra fætter Juhel, – hvad mon han vil sige?"

"Jeg håber for hans egen skyld, at han vil være så klog at holde sin mund og ikke sige et ord! Hvor er han for resten henne, hr. Juhel, jeg har ikke set ham den hele udslagne dag."

"Men det ved du jo jo lige så godt, som vi andre, kære broder. Han er oppe i Nantes …"

"Oppe i Nantes og give greven, men jeg skal lære ham …"

"Nej, han er oppe og tage sidste del af sin styrmandseksamen …"

"For at dumpe, mener du vel, for han dumper naturligvis!"

"Nej, hør nu onkel! ..."

"Og så kan han belave sig på en omgang! Jeg vil råde ham til at tage olietøj på, for den bliver hvas!"

"Nej, den gør slet ikke." Den smukke Enogate satte resolut sit strygejern på bordet, sine hænder i siden og sin pæne, lille næse til vejrs. Og så gik hun, uden at blinke, lige ind på livet af sin vrede onkel og plejefader.

"Du mener ikke et ord af alt det, du står og siger, ikke et eneste ord. Du ved lige så godt som moder og jeg, at Juhel er den dygtigste sømand og den flittigste på hele styrmandsskolen, og du ved godt, at der ikke er nogen som helst udsigt til, at han skulle dumpe!"

Nanon havde i stor beundring for sin datters mod givet sig til at rydde op i stuen og udslette uvejrets spor. Men Antifer, der ikke ville være ved at lade sig sætte til vægs af en køn pige, – fanden tordne mig, den kønneste pige, ikke blot i byen, men i arrondissementet, – sludder i departementet, – nej, i hele Frankrig! – ville for enhver pris skjule tilbagetoget. Han greb fat i fligen af Enogates fine, rosenrøde øre med to hårde fingre og klemte til. Ondt gjorde det, men Enogate blinkede ikke.

"Nå, så han er ikke dumpet, jomfru næsvis, – men så er han kommet for sent til toget, – eller han er gået på svir med sine kammerater, er han og kommer først hjem i morgen eller i overmorgen ..."

"Fy, – fy!" Den unge pige blussede af harme og så sin onkel lige ind i øjnene, "sådan bar du dig vel ad i dine unge dage, og så tror du straks, at alle skal være lige sådan en sviregast, som du selv har været, – men der tager du fejl, Juhel er af en meget bedre slags ..."

Nanon trak forfærdet sin datter tilbage i skørtet. Antifer var ræddelig at skue. Årerne svulmede i hans pande, brynene rynkedes, og øjnene sprudede gnister. Og så kom det i en flommende ordstrøm. Alt hvad han havde været for sin søsterdatter, Enogate, og for sin brodersøn, Juhel, der var blevet forældreløs ved et forlis i sin spæde barndom! Alt, hvad han havde gjort for dem, udgifter, ulejlighed, sorger og bekymringer, og nu lønnen, som han havde for det! Og alt det, han havde villet gøre for dem! Enogate skulle have den rigeste mand i 100 kilometers omkreds og Juhel den rigeste pige, – men nu kunne de klare dem selv, som det lystede dem, og tage hinanden, som de i deres tåbelighed ville, – han, kaptajn Antifer, skulle ikke så meget som dreje hovedet for at se efter dem for eftertiden.

"Løb hen og hent Tregomain," hviskede Nanon til sin datter, for mod slutningen af denne lange udgydelse var borde og stole atter begyndt at danse hen ad gulvet som følge af det opkog, kaptajnens harme havde fået.

Større modsætninger end Tregomain og kaptajn Antifer kunne ikke tænkes. Lige så hidsig og urolig den første var, lige så koldblodig og urokkelig var den sidste; den første havde faret verden rundt, den sidste havde aldrig været uden for St. Malo og den lille Ranceflod, så langt den var sejlklar. Og medens den første var den salteste saltvandssømand ude fra det salteste verdenshav i al sin tale og al sin færd, var den sidste lige så udtrykkeligt en skikkelig, godmodig ferskvandssømand, hvis hele liv var hengledet fredeligt og roligt om bord på prammen "Familiens Håb" på Rances fredelige, roligt glidende vande. Fredeligt og roligt, for man skulle nok lade være med at

fortrædige Tregomain, – der slet ikke var onkel til nogen, men som enstemmigt ved en eller anden hemmelig overenskomst kaldtes onkel af alle de unge piger i St. Malo, – for han var stærk som en okse og vidt og bredt berømt for sin store godmodighed og for sin herkuliske styrke.

Tregomain var den lynafleder, som de to kvinder altid brugte, når kaptajn Antifers raseri antog for voldsom en karakter. For selv om han som rigtig skibskaptajn, der havde trodset vind og vejr i de forskelligste have, og som kunne føre sit skib over de store vande ved hjælp af den ophøjede styrmandskunst, ganske overså den jævne pramskipper, der aldrig havde været længere fra land, end at han kunne se kysten på begge sider, så havde han dog en grundmuret respekt for ham og ville intet hellere end slå en passiar al med ham, så snart lejlighed gaves.

Men hvorfor Tregomain egentlig brød sig om at omgås Antifer, det var ikke så let at sige. For denne var ikke altid behagelig imod ham. Sandsynligvis havde han en følelse af, at han glædede Enogate med det, – og alene af den grund var det en ren fornøjelse at komme og lade sig skælde ud og overfuse, så tit det skulle være.

4. I hvilket læseren vil få mere at høre om Kamylk Pashas skat

Kaptajn Antifer løb endnu rundt om sit skrivebord med ca. 9 miles fart i timen, da døren gik op og Tregomain trådte ind med et venligt:

"God aften, kaptajn!"

Antifer så næppe nok på ham; han standsede sin fart en smule og stak kort den venstre hånd frem, men rev den i det samme tilbage med forbitrelse.

"Av, – for satan! Tror du, det er en jernstang, du står og klemmer i næven, skipper Tregomain?"

"Jeg tog ganske let," forsikrede pramskipperen og så meget betuttet på sin højre hånd, der nok kunne slå en bjørn i dækket. "Jeg siger aldrig goddag med mere end to fingre for ikke at komme til at tage for hårdt, – jeg kunne virkelig ikke gøre ved det, – jeg gjorde det allen fals ikke med vilje!"

"Nej, – det manglede s'gu' bare! Skal det være en lille en!"

"Mange tak, kaptajn, – du ved, jeg drikker aldrig noget."

"Sludder!" sagde Antifer ganske uden grund, for han havde altid selv drukket både sit eget glas cognac og det, han havde skænket op for Tregomain. Og så gik han hen til skabet og tog en karaffel og to glas frem, medens hans gæst rejste en af stolene og forsigtigt satte sig efter først at have undersøgt, om benene måske skulle være gået itu under uvejret. Derpå tog han sig en skrå, halede sit store, blåternede bomuldslommetørklæde frem og lagde det udbredt over sine

knæ; så hjørnerne, der var prydede med fire hvide, broderede ankre, hang ned på hver side.

Disse uskyldige symboler på håb og sømandskab havde det uheld altid at ærgre kaptajn Antifer.

"Du holder ankre!" sagde han og lo overlegent. "Hvad Satan skal en pramskipper med ankre? Skal du ikke også have en stormast, hvad? Og et kompas? – jeg kunne godt lide at se dig styre efter et kompas! Du blev vist snart rundtosset, når du kom så langt fra land, at du ikke kunne spytte derind!"

Tregomain kendte kun et middel til at komme bort fra disse ydmygelser. Og det var at bringe samtalen over på den sag, der altid spøgte i Antifers hjerne. Og uagtet han havde anvendt det de første hundrede gange, havde det intet mistet af sin virkning.

"Hvornår var det egentlig, det brev kom til din gamle, – det fra det dobbelte "K", du ved?"

"Jeg ved, – ja, du kan bande på, du ferskvandsskipper, at *jeg* ved! Det var akkurat lige så meget som i 1852, og her er det, – nå, det behøves ikke, det står heroppe, Tregomain Pramskipper, – heroppe, mellem mange andre gode ting!"

Og kaptajn Antifer pegede med en meget sigende mine på sin pande og sagde brevets indhold frem, udenad og med en stemme, som var det et skriftsted.

> Kaptajn Thomas Antifer vil gøre vel i at mærke sig følgende **nordbredde, 24 gr. 59 minutter,** som en gang, før eller senere vil blive suppleret med en længdebestemmelse. Det vil være nødvendigt at holde så vel denne som senere meddelelser om denne sag fuldstændig hemmelige, da det drejer

sig om en betydelig skat, der ligger nedgravet på det sted, der vil blive angivet. Denne underretning tilstilles herved kaptajn Thomas Antifer i taknemmelig erindring om, at han reddede mit liv efter blodbadet ved Jaffa.

Ж

"Er det nu ikke storartet, at det har denne her dobbelt K gået og husket på i 53 år! – og hvornår fik du noget at vide om det brev?"

"Året efter, da min gamle gjorde klar til den sidste rejse, så betroede han mig dette her med Kamylk Pasha." – Antifer gjorde en bevægelse, som for at tage til huen, hver gang han nævnede dette navn, – "men Satan han stå i det, bredden har vi, men længden har vi ikke, – men det forstår en pramskipper sig ikke på. Når man altid kan se land på begge sider af skøjten, har man ikke nødig at regne sin plads ud i længde og bredde. Skål!"

"Lidt kender jeg da til det," sagde Tregomain beskedent, idet han løftede sit glas op, nikkede og satte det igen uden at drikke.

"Du gør Fanden, gør du!" Kaptajnen lo med uendelig overlegenhed, og skød det gamle atlas hen til sin nabo.

"Der – kan du finde den 25. breddegrad på det kort!"

"Den går vist her, – sønden for de kanariske øer," sagde Tregomain.

"Du kan spare dig det vist, for enten er den der, eller også er den der ikke. Men den er der nu, det kan du bande på! Og så går vi 1 minut sydligere, så har vi 24 gr. 59 minutter, – og der på den breddegrad ligger mine millioner, – mine mange, mange millioner! Gid fanden havde det brev, at der ikke er nogen

længde med! Somme tider kunne jeg have lyst til at rive det i småstumper og ikke tænke mere på det vrøvl. Skål!"

Antifer tømte det andet glas, medens Tregomain nu lettede på det første, der alt var tomt.

"Det var måske det klogeste, du kunne gøre, kaptajn," sagde han. "Du har, hvad du behøver, og kan leve roligt og tilfreds ..."

"Bras rundt, – bras rundt! Om du ved, hvad det er, din skippertamp! Kan jeg leve roligt og tilfreds! Lad mig ikke høre sådan noget forbandet vrøvl mere fra din mund ... Der er han!"

Det var dørhammeren, der rungede gennem huset. Kaptajn Antifer var sprunget op i stor bevægelse.

"Han! – hvad for en han?" spurgte Tregomain.

"Manden med længden naturligvis, dit elendige fjols! Nu har jeg ventet på ham i 8 år og har sejlet Middelhavet rundt for at finde ham ..."

Kaptajnen sank tilbage i sin stol, da døren blev revet op, og en ung, brunskægget og krølhåret sømand kom dansende ind med den smukke Enogate om livet og Nanon tæt efter sig.

"Den er klaret, onkel, den er klaret! Fuldt antal points og mit styrmandspatent i orden med det samme, hurra!"

Og da Antifer ikke gjorde tegn til at trykke ham til sit bryst, faldt han i Tregomains arme, der blev spærret op imod ham på vid gab og rummede både Juhel og Enogate som i den sikreste havn.

"Til lykke, min dreng! Til lykke!" sagde Tregomain med et ansigt, der strålede om kap med solen på en sommerdag, medens han kyssede Juhel på den ene kind og Enogate på den anden.

"Du kvæler dem jo, sådan som du trykker dem! De kan ikke få vejret!"

"Du er gnaven, kaptajn! – jeg kvæler dem slet ikke, – gør jeg vel?"

Den smukke Enogate rystede leende på hovedet, men så fik hun sin lille trodsige mine fra før.

"Nå, onkel," sagde hun og satte armene i siden og næsen til vejrs. "Kan du se, han dumpede ikke, og han kom ikke for sent til toget, og han gik ikke på svir! Du har ikke rigtig haft held med dig."

"Nå, det er lige meget! – men nu skal vi til at tale om brylluppet!"

Og Juhel så med strålende øjne på sin smukke kæreste.

"Brylluppet, – hvilket bryllup?" spurgte Antifer og lod, som om han intet forstod.

"Mit og Enogates, naturligvis, det er jo en gammel aftale, at brylluppet skulle stå, lige så snart jeg havde fået mit styrmandspatent."

"Små slag, – små slag!" Kaptajn Antifer ville dog ikke give sig så let. "Der skal to til at holde bryllup, så vidt jeg ved. Nu har jeg altså hørt, at du er villig, men hvad siger Enogate? Hun har vel også en mening, ville jeg tro."

Den unge dame nikkede med et så bestemt kast med hovedet, at enhver, der så det, uvilkårligt måtte få det indtryk, at hun både havde en mening og var i stand til at hævde den, over for hvem det skulle være.

"Der sagde du endelig noget fornuftigt, onkel!" lo hun, "Og min mening er, at man aldrig bør gå fra sit givne ord. Og da jeg har sagt ja til at ville være Juhels kone, og du er gået ind på, at

brylluppet skulle stå, så snart han havde fået sin styrmandseksamen, så synes jeg ikke, der er anledning til megen snak."

"Det er rigtigt, Enogate, – det er rigtigt!" råbte Juhel og svingede sin kæreste rundt, "Lad os sige f.eks. om to måneder."

"Om to måneder! Hvorfor ikke om 14 dage, eller i næste uge," vrængede kaptajn Antifer. Men hans barske miner formildedes, måske til ærgrelse for ham selv, da Enogate fløj ham om halsen og kyssede ham på begge kinder.

"Lad gå da, – lad gå! – men på én betingelse."

"Hvad skal det til med betingelser!" Tregomains ansigt lyste af glæde over at se på Juhel og Enogate. "Lad de unge mennesker få hinanden, og lad dem holde bryllup den 5. april. Det er en god dag, det er min fødselsdag!"

"Er vi om bord på prammen "*Familiens Håb*", eller er vi i mit hus!" brølede kaptajn Antifer arrigt og slog i bordet. Han var meget skinsyg af natur og kunne ikke tåle at se, at Enogate, som netop nu i dette øjeblik, tog Tregomains store, runde hoved mellem sine hænder og kyssede ham på kinderne. "Der skal være en betingelse, for jeg vil have en betingelse. Og det er den, at I kan holde bryllup den 5. april lige så meget I vil for mig, – hvis der ikke – vel at mærke, hvis der ikke kommer en mand i vejen med en længde til mig, – for så gælder det blot mine penge, mine millioner, – mine mange, mange millioner!"

Men med større inderlighed end nogen sinde før steg fra de andre tilstedeværendes bryst det samme suk til Himlen: Gud give, at Antifer aldrig må høre noget om den ulyksalige skat. Vi kunne have det så dejligt og så fredeligt, om blot ikke den dumme røverhistorie hvert øjeblik gjorde ham hovedet kruset.

5. I hvilket man vil se en sømand nok så nydeligt tage en durkdreven prokurator ved næsen

Under al den travlhed, som det nære bryllup ganske naturligt gav anledning til, – for manden med Kamylk Pashas længde var der ingen af de pågældende, der tog alvorlig, – var der slet ikke plads til kaptajn Antifer hjemme i huset. Han gik derfor og drev omkring nede ved havnen, mere end nogen sinde betaget af sin fikse ide, at der dog engang måtte komme bud fra den mand, – der måtte jo dog engang, brandstage mig, komme bud!

"Nu går han og bygger luftkasteller!" hviskede St. Maloerne til hinanden, når de så den lille, seje kaptajn gå nede ved havnen i sine egne tanker. "Han bliver ikke billig, når han får de penge! Han bygger et slot! ..."

"Ja, – og spiser på guld! ..."

"Og kører med fire! – men hvis ikke Juhel får Enogate inden den tid, så er jeg bange for, at de slet ikke får lov at få hinanden, for så skal hun da have en prins og han en prinsesse!"

"De bliver nok oldeforældre, inden der kommer noget bud til St. Malo om de penge!"

Hvem ville ikke give de gode St. Maloer ret i deres betragtninger! Men det kan nu somme tider gå underligt til her i denne verden.

Kaptajn Antifer gik med hænderne begravet i sine bukselommer og så hverken til højre eller til venstre. Den ene hilste på ham, og den anden hilste på ham, men han hverken nikkede eller lettede på eller blot tog til hatten, ikke alene af medfødt storagtighed og i sikker forvisning om engang at blive ejer af de mange, mange millioner, men måske først og fremmest fordi hans tanker var så langt ude på rejse, – naturligvis henad den breddegrad, som de aldrig forlod, – at han så at sige slet ikke var til stede i St. Malo.

Havde kaptajn Antifer blot én eneste gang set op fra de brosten, der tilsyneladende havde lagt beslag på hans opmærksomhed, ville han muligvis have fået øje på en mand, der syntes kun at have til opgave at følge efter ham, og som med sine små hurtige, sorte øjne ikke havde tabt ham af syne et eneste øjeblik, efter at han var kommet ud af sit hus. Havde Antifer blot fanget så meget som et glimt af den røde fez, der sad på den fremmedes sorte hovedhår, havde han sandsynligvis snart haft alle sine tanker hjemme i St. Malo og i god orden, men nu havde araberen eller ægypteren løbet rundt efter ham i en stiv klokketime. Manden var åbenbart i tvivl om, hvordan han skulle tage ham, men havde nu strammet sig op til at løbe ham på siden og som følge deraf sat farten så meget op, at han var lige bag kaptajnen i samme øjeblik, som denne gav hårdt bagbord, det vil sige gjorde brat højre omkring, og løb lige i armene på den fremmede.

"Djaj beter so mange dusinde ganger om forlatels'!" sagde denne og knækkede sammen i de mærkeligste bugter.

Kaptajn Antifer skulle lige til at sige sådan noget som fjols eller idiot, men fangede i samme øjeblik et glimt af den røde fez

og blev stående, – ikke som måske de fleste andre, med åben mund, hvilket ville have givet den fremmede indtrykket af, at han var en dumrian, men med sit barskeste ansigt og et vredt:

"Nåda for Satan!" og det uagtet det sang og susede og brusede inden i ham: "Det er ham, det er ham, – det er manden med længden!"

"Djaj beter dusinde ganger om forlatels'!" gentog den fremmede og krummede sig som en agurk, medens hans små, listige øjne fløj over kaptajn Antifers ansigt for at udspejde, hvor meget det kunne fortælle ham om manden. "Har djaj den ær' at dal' med hr. Kaptajn Antifer fra St. Malo?"

"Det er lige, hvad De har! Hvad Fanden er De for en reje?"

Den fremmede lo forbindtligt over denne vittighed, – det lød, som når en forkølet gris kremter.

"Mit navn er Ben Omar, djaj er prokurator i Alexandria i Ægypt'."

En sort prokurator med rødt laksegl og lige fra Ægypten! Antifer måtte gøre en vældig anstrengelse for at holde al den jubel nede, der ville op i ham, og lade som ingen ting. Men det lykkedes ham, og i den naturligste tone af verden sagde han:

"De er vist gået forkert i byen, min gode hr. Ben Omar! ..."

"Djaj beter Dem så meget om blot en lil' samdal', – ganske lil' samdal', – helst under fir' øjn'!"

Åh, hvor snurrede det rundt i hovedet på Antifer! Det kostede ham anstrengelse nok at forstå Ben Omars mærkelige sprog, og det var ham i øjeblikket ikke muligt at holde andet fast, end den ene tanke, som han klyngede sig til som til et halmstrå: Du har kun at være storsnudet, – bare storsnudet!

Som følge deraf sagde kaptajnen meget fornemt:

"De kan vist umuligt have noget at snakke med mig om! Kender Dem ikke, min gode mand! – har aldrig set Deres kønne facade før."

"Djaj forsikrer, – kender meget godt! En hemlighed! En lil' handel!"

"Jeg er ikke lækkersulten efter at handle med Dem, – godmorgen,"

Ben Omar hagede sig fast i ham som en burre.

"Bar' gomme herhen på molen, – der kan ingen mensk' her', hvad vi daler om. – De har haft en far, hr. kaptajn!"

"Det plejer de fleste folk at have her til lands," sagde Antifer. Den karl kunne da ikke være rigtig i hovedet.

Ben Omar nikkede forstående.

"Og den Deres hr. fader er ded, har djaj hert."

"Død som en god kristen, – og går ikke igen, så vidt jeg ved!"

"Ham sejl't til søs, ik' sandt? Også sejl't på Orient?"

"Over alt, – på alle verdens have!"

"For så meget som måske 60 år siden?"

"Kanske og kanske ikke! Hvad Fanden skal alt det sludder til?"

"Ved De, – har De hert noget sind', at han har kendt en meget fornem mand, derned' i Middelhav', en pasha, som hedt Kamylk?"

"Passer inte, – min gamle var en simpel mand, han kendte ikke så fine folk! Jeg har ikke tid at høre på mere af det vrøvl, – De er gået forkert i byen, – godmorgen!"

"En øj'blik, – en en'st øj'blik! – har De aldrig i hans papir' fundt en bref – fra Alexandria, – med nogl' dal på og et dubhelt K på?"

"Hvad rager min gamles breve Dem?" Tampen brændte, det var tydeligt nok!

"Den bref, – den vild' djaj gerne ha', – djaj forlanger den ik' for slet ingen ting, – djaj vil gern' betal' lidt for den bref."

Ja, du kan bande på, at du skal komme til at betale for det brev! sagde Antifer i sit stille sind. Han havde et øjeblik i forvejen set en anden sortsmudset fyr i sort frakke og med rød fez gå forbi oppe for enden af molen og veksle et hurtigt, utålmodigt øjekast med Ben Omar. Men højt sagde han:

"Hvem skulle så det brev være fra?"

"Fra den' Kamylk Pasha. Han var min kund', min meget kær' ven og kund'."

"Er De raget uklar med ham, siden han ikke er det mere?"

"Ak, – nej, – han er ded!"

"Nå, – så han er også død!" Og i sit stille sind tilføjede Antifer, at så havde han måske allerede været død, da han for 8-9 år siden var på jagt efter ham i Middelhavet.

"Tror De, De har den bref, min hr. kaptajn? Kamylk Pashas familj' vild' så forferdelig gern' hav' alt, hvad den ker' mand har skrevet!"

"Sikke nogle rare mennesker! Nå, og hvis jeg nu har det brev, hvad vil De så give for det?"

"En bar hundred' kron'."

Antifer begyndte til Ben Omars store forbavselse pludselig at fløjte en march.

"En bar dusind' måske!"

Antifer holdt op med, at fløjte. Så tog han med begge hænder fyren i hver side af frakkekraven, trak hans hoved hen til sig og

sagde klart og tydeligt ind i øret på ham de få, men let fattelige ord:

"Rend og hop!"

Ben Omar drog et dybt suk. Så stak han med fasthed hånden ind på brystet som for at tage sin velspækkede tegnebog frem og spurgte kort: "Hvor meget?"

"Halvtreds millioner kroner!" sagde kaptajn Antifer uden at fortrække en mine.

"Halv – tres mil – li – on' kron'!" stammede Ben Omar og satte sig i forfærdelse lige på halen.

"Og ikke en øre mindre! – men skulle du komme i tanker om, at du egentlig er kommet for at bringe mig noget, din fordømte krokodille, så kan du komme hjem til mig, når du får sundet dig lidt!"

Og med et rask smæk over hattepulden gik kaptajn Antifer over stag og satte kursen hjem efter.

6. To lange næser bliver endnu længere

Det var et sørgeligt syn at se Ben Omar på hjemvejen til hotellet. Han var ikke henrykt ved den modtagelse, der ventede ham og trådte ind ad døren på en måde, der viste, at han var vant til hurtigt at gå i dækning.

"Brevet, – har du brevet?" råbte en ung mand utålmodigt, den samme, som kaptajn Antifer havde set et glimt af nede ved havnen. Og på Ben Omars benægtende håndbevægelse brød der en torden løs imod ham af skældsord og eder, og endelig slog lynene ned i form af skamler, bøger, vandkander og glas, der med en sikker og øvet hånd blev smidt i hovedet på ham.

"Ak, – Deres Excellence! – ak, Deres Højvelbårenhed!" skreg den ulykkelige Ben Omar, medens han hoppede og sprang og spjættede med arme og ben for at undgå projektilerne. Men hans Excellence

ville hverken høre eller se. Og da der til sidst ikke var mere at kaste i hovedet på staklen, stak han hænderne i lommerne og begyndte at gå op og ned ad gulvet, sparkende til alt, hvad han kom i nærheden af.

"Hvad vil han have for det brev, denne vantro hund af en sømand?" spurgte han pludselig og standsede foran den ulykkelige Ben Omar.

"Halv – treds – millioner ..."

"Fjols, – fæ, – idiot, – slubbert!" råbte hans Excellence, den håbefulde hr. Saouk, den elskværdige søn af Kamylk Pashas

gamle avindsmand og slægtning Murad. Og atter gav han sig til at gå op og ned ad gulvet, medens han hviskede mellem tænderne: "At lade sig tage ved næsen af en matros! – halvtreds millioner – halvtreds millioner!"

"Allah være priset og lovet, om jeg nogen sinde slipper ud af dette skrækkelige menneskes hænder!" sukkede Ben Omar for sig selv. Blot han dog aldrig var kommet i lag med ham! Han havde kunnet leve roligt og tilfreds i håbet om sin ene procent, hvis ikke dette frygtelige menneske havde fået ham opsnuset.

Dette hændte efter at Kamylk Pasha var død, – død i et af Murads fængsler. For Kamylk havde, efter at have sejlet rundt i verden i adskillige år, vovet sig hjem til Syrien i den tro, at Ibrahim Pashas regimente var forbi. Men han kom for tidligt hjem, blev genkendt af nogle af Murads folk og øjeblikkelig, og uden at det kom til offentlighedens kundskab, sat fast. Men ingen trusler og ingen pinsler havde formået at fravriste ham den hemmelighed, efter hvilken Murad tørstede: Angivelsen af stedet, hvor han havde gemt sine rigdomme. Derimod lykkedes det ham at sende det allerede beskrevne brev til Thomas Antifer i St. Malo, samt et andet til sin juridiske konsulent i Alexandria, det sidste med følgende indhold:

> Til min *executor testamenti* udnævner jeg dig, Ben Omar, prokurator i Alexandria, som skal lønnes med 1 pct. af min samlede formue, der i guld, diamanter og ædelstene, ægte perler m.m. beløber sig til en værdi af omtrent 100 millioner francs. I september måned 1832 har jeg nedgravet denne skat, der indeholdes i tre store vinfade og en halv snes mindre tønder på sydkysten af en lille ø der

ligger på 54 grader 57 minutters længde, regnet mod øst fra Paris' meridian. Højden eller bredden beror hos Thomas Antifer i St. Malo i Frankrig. Ben Omar skal, efter at have modtaget dette, begive sig personlig til denne mand og meddele ham den her anførte længde. I tilfælde af Thomas Antifers dødelige afgang træder hans lovlige arvinger i hans sted. Jeg ønsker, at Ben Omar som eksekutor personlig er til stede ved skattens opgravning.

Dette er min sidste vilje, som jeg fordrer efterlevet i alt.

Skrevet med min egen hånd den 9. februar 1852 i fængslet i Cairo.

Kamylk Pasha.

NB. Stedet, hvor skatten er nedgravet, er inden for 3 meters afstand fra en klippe, der er mærket med et dobbelt K.

"Ved Profetens skæg!" mumlede Ben Omar, da han havde læst dette brev fra sin fordums klient. "Før skulle jeg lade mig levende flå, før jeg udleverer sådan en skat til en vantro hund af en franker! Det haster i alt fald ikke med denne rejse til St. Malo, og måske er det slet ikke nødvendigt at gøre sig al den ulejlighed. skulle jeg ikke kunne finde skatten på egen hånd?"

Som en klog general ventede Ben Omar, til han havde fået sikker underretning om Kamylk Pashas død. Det var drøjt, for det varede hele 10 år. Men han havde ikke spildt tiden i de 10 år. Ved uafladelig forsken og studeren af de ham ret ubekendte begreber længde og bredde samt af alle de kort, han kunne

overkomme, var han kommet til den fornuftige erkendelse, at en længde alene ikke er nok til en stedbestemmelse. Og han havde netop besluttet sig til at opsøge denne Thomas Antifer i St. Malo, – 1 pct. af 100 millioner var dog altid en køn skilling, og måske kunne han med lidt snedighed snyde denne fyr for et par til, men da gjorde han en meget ubehagelig, – ja, rent ud sagt, en ganske nederdrægtig opdagelse.

Hans kuffert var pakket og han selv i færd med at beskikke sit hus. Om en halv time agtede han at gå om bord i damperen, der skulle føre ham til Marseille. Da gik døren op, og ind trådte med brask og bram den mand, han nødigst af alle ville se i sin forretning, Saouk, Murads forhadte og berygtede søn, Kamylk Pashas eneste levende slægtning. Ben Omar ville næsten hellere være i lag med det værste djævelskab end denne karl, som han vidste var i stand til alt.

"Jeg er eneste arving til min kære onkel Kamylk Pashas store skatte," sagde han, "men det var mig ikke muligt at få at vide af den gode mand, hvor han havde gemt dem; og nu er han død. Men jeg har i dag fået opsnuset, at du var hans rådgiver, – ingen sladder, du må vide, hvor skatten er!"

Saouks raseri, da det gik op for ham, at Ben Omar ikke kunne hjælpe ham til at komme i besiddelse af den så længselsfuldt ventede arv, var mindst lige så stor som prokuratorens fortvivlelse over at have fået en makker til i legen. Testamentets ord og Kamylk Pashas vilje brød han sig naturligvis ikke en døjt om, og Thomas Antifer og hans lovlige fordringer var ham lige så ligegyldige som det støv han trådte på. Men der var ikke andet for! De måtte snakke med denne mand eller hans slægt. Det brev, i hvilket Thomas Antifer var

blevet underrettet om højden eller bredden, hvor skatten lå, måtte de for enhver pris have fat på, selv om der skulle ofres lidt for at få det.

"Jeg rejser med dig, din kæltring af en lovtrækker!" sagde den rare Saouk, "I morgen rejser vi til Europa sammen, og glem ikke, at ingen må vide, at jeg forstår fransk, og at jeg går for din sekretær!"

"Allah kvæle ham i søsyge!" sukkede Ben Omar, da de gik om bord. Han havde den største rædsel for denne sygdom, og han blev endnu mere elendig ved at se, at søen ikke generede Hs. Excellence det mindste. Han havde ikke sat noget til af sin energi på rejsen og skridtede nu op og ned ad gulvet her i hotellet i St. Malo, mere rasende end nogen sinde før ved at se, at det ikke gik så glat at få det brev i hænde.

Saouk standsede foran Ben Omar og så truende på ham. "Skriv til den hund af en sømand, at du kommer hen til ham kl. 6 for at tale med ham!" Og med et spark sendte han Ben Omar hen i den anden ende af værelset, hvor skrivebordet stod.

Nanon stod i gadedøren og så spejdende ned ad gaden, – de kunne da ikke være så længe om at bestille den lysning på klokkerkontoret, – men det var ikke sådan at sende kærestefolk ud at besørge ærinder sammen. Bare de dog snart ville komme!

Havde Nanon haft kundskab nok til at sætte en sort frakke og en rød fez i forbindelse med Tyrkiet eller Ægypten, ville hun sikkert have været langt uroligere, end hun var nu. Men Ben Omar og hans sekretærs røde hovedbedækninger havde ikke fremkaldt den ringeste forestilling hos hende om Kamylk Pashas skat, den hun i forvejen var mest tilbøjelig til at sætte i klasse med vidunder-skattene i Tusind-og-en Nats

eventyrverden. Men hvad der gjorde hende urolig var den hemmelighedsfuldhed, der havde været over de to fremmede, det græsselige fransk, den ene havde talt, da han allerede ude på trappen havde fortalt, – undskyldende, ja næsten bedende forekom det Nanon, – at hans sekretær var ham uundværlig, hvorfor han havde taget ham med i al ærbødighed, tilmed forstod han ikke fransk. Og så var de gået ind og havde talt sammen så sagte, så sagte, at hun næsten ikke kunne tænke sig andet, end at hendes broder måtte være syg, – åh, Gud ske lov, der kom de!

Ja, – der kom de, netop som et par forelskede skal komme, med hinanden om livet, blik i blik og langsomt gående, som om tid og rum ikke eksisterede for dem. Ja, havde det gået langsomt hele tiden, så var det såmænd ikke så underligt, at den lysningsbestilling havde taget tid.

"Er der noget i vejen?" spurgte Enogate og slap Juhels arm, da hun så sin moders betænkelige ansigt.

Nanon lagde fingeren på munden, trak dem inden for døren og lukkede den i.

"Jeg kan ikke tænke mig, hvad der går for sig oppe hos kaptajnen, – der er to fremmede fyre, – to sære, sortsmudsede mænd med røde kalotter på hovedet oppe hos ham …"

"To sortsmudsede fyre – med røde fezer på hovedet!" udbrød Enogate med et lille skrig. "Skulle det være dem med Kamylk Pashas skatte?"

Og let som et egern sprang den smukke Enogate op ad trappen, lagde sig ned på knæ foran sin onkels dør og anbragte sit smukke, rosenrøde øre tæt op til nøglehullet. Så nydeligt udtrykker man sig, når det det er en smuk, ung pige, der lurer.

"Det forbandede sludder om den skat!" sagde Juhel, han kunne ikke tro på muligheden af, at der virkelig kunne være kommet bud fra denne Kamylk netop nu, lige inden den frist, som hans sære onkel havde sat. Skulle disse to rødfezede fyre, som Nanon talte om, virkelig kunne forhale hans og hans lille Enogates bryllup? Det var jo ganske tåbeligt at tænke sig sligt, – de måtte være her i et ganske andet ærinde. Og nogenlunde beroliget lod han sig af Nanon trække med ind i køkkenet.

Et øjeblik efter kom Enogate ned igen. Hvad pokker var der dog i vejen, – hun fløj ham tudbrølende om halsen.

"Åh Gud, – åh Gud!" jamrede hun, "det er om skatten, de taler. At de dog ikke kunne vente, til vi havde holdt bryllup! Nu skal du have en prinsesse, Juhel ...!"

"Jeg skal Fanden, skal jeg, – lige så lidt, som han skal få dig splejset sammen med en prins, så længe jeg kan røre en arm! Hvad sagde de deroppe, de slyngler?"

"Jeg hørte kun onkel fare op og sige med sin allerhvasseste stemme: "Hvis De tror, at min ven her, kaptajnen på "*Familiens Håb*" og jeg selv er et par fjolser, som De kan spille fandango med, De forbandede krokodille, så tager De fejl! Det er Deres forbandede pligt og skyldighed at give mig den længde, som Kamylk Pasha, min udmærkede ven, har givet Dem til mig, og den vil jeg have, om jeg så skal vride den ud af tarmene på Dem!"

"Så er onkel ordentlig gal," sluttede hans søster, "Gud ske lov, at Tregomain er oppe hos ham!"

"Det er lige meget, hvad de to fyre kan have meddelt ham eller ej – vi holder bryllup den 5. april. Jeg er myndig og kan gifte mig, når jeg vil, uden at spørge onkel om forlov!"

"Ja, men det kan Enogate ikke," sagde Nanon, "og vi må ikke glemme, hvor meget vi skylder onkel, selv om han somme tider kan være lidt urimelig."

"Somme tider!" Juhel var meget ophidset. "Han er altid urimelig! Jeg har aldrig truffet noget menneske, der var så konstant urimelig som han!"

I dette øjeblik blev døren på 1. sal revet op, og Antifers tordenstemme lod sig høre

"Nanon, – Nanon! Lys de to herrer ud!"

"Der kan I høre! Det er ganske lyst, og så forlanger han alligevel, at du skal tænde lys og følge folk ud!"

Ben Omar og hans sekretær, der efter Juhels og Enogates mening så mere storsnudet og uforskammet ud, end man skulle tænke sig det muligt af Ben Omars sekretær, listede ned ad trappen, Ben Omar bukkende og hilsende, hans sekretær uden at se til hverken højre eller venstre; med et truende blik og et udfordrende smil om sin grådige mund.

Nanon lukkede de to herrer ud, og der herskede et øjebliks tavshed, der pludselig blev afbrudt af en forfærdelig larm ovenpå. Det lød, som om et regiment soldater stampede i gulvet, og gennem den drønende larm hørtes enkelte toner af en højst mærkelig sang. Nanon og de unge mennesker skyndte sig op og åbnede døren, der dansede Antifer og Tregomain som hans vis-a-vis en ægte sømandsreel, – først på det ene ben og så på det andet, klap med hæl og klap med tå, tommelfingrene i vestegabene, hattene i nakken og sveden perlende frem på panden. Og af fuld hals sang Antifer, medens han hoppede og dansede i takt:

Jeg har min læ-la-li
min li-la-læ-la-li
min lille li-la-li-la-længde
ja, min længde ja!

Og Tregomain faldt ind og hoppede, så huset skælvede under hans vægt:

Han har sin læ-la-li
sin li-la-læ-la-li
sin lille li-la-li-la-længde
ja, sin længde ja!

"Hiv pal!" kommanderede kaptajn Antifer, da han så sin familie i døren. "Hiv pal!"

"... ja, sin længde ja!" sluttede Tregomain af og satte punktum med et bump, som om huset skulle falde ned.

"Hurra, børnlille!" råbte Antifer, "Nu er der ingen smalle steder mer! Juhel og Enogate, – jeg forærer jer hver 25 millioner!"

"Hvorfor ikke 50 til deling?" spurgte Tregomain med et velvilligt smil.

"Hvorfor til deling?" Antifer standsede med lommetørklædet bag det højre øre og så udfordrende på Tregomain. "Nu, – nu, fordi de jo skal giftes, – skal giftes, – lille ven! Ho, – ho! Skal giftes! Husker vi ikke aftalen? De kunne få lov at gifte sig den 5. april, hvis ikke der inden den tid var kommet bud fra min ven Pashaen med min længde. Er vi kommet til den 5. april eller er vi ikke? Nu bliver Enogate prinsesse af et eller andet stort og mægtigt land, og Juhel kan gøre sig klar til at gifte sig med en

eller anden prinsesse! Ingen sludder, – det var aftalen! – lang mig det gamle kort, så jeg kan se, hvor min ø ligger."

"Og mens du leder efter din ø på kortet og efter en prins til Enogate, – for prinsessen til mig kan du spare dig, – så går de to fyre, der var her, hen og graver skatten op!"

Antifer brast i en skraldende latter.

"Han tror, den grønskolling, at jeg har givet de to rødbeder min bredde for at få deres længde! Nej, – min ven! Jeg, – jeg, jeg!" og Antifer pegede på sin pande, på sit bryst og på sin pande igen som for at antyde, at der indenfor var der nok af intelligens og energi til at tage det op med alverden. Så sad han lidt med passeren i hånden for at måle pladsen ud. Men sindsbevægelsen og spændingen havde været for stærk, passeren dansede som myggeben i hans hånd, – han var ikke i stand til at sætte stedet af på kortet, slå de to små cirkelbuer, i hvis skæringspunkt hans vidunderlige rigdomme lå begravet.

"Juhel, – I har gjort mig så gal i hovedet med jeres tåbelige giftermålssludder, at jeg ikke kan se tilstrækkelig tydeligt på dette elendige kort, – sæt stedet af, her står længde og bredde, – du har vel også skrevet den op, pramskipper?"

Tregomain nikkede roligt, – det var nok ikke Antifers øjne, det var galt med,– det var hele kroppen, der rystede som af den voldsomste feber.

"Hvor ligger min ø, Juhel!" spurgte han hæst.

"Ganske nøje kan det ikke ses, for kortet er lavet efter så lille en målestok, at det ingen detaljer viser, – men stedet må være i nærheden af Maskat på sydøstkysten af Arabien."

"Maskat!" sagde Antifer. "Det navn har jeg aldrig hørt før, – du har vist set forkert."

"Han mener nok Maskadaskar!" oplyste Tregomain.

"Nej, – det er ganske rigtigt Maskat, som jeg siger. Postdamperne mellem Suez og Bombay anløber byen. Det bliver udgangspunktet for dine undersøgelser, onkel."

"Vi rejser i morgen, – eller i overmorgen, – så snart vi kan!" Kaptajn Antifer sprang op, han var blevet mand igen.

"Vi? Hvilke vi?" spurgte Enogate frygtsomt.

"Vi tre mandfolk, for helvede, hvem andre! Denne forbandede prokurator, som har lov til at snyde mig for 1 pct. af alle mine penge, kan støde til os i Port Said. – lad os så få noget mad!"

Tregomain og Juhel så på hinanden. Nå, det var vel ikke værd at lade ham rejse alene, de gjorde derfor ingen indvendinger mod denne pludselige rejse. Men den smukke Enogate gik ganske sagte ind i sit kammer, satte sig på sin seng og græd sine modige tårer, – ikke blot ved tanken om at skulle undvære både sin kæreste og sin kære Tregomain i så lang tid, – men også ved tanken om den prins, som Antifer havde bestemt, at hun skulle ægte. Men hun tog ham ikke, – nej, aldrig, – aldrig nogen sinde!

Det bankede på gadedøren, ydmygt, næsten bedende. Enogate gik ud og lukkede op, – ganske rigtigt, hun havde ikke taget fejl, det var Ben Omar og hans sekretær.

"Hvad Satan! Kan vi da ikke blive fri for de hundestejler!" råbte hendes onkel bag hende, og Ben Omars ydmyge lader blev mere ydmyge endnu, da han så og hørte den vrede kaptajn. Han bad så mange dusinde ganger om forlatelse, men hr. Kaptajn' ville være så god ikk' at glemm', at han Ben Omar, efter Kamylk Pashas testament' skulle være til stede ved skattens udgravning.

"Der står vist ikke noget om, at vi skal følges ad?" spurgte kaptajnen med en betoning, der tydeligt nok gav til kende, at det havde han ingen lyst til. "Vi kan mødes et eller andet sted på vejen, – kan vi ikke det?"

Jo, naturligvis, det var der ikke det mindste i vejen for, – men hvor?

"Port Said f.eks., – det ligger nemt for de herrer!" – kaptajn Antifer slog velvilligt ud med hånden – "men vil De med toget, så skal De skynde dem! Det går kl. 8:10, og der er mindst 20 minutters gang derop."

"Ja, og har De rejsegods, så må De være der i god tid, det går altid så langsomt med at få det indskrevet, – De kommer til at tage Dem en lille løbetur, – farvel, – farvel! ..."

"Og lykke på rejsen!" Og medens de to ægyptere i trav løb op ad gaden, stod Antifer og Tregomain og vinkede og viftede til dem som til et par rigtig gode venner, der skulle ud at rejse.

7. På jagt efter millionerne

Antifer havde åbenbart lykken med sig. I søfartslisten, som han sendte bud efter samme aften, fandt han dampskibet "*Ørnen*", ført af hans gamle ven, John Bull fra Plymouth, på rejsen fra Newcastle til Port Said med kul, indkommet med et ubetydeligt havari til Brest.

"Vi tager naturligvis søvejen," sagde kaptajn Antifer, "Fanden skulle sidde og lade sig ryste i stykker på en jernbane, når man kan komme om bord på et skib. Det gør mig ondt for dig, pramskipper, for du bliver naturligvis så søsyg, at du brækker sjælen ud af kroppen på dig! Nu går jeg hen og telegraferer, det kan nok nås endnu."

Telegrammet blev afsendt, og den næste morgen kom der svar, at hvis de ville med, måtte de komme med middagstoget, for "*Ørnen*" stak i søen samme eftermiddag.

"Tør dine kønne øjne, lille Enogate! – de er alt for smukke, til at du må græde med dem!" sagde Tregomain, da han den næste formiddag med sin runde skibssæk under armen kom hen til familien.

"Lover du mig at passe på ham, – at passe rigtig godt på ham, Tregomain?" sagde Enogate og græd meget mere end før.

"Passe på ham! – det bliver vist meget snarere ham, der kommer til at passe på mig! – tror du, det bliver slemt, lille Enogate?"

"Slemt? – hvad skulle blive slemt, Tregomain?"

"At komme ud at sejle. Jeg skal sige dig en ting, min lille pige, men du skal ikke tale om det til kaptajnen, for så griner han

bare meget mere ad mig, – jeg er så bange for at blive søsyg, jeg har jo aldrig været på andet vand, end den lille Ranceflod, og der kan man ikke blive søsyg, selv om det blæser aldrig så stærkt. – Halløj! – ja, jeg er klar."

Det var kaptajn Antifer, der havde prajet; alt var i orden, og så kom afskeden. – Hvor meget det end kneb for den smukke Enogate, så tog hun sig dog sammen og stod endog i døren og vinkede til de bortdragende, men da de var drejet om hjørnet, og Juhel havde vendt sig og sendt hende det sidste fingerkys, så kunne hun heller ikke mere.

"Jeg får ham aldrig mere at se, – aldrig, aldrig mere!" Og så faldt hun sin moder om halsen og græd, som om hendes hjerte skulle briste.

Og det må jo indrømmes, at det var lige hårdt nok for den smukke Enogate, – således at blive forladt af sin ægtemage omtrent dagen før brylluppet, og se ham drage ud i den vide verden uden så meget som at ane, hvorhen han rejste. For Port Said var jo kun en station på rejsen.

Samme aften stak "*Ørnen*" i søen. Kaptajn Antifer var i det mest strålende humør og som ingen sinde før opsat på at drille Tregomain.

"nu skal du tage dig i agt, for når vi nu kommer ud, hvor vi ikke kan se land, så bliver den spyds! Det er vel første gang i dit liv, at du kommer så langt ud til søs, at du ikke kan spytte i land?"

"Der er da ingen steder på Rance, at man kan spytte i land til begge sider på én gang," sagde Tregomain sagtmodigt. "Men hvorfor skulle den blive spyds, som du siger? Det er jo dejligt vejr, – søen er jo lige som et stuegulv."

"Ja, men det bliver den ikke ved med at være, du ferskvandsmatros. Så snart der kommer en smule kuling, – og det kommer der til natten, det kan jeg se, så sætter den søen op, lige på straksen, og så slår hun benene fra dig!"

"Slår hun benene fra mig?" Tregomain så meget uforstående ud. "Hun? – hvad for en hun?"

"Skibet selvfølgelig! Ved du ikke, at søfolk, rigtige søfolk, siger hun om et skib? Når der kommer bevægelse i hende, så giver hun et lille spjæt med forenden og et lille vrik med agterenden, og har man så flodben og ikke sømandsben, så ligger man der."

"Ja, det kan måske blive vanskeligt nok at holde balancen!" sagde den skikkelige Tregomain.

"Vanskeligt! Sig hellere umuligt! – og så begynder indvoldene at skvalpe inden i dig, så du får kvalme og må vende dit kallun !"

"Uha!" Det gøs i Tregomain.

"Så er der kun én ting, der hjælper."

"Og hvad er det?"

"Det er et stykke godt fedt flæsk. Det skal man binde et stykke sejlgarn om og så sluge flæsket, men holde fast i den anden ende af sejlgarnet. Og når så flæsket er nede, skal man hale det op gennem halsen igen, sluge det på ny og blive ved med det, til søsygen er ovre."

Tregomain blev synligt bleg.

"Tag det med ro, Tregomain, lad os først se, om du i det hele taget bliver søsyg, – det er jo slet ikke sikkert."

"Tak, Juhel, det er meget venligt af dig, at du vil trøste mig, jeg vil så nødig være søsyg, – jeg har hørt, at det skal være noget af det værste, der er til."

Vejret holdt sig fint, og først da de var kommet ned forbi Kap St. Vincent, begyndte der at gå lidt sø.

"Hvordan har du det, du flodskipper?" spurgte kaptajn Antifer.

"Jeg klarer mig brillant, – det er naturligvis ikke så let at gå på dækket, når man ikke er vant til at stive sig af, – derfor bliver jeg også altid i nærheden af et eller andet, hvor jeg kan holde mig fast."

"Det gør du vist klogt i! Kan du slet ikke mærke noget til søsygen?"

"Ikke det mindste!"

"Det kommer nok! Hvad jeg ville sige – når du skal brække dig, så glem ikke at gabe! Hm, – hm!"

"Hvad går der af dig, onkel, – du bliver så bleg?" Juhel så sin onkel gøre nogle underlige bevægelser med munden, ligesom for at holde noget nede.

"Det var da Satan til sø!" sagde han og trykkede atter noget ned. "Jeg er syg, – det er den laks, det er den forbandede laks, vi fik til frokost, den var så fed, – halløj!"

Og den stovte kaptajn Antifer måtte over i læ og kaste op.

"Er det det, du kalder at vende kallunet, min ven?" sagde Tregomain. "Det må ikke være så rart! Glem ikke det gode råd med flæsket!"

Kaptajn Antifer blev ved at råbe op uden bords med de mærkeligste lyde. Åh, hvor han anstrengte sig!

"Nu skulle du holde op, for ellers kommer galden op, og det er det værste." Tregomains ansigt lyste af medfølelse, og han forstod aldeles ikke det bebrejdende blik, Antifer sendte ham,

da han, – græsgrøn i ansigtet – tumlede forbi ham for at komme ned i sit lukaf.

Men ved siden af tanken om de mange millioner, – en tanke, som end ikke søsygen havde formået at uddrive af hans hjerne, dukkede der nu en anden op i form af et spørgsmål. Og det pinte og plagede ham, så han troede, han var på vej til at blive gal. Og det pinefulde spørgsmål lød således: "Hvorfor Fanden bliver den pramskippertamp ikke søsyg? At jeg bliver det, det er en ærlig sag, det bliver man let, når man i længere tid ikke har været ude at sejle, – men hvorfor bliver han det ikke?" Og det var jo i grunden også underligt nok, men således kan det undertiden gå i denne verden.

Allerede den næste dag var kaptajnen frisk igen, men spørgsmålet blev ved at pine ham, og da han gik op på dækket og så Tregomain stå nok så gemytligt i kappen og ryge på sin pibe, fløj det arrigt ud af munden på ham

"Nå, – så du ryger tobak! – hvorfor Satan er du ikke blevet søsyg?"

"Jeg ved det ikke, kaptajn," sagde den skikkelige Tregomain godmodigt. "Jeg ved det ikke, – men kunne det more dig, så ska jeg gerne se at blive det."

"More mig? More mig, at du brækker dig? Nej, du er s'gu et nummer for indbildsk! Men det kunne være, du selv kunne have godt af det, – det renser ud! – man bliver af med galden!"

"Nå, – det var måske ikke det værste for dig, min ven!" tænkte Tregomain, men det trængte han ikke til for sit vedkommende. Han var så glad og lykkelig over at være ude at sejle og se fremmede kyster uden at blive søsyg, så han syntes aldrig, han havde været så glad. For sandt at sige, han havde mange gange

været bedrøvet over, at han aldrig havde set, hvordan verden så ud uden for Ranceflodens munding, og tit og mange gange følt det som et stort savn, at han aldrig havde været på andre kyster, end dens grønne bredder. Men nu så han Portugal og Spanien, – og der havde de den berømte klippefæstning Gibraltar, og på den anden side Afrikas bjerge, og så var de inde i Middelhavet. Nej, hvor var luften let og frisk og havet vidunderligt blåt! "Du lille Ranceflod! Du kan ikke holde stik mod det her, men jeg holder nu mest af dig alligevel, for dig kender jeg." Men dejligt var det, at komme ud og se sig om i verden.

"Ørnen" skar igennem vandet, vinden var god og alting, som det skulle være, og en af de første dage i marts fik de Alexandrias hvide og slanke tårne i sigte. Men de gik videre øst på og løb snart ind i havnen ved Port Said.

Kaptajn Antifer ville have givet meget til, at Suezkanalen havde været færdig, men det var den ikke dengang. Så havde han nok kunnet få sin gode ven, kaptajn John Bull, til at dampe forbi Port Said og videre gennem kanalen og ladet Ben Omar og hans sekretær blive stående på kajen derinde og kigge langt efter sig. Nu var der ingen anden vej, end jernbanen til Suez, og når han først kom i land, ville han vel næppe undgå deres påhæng. Det var også en ganske tåbelig ide af den gode Kamylk Pasha at bestemme, at denne karl, Ben Omar, skulle være til stede ved skattens udgravning. Nå, – måske de slet ikke var kommet hertil endnu! – det ville være det allernemmeste, for han havde ingen forpligtelse til at vente på dem.

Men det første, han fik øje på, da de fortøjede i Port Saids havn, var Ben Omar og hans ildevarslende sekretær. De så ud, som om de hele deres liv igennem ikke havde bestilt andet, end

at rende frem og tilbage mellem havnen og banestationen for at holde øje med hvert tog og hvert skib, der kunne bringe de længselsfuldt ventede franskmænd til byen.

8. Så kom vi så vidt!

"Så kom vi så vidt!" sagde Tregomain og glædede sig til at sætte foden på Ægyptens ældgamle jord. Det var nu ligegodt sjovt at komme sådan ud at rejse.

"Der kommer de, de gavtyve!" snerrede kaptajn Antifer. "Vi kender dem ikke, – har aldrig set dem før!"

Og med næsen til vejrs og sin vadsæk i hånden gik kaptajn Antifer i land efter at have taget en hjertelig afsked med sin ven, John Bull. Juhel og Tregomain fulgte ham, den første forsigtig bærende på en kasse med kronometret, den anden med et skrin med sekstanten, der skulle give dem den nøjagtige stedbestemmelse. Næppe var de kommet i land, før Ben Omar var oppe på siden af dem med ydmyge buk og velkomshilsner. Hans tavse skriver holdt sig lidt på afstand; han rørte sig ikke til en hilsen, men så trodsig, næsten udfordrende på de fremmede, der imidlertid ikke gav ham noget efter, men viste lige så megen ligegyldighed som han.

"Hr. kaptajn Antifer! – hr. kaptajn! – de hrr. kaptajner!" pustede Ben Omar, medens han løb ved siden af dem og søgte at tiltrække sig deres opmærksomhed.

Antifer drejede hovedet lidt og så på ham fra siden med en så uforstilt forbavselse, at Ben Omar var nær ved at fortvivle.

"Hr. kaptajn ik' husk' mig?" spurgte han med sit mest forføriske smil, ydmygt bukkende for hvert skridt. "Det er mig – Ben Omar, – ik' husk' mig?"

"Hvad vil den idiot?" sagde Antifer til Juhel. "Vil han bære vores tøj eller vise os vejen til et hotel?"

"Ak, – ak!" jamrede staklen og gjorde et sidste forsøg. "Djaj er Ben Omar, Kamylk Pashas Ben Omar, – som Deres Excellens' sat' stævn' her i Port Said!"

"De tager fejl, min gode mand," sagde kaptajn Antifer med værdighed, "jeg har ikke sat Dem stævne noget sted. De ønsker at være til stede ved en vis begivenhed, – det har De ret til. – jeg har sagt dem, at jeg kom her igennem, – De kan rejse efter mig, og De kan lade det være, ganske som De vil, men jeg kender Dem ikke og vil ikke have noget at gøre med Dem."

"Rejs' vider'! – skal Deres Excellens' rejs' vider'?"

"Ja, – med skib, – i morgen!"

"Med skib i morgen! Ak, – er det nødvendigt for at kom' til det sted med den skat? ..."

"Til min ø med mine millioner!" rettede kaptajn Antifer ham, "for at komme til øer må man i reglen bruge skibe."

"Dja, – dja, men hvor ligg' den ø?"

"I et eller andet vand et eller andet sted, – og i morgen eftermiddag går jeg og mine venner om bord i damperen "*Oxus*", der sejler til Bombay."

"Til Bombay!" udbrød Ben Omar fortvivlet.

"Men fordi vi rejser med det samme skib, behøver vi jo ikke at træde hinanden over tæerne. Når jeg går på styrbords side, vil jeg bede Dem holde Dem om bagbord og omvendt, – mere tosset er jeg ikke efter at være sammen med dem. Adjø!"

Og vore tre venner gik og tog ind på det hotel, som John Bull havde anbefalet dem, spiste til middag, gik en tur rundt og så på byen og købte et par hakker og spader til brug ved udgravningen. Og alle vegne, hvor de gik og stod, følte de Ben Omars eller hans skrivers øjne i nakken på sig.

"Jeg ville være tilfreds, hvis jeg kunne betale ham hans procenter i morgen og så blive fri både for ham og hans tyveknægt af en skriver! Når man ved med sig selv, at man er ejer af millioner, af hundreder af millioner, så er det uudholdeligt at have sådan et par karle til at rende efter sig alle vegne."

"Jeg har en følelse af, at den skriver vil blive meget mere klæbrig, når du først har millionerne, – for endnu har du dem jo da ikke."

Kaptajn Antifer så rasende på Tregomain.

"Har jeg dem ikke? De ligger i mit pengeskab, skulle jeg mene, og det har jeg alene nøglen til!"

Tregomain turde ikke sige mere. Han for sit vedkommende ville aldrig tale om noget som sit, når han ikke havde det i lommen eller så nær, at han kunne gå hen og tage det, når han ville. Her skulle man jo først finde øen, – og når så øen var fundet, hvem kunne så være sikker på, at der ikke allerede havde været nogle andre og gravet skatten op? Men det ville kaptajn Antifer ikke høre noget om. Han lå om natten i det åbne vindue og stirrede ud i sydøst og syntes at se sin ø som et fata-morgana dukke op ude i kimingen, lysende af guld og skønne stene.

Den næste dag ved middagstid gik de om bord på "*Oxus*", der kastede los lidt efter og styrede ned igennem Suez-bugten og ud i Det Røde Hav. Vejret var blæsende for ikke at sige stormfuldt. Ben Omar var snart ved at opgive ånden af søsyge, og hans såkaldte sekretær nær ved at revne af raseri over den for ham så ydmygende situation at skulle finde sig i at løbe bag efter denne vantro hund af en skipper og bogstavelig leve af

enhver oplysning, som det behagede ham at kaste til dem eller tage dem ved næsen med. Men han skulle hævne sig på denne kæltring og lade ham bøde for alle de ydmygelser, han voldte ham! At tænke sig, at denne karl vidste, hvor hans skatte lå! – for Saouk betragtede ganske roligt Kamylk Pashas skatte som sin lovmæssige arv, der ikke kunne berøves ham af disse vantro uslinger, – men at tænke sig, at han skulle løbe efter disse frankere, som vidste, hvor hans skatte lå, mens han selv var uvidende derom! Dog, den ler bedst, der ler til sidst! Vidste han blot, om de skulle helt til Bombay, eller om de ville stå af i en af de arabiske kystbyer på vejen, – det var et spørgsmål, der af praktiske grunde interesserede Saouk ganske overordentlig meget.

Men når han tilfældigvis hørte kaptajn Antifer snakke med sine rejsefæller om skatten, så led han de skrækkeligste kvaler.

"Jeg må s'gu sige, at min ven, Kamylk Pasha," Antifer talte nu med den største fortrolighed om den ægyptiske stormand, "jeg må sige, at han har været en pokkers fornuftig fyr, at han har lagt så mange af sine rigdomme i ædelsten og perler. De stiger hele tiden i værdi, og de tager ingen plads op. Hvis han havde efterladt mig lutter guldbarrer, så kunne det være blevet vanskeligt nok at få dem transporteret hjem."

Juhel nikkede bekræftende, men Tregomain kunne ikke forstå, at transporten kunne være noget problem.

"Vi er da tre," sagde han. "Og hvis hver af os fylder sine lommer og vadsække og støvleskafterne med, så skulle vi vel nok kunne klare det."

"Og hvis vi stopper munden fuld, – hvad! – Ja, – du har s'gu lært verden at kende fra Rancefloden! – du kunne ikke bære en

million i guld på dig."

"Kunne jeg ikke?" Tregomain så meget modfalden ud ved tanken. "Det troede jeg, jeg kunne!"

"Du har vist aldrig set, hvor meget en million er?"

"Nej, – ikke en gang i drømme!"

"Men det har jeg, – jeg giver mig lidt af med millioner for tiden, skal jeg sige dig. En guldbarre af en millions værdi vejer omtrent 322 kilo, – det har jeg regnet ud."

"Ikke mere end 322 kilo!" sagde Tregomain, mest fordi han syntes, han skulle sige noget.

"Ikke mere!" Antifer så på ham med et rasende blik, man skulle jo næsten tro, han gjorde nar ad ham. Men det var åbenbart langt fra Tregomains mening.

"Så vejer 100 millioner altså 32200 kilo …"

"Det er mere, end "*Familiens Håb*" kunne laste!" sagde Tregomain. "Så meget guld troede jeg ikke, der var i verden!"

"Du kender heller ikke meget til den, – men min ven Kamylk Pasha, det var en verdensmand! Han vidste besked med de dele, og derfor sagde han som så: Guld og sølv er godt, men perler og diamanter er bedre …"

"Jeg synes nu at sedler, lydende på banken i Paris, havde været allerrarest og nemmest at have med at gøre, – jeg ville i så fald gerne forpligte mig til at bære alle dine 100 millioner på én gang i sedler."

Kaptajnen overhørte ganske Tregomains bemærkning, han var allerede igen fordybet i sine drømmerier og talte nok så meget til sig selv som til sine rejsefæller.

"Diamanterne sælger jeg i Paris og perlerne i London, – de skal komme til at overbyde hinanden, de gode folk, der vil

handle med mig! Men jeg vil beholde én diamant. For mig selv til sådan noget som en millions værdi, og den vil jeg lade indfatte og bruge som skjorteknap."

"Du bliver rigtignok strålende! Bare man kan tåle at se på dig uden at få ondt i øjnene!"

"Enogate skal også have en, – en god en, til at pynte lidt på sig ..."

"Det behøves aldeles ikke!" sagde Juhel kort, "Hun kan ikke blive kønnere, end hun er!"

"Ja, det mener nu du, – en anden én kan vel have lov til at mene noget andet. Nanon, min søster, skal også have en ..."

"Så skal du se, hun får friere!" sagde Tregomain.

"Sludder! Der er også en til Juhel, – og en til dig med, pramskipper!"

"En diamant til mig! Gud ved, hvor jeg skulle bære den!"

"I en ring på fingeren, naturligvis!"

"En diamantring på en af disse her!" sagde Tregomain og viste sine korte, tykke fingre frem, medens han rystede på hovedet.

"Du må for mig bære ringen i næsen, hvis du vil!"

"Jeg gad vidst ...!"

"Hvad gad du vidst?"

"Om spækhøkerenken vil have mig, når hun får at vide, at jeg har sådan en kostbar ring!"

"Spækhøkerenken!" Kaptajn Antifer var åbenbart blevet meget pinlig berørt. "Gå hjem og læg dig! Tror du, du kan få lov til at gifte dig med en spækhøkerenke ! Det ville s'gu blive en nydelig genstand i mine saloner, når Juhel møder med sin prinsesse og alle de højheder, der følger med hende, og Enogate

med sin prins og alle hans, – nej, den dame skal du ikke tænke på mere!"

Og kaptajnen sprang op og begyndte at gå hurtigt op og ned ad dækket. Men bag hans ryg pegede Tregomain bedrøvet med sin finger på sin pande og lod den beskrive en cirkel eller to, og hans øjne mødtes med Juhels i et forstående blik.

Der blev pludselig røre på dækket – som altid, når skibet kom i nærheden af en af sine anløbshavne. Juhel spurgte sig for hos styrmanden og fik at vide, at de havde Maskat i sigte og ville være inde i løbet af et par timer.

"Maskat, – Maskat!" råbte kaptajn Antifer og blev violet i ansigtet af lutter ivrighed, "hvor – jeg har vel nok lov til at se først!"

Og den lille mand var nær ved at gå udenbords i sin ivrighed, da han ikke straks kunne få øje på de hvide tårne, der lyste som smalle striber mod de blå bjerge inde i landet.

"At tænke sig, at nu er vi lige ved indløbet til den persiske bugt!" Tregomain kunne egentlig ikke forstå det. Hvor langt mon de skulle endnu? Han ville for sin ven Antifers skyld håbe, at de snart måtte være ved målet, for han tålte åbenbart ikke længe at gå i den spænding.

"Hvor ligger egentlig den ø, Juhel?" spurgte han.

"Den må ligge her i Oman-bugten, nord på, op ad Ormus-strædet til," sagde han, "hvis den da er her i det hele taget!"

"Hm!" Tregomains dæmpede "hm" som svar på denne tvivl ville have sat kaptajn Antifer i en tilstand af raseri, hvis han havde hørt det. Det gjorde han nu heldigvis ikke. Han fløj frem og tilbage på dækket, larmede og støjede for at få sin smule gods samlet sammen og lagde så megen utålmodighed for

dagen, at den altid vagtsomme Saouk straks forstod, at de måtte være ved deres bestemmelsessted, og uden et øjeblik at betænke sig lod Ben Omar bære op fra kahytten, – staklen var så medtaget, at han ikke var i stand til at gå, – og gøre sig klar til at gå i land.

"Så kom vi så vidt!" sagde Tregomain, "og så vidt, det er lige så meget som Arabien!" Og så gik han fra borde og betrådte Profetens land.

9. Gennem ørkenens sand

Med deres utrættelige drabanter i hælene begav vore venner sig op til en bygning, der på engelsk, fransk og et par østerlandske sprog angav at være byens fornemste hotel. Der lejede de værelser og gik derefter hen til den franske konsul, eller, for at være helt nøjagtig, til den franske konsularagent. De havde allerede om bord drøftet, hvordan sagen skulle gribes an, for det gik naturligvis ikke an at fortælle lige ud, at de var på rejse for at finde en skat på 100 millioner. Der ville sandsynligvis komme så mange hjælpere, at der ikke ville blive noget tilbage af skatten til dens lovlige ejermand.

"Nej, – minsandten, om det ikke er landsmænd!" råbte konsularagenten, da han så og hørte de rejsende og satte med et spring over et par vareballer, "Det var da morsomt, – det er såmænd noget, der går sjældent på!" Og så omfavnede han dem uden videre, den ene efter den anden, og vidste ikke, hvilket ben han skulle stå på af bare glæde. "Hvad kan jeg hjælpe Dem med, kære venner! Jeg er ganske til deres tjeneste!"

"Tak for det, vi lægger straks beslag på Dem, – vi er søfolk alle tre," sagde kaptajn Antifer, "og vi er udsendt af et stort handelshus i St. Malo for om muligt at gøre lidt forretning her på Omankysten eller længere oppe nord på ved den persiske bugt. De skal naturligvis ikke yde os Deres hjælp for tak alene!"

Konsularagentens iver for at tjene sine landsmænd blev ikke mindre ved denne oplysning af den snilde kaptajn, og han begyndte straks at udbrede sig om forholdene i landet, der regeredes med uindskrænket magt af imamen eller sultanen,

og hvis bevågenhed det vilde være nødvendigt at købe sig til for en lille gave. Der var produkter nok til udførsel, – spørgsmålet var blot, hvor det ville være mest hensigtsmæssigt for hans kære landsmænd at nedsætte sig. Han var tilbøjelig til at tro, at en by inde i landet ville være at foretrække, der var man lige i hjertet af de forskellige produkters hjemsted. Men for selve udførslens skyld var det jo selvfølgelig mest praktisk at være i en kystby …

"Ja, naturligvis!" sagde kaptajn Antifer hurtigt, "vi må først have at vide, hvor den bedste havn er, det er hovedsagen for os."

"Lad os tage en tur nord på langs kysten," sagde Juhel, "så kan vi jo allerbedst dømme om tingene."

"Det kan der være noget om! Vi kan vel leje et fartøj til at sejle os langs kysten!" udbrød kaptajnen, og i sit stille sind føjede han til: Og med det samme gå ud og finde min lille ø, – min rare, lille ø!

"Det vil jeg ikke tilråde. Farvandene her er desværre så fyldt med sørøvere, at al færdsel selv mellem kystbyerne foregår pr. karavane. Men naturligvis, De kunne jo måske leje en af Hs. Højheds orlogsgalejer!"

"Nej, lad os bare tage med karavanen derop!" udbrød kaptajn Antifer, der ikke var længe om at regne ud, at hvis Hs. Højhed imamen fik mindste nys om, at han var her for at føre en skat bort, ville han blive plyndret for hver en hvid, inden han så meget som havde kunnet kaste et blik på den. "Hvornår kan vi komme af sted?"

"I nat ud på morgenstunden går der en karavane op til Sohar, – der er et par hundrede kilometer derop. Det er en anstrengende rejse i denne hede." Og konsularagenten så på

den trivelige Tregomain, som om han ville sige, at han ville da nok få smeltet adskillige kilogram af sig.

"Det er storartet. – Foreløbig tusind tak for Deres venlighed. Når vi kommer tilbage fra vor kystrejse, vil vi igen få brug for Deres bistand."

"Må jeg blot anbefale Dem én ting, før vi skilles, og det er, at De er meget forsigtige med at udtale Dem om årsagen til deres rejse. Folk her i landet er meget mistænksomme."

"Fy for Fanden!" sagde kaptajn Antifer ved sig selv, men højt takkede han mange gange for underretningen. Konsularagenten fandt det rigtigst at ledsage sine landsmænd hen til karavanen og lave en aftale for dem; så tog de en lille forfriskning sammen på hotellet, hvorpå de rejsende gik til ro for at kunne være på benene kl. 1, hvor karavanen skulle afgå.

Det var et herligt syn den næste morgen at se Tregomain blive båret gennem byen på ryggen af en kamel med mange svajninger og svingninger. Bag ham kom hans to kammerater, så en mængde indfødte købmænd og endelig agterude i trosset Ben Omar og hans evigt skulende sekretær. Ingen af dem kunne begribe denne nye kurs, de styrede, men de var nødt til at følge kaptajn Antifer i tykt og tyndt og turde ikke slippe ham et øjeblik af syne.

Men der var andre, der havde fået samme hverv. I en så velordnet stat som imanatet Maskat eller Oman, gik der ikke noget for sig, uden at landets ophøjede hersker øjeblikkelig fik melding om det. De franske rejsendes ankomst og lange samtale med den franske konsularagent havde øjeblikkelig vakt det udmærkede politis opmærksomhed, – hvad pokker ville de fyre her?

"Hvad pokker vil de fyre her?" Det var det spørgsmål, som satte alle embedsmænd i imanatet i bevægelse den dag, og som til sidst også nåede Hs. Højhed. Og i sin uransagelige visdom befalede han, at der skulle sendes bud til den franske konsularagent, for at man kunne få det at vide.

Buddet traf ham om aftenen, netop som han kom hjem fra hotellet, og bragte snart den besked tilbage til Hs. Højhed, at de tre frankere ville komme tilbage og kaste sig for hans fødder og underdanigst bede om tilladelse til at anlægge et købmandshus i en af hans riges byer.

"Allah må vide, om ikke dette er en forbandet løgn!" udbrød Hs. Højhed og gav sin politiminister ordre til at lade en af sine dygtigste opdagere forklædt følge med karavanen for at se, hvad disse vantro agtede at tage sig for i hans rige.

Om dette havde den brave kaptajn Antifer ikke den ringeste anelse, og det var godt for ham. For efterhånden som han nærmede sig målet for sin rejse, blev han mere og mere spænd og blev som følge deraf mere og mere pirrelig. Som den fornuftige sømand han i virkeligheden var, havde han helst i forvejen overvejet situationen og tænkt over, hvad han ville gøre, men det havde han slet ikke kunnet her, og det var måske det, der pinte ham mest af alt. For alting ville jo komme til at afhænge af ham ubekendte forhold. Det eneste, han vidste, var, at hans herlige ø måtte ligge omtrent en 60 kvartmil nordøst for Sohar, – det havde han kunnet regne ud på kortet, – men hvordan han skulle komme derud og få gravet skatten op, uden at nogen i land fik nys derom, og hvorledes han skulle få den bragt om bord i Suezdamperen i Maskat uden at told- eller andet væsen fik sin næse med i det, det kunne han slet ikke

forestille sig. Men der var derimod noget, som han kunne sige sig selv med stor sikkerhed, og det var, at imamen ville tage en ganske kraftig told af den skat, der var fundet på en ø, som hørte til hans rige, for det kunne jo desværre ikke nægtes: Øen var slet ikke kaptajn Antifers, den kendsgerning kunne han ikke komme udenom.

"Satans også, at man ikke kan spænde et par dampere for og bugsere sådan en smule ø hjem til havnen i St. Malo!" Sådanne fantasier tog nu ikke lang tid. Kaptajn Antifer kom snart tilbage til virkeligheden og fandt endelig nogenlunde ro ved den beslutning, at han jo sikkert i Sohar kunne leje et fartøj, der var stort nok til at kunne føre skatten til Bombay, og man måtte jo også kunne bemande det således, at sørøverne ville betænke sig på at angribe det.

"Alt det er kun et pengespørgsmål!" sagde kaptajn Antifer med den ro og sikkerhed, som visheden om at eje 100 millioner kan give.

Men hvad mon den gode mand ville have sagt, om han havde vidst, at ikke blot imamens bedste politispion var lige i hælene på ham, men at Ben Omars sekretær, "der ikke forstod fransk" var ingen anden end Kamylk Pashas forskudte arving Saouk, der kun havde én tanke, og det var at leje en rask skipper med nogle raske folk, der ikke havde mere samvittighed end nødvendigt, til at passe dem op, så snart de havde fået skatten om bord, og gøre kort proces med de vantro hunde.

Der var derimod en, hvem imamens udsending voldte den mest levende uro, og det var vor gode ven Saouk. Han kunne ikke rigtig forklare sig grunden til, at han var med, men var mest tilbøjelig til at mene, at denne forbandede kaptajn Antifer

havde været så snedig at få ham med som en slags beskytter fra imamen, hvilket altså kun ville sige, at han, den ærlige og for sin arvelod bedragne Saouk, ville få med landets allerhøjeste øvrighed at gøre i stedet for med tre fremmede frankere, der ikke kunne tale landets sprog, og som ville være så temmelig hjælpeløse, når han faldt over dem. Og det var en slem streg i hr. Saouks regning. Hvor ærgrede han sig nu over den rolle, han havde dømt sig selv til at spille, så han ikke kunne give sig i snak med de tre rejsende og se at få lirket noget ud af dem! Imamens mand skulle han nok vogte sig vel for at komme i nærheden af.

I den største modsætning til alle disse for skatten så ivrige og interesserede mænd var vor ven Juhel, der nærmest ønskede alle Antifers rigdomme pokker i vold. Han var slet ikke i tvivl om, at de ville volde ham og hans kære Enogate mange bitre timer; for havde kaptajn Antifer fået en idé som den, at hun skulle have en prins og han en prinsesse, var der ingen magt i verden, der kunne få ham fra den. Og ville de ikke, – og det ville ingen af dem – rette sig efter hans vilje, så blev der et brud. Og i betragtning af, at de virkelig skyldte Antifer megen taknemmelighed, ville et brud altid blive meget sørgeligt og sætte sine spor for resten af deres liv. Det ville alt sammen blive så dejligt simplificeret, hvis skatten slet ikke lod sig finde, og Juhel var af den bestemte overbevisning, at kaptajn Antifer i længden ville blive lykkeligst ved aldrig at komme i besiddelse af Kamylk Pashas skatte.

Og hvilken trøst var det ham ikke, når Tregomain – ligesom til bestyrkelse af hans svage forhåbninger – sagte, men tillidsfuldt hviskede ham i øret:

"Ved du, hvad jeg tror, Juhel! Jeg tror, at vi vil få meget vanskeligt ved at finde den ø. Og når vi har fundet den ø, så tror jeg, at vi vil få endnu mere besvær med at finde skatten, og ved du hvorfor?"

Nej, Juhel vidste absolut ikke hvorfor.

"Fordi jeg tror, at det er løgn og humbug det hele, og det har jeg altid troet. – Men skulle jeg nu tage fejl, og der både er en ø og en skat på øen, så får kaptajn Antifer ikke så meget som sådan her af den!"

Og Tregomain slog knips i luften med fingrene for at antyde, hvor meget eller rettere hvor lidt han estimerede kaptajnens udsigter, og imens vandrede hans øjne over til Ben Omar og hans sekretær på en så talende måde, at Juhel ikke behøvede yderligere forklaring.

Men Juhel var imidlertid ikke den eneste, der forstod at tolke Tregomains blik på den rette måde. Medens Saouk ikke mente det nødvendigt at holde øje med kaptajn Antifer, hvis ophidselse og nervøse uro tilstrækkeligt røbede, hvad der foregik i hans indre, havde han ikke formået at regne de to andre ud. Deres ligegyldighed, deres tilsyneladende – sådan troede han i alt fald – uberørthed af hele spørgsmålet, forstod han ikke. Og den overlegenhed, de derved lagde for dagen, kunne han kun forklare ved, at de følte sig fuldstændig sikre ved forestillingen om imamens beskyttelse. Den tanke, at der var væsener til, menneskelige væsener, der ikke var slaver af guld, der var ganske ligeglade, om de fandt de rigdomme eller ej, – ja, som oven i købet helst så, at de ikke fandt dem, den tanke var Saouk og folk af Saouks kaliber så absurd, at den slet ikke faldt dem ind.

Men der var forbeholdt den gode Saouk større pinsler endnu. Den anden aften på deres rejse gjorde de holdt under et mægtigt figentræ. Det målte ved roden mere end 40 meter i omkreds, og dets vældige top, hvis spids de ikke kunne øjne uden at måtte gå et langt stykke tilbage, dannede et vildnis af tætte og mangfoldige, sammenvoksede og mellem hinanden skydende grene.

Kaptajn Antifer var alt for optaget af sine tanker til at yde noget som helst andet sin opmærksomhed. Men Tregomain, der altid først gik hen og klappede sin kamel på dens bløde snude, når den havde lagt sig ned og sat ham af, blev stående aldeles fortabt og stirrede op i den vældige krone.

"Jeg har aldrig i mit liv set mage!" sagde han. "Hvor mange grene tror du, det træ kan have?"

På dette ligefremme spørgsmål, som Tregomain selvfølgelig fremsatte på sit modersmål, det eneste sprog, han forstod, hændte det, at Juhel, der som så mange sømænd var vant til at tale engelsk og gerne gik med en engelsk vending i ørene, ganske tilfældigt kom til at svare

"Well, – I don't know!"

Men så skete der det endnu mærkeligere, at en stemme, som ingen af dem kendte, svarede høfligt og artigt ved siden af ham: "There is about ten thousand, sir!"

"Omtrent 10.000!" udbrød Juhel og vendte sig forbavset.

Den, der havde talt, var en lille, spinkel araber med et fint og klogt ansigt, – kort sagt, den mand, som var udsendt fra Maskat for at holde øje med de rejsende. Lige fra det øjeblik de var taget af sted, havde han ventet på en gunstig lejlighed til at få dem i tale, men havde passet på at undgå enhver

fremtræden, der kunne vække mistanke, og havde nu med orientalerens vanlige takt fundet det naturlige øjeblik til at knytte tråden. Og i samme nu, som han havde tonet flag som engelsktalende, slog det øjeblikkelig ned i kaptajn Antifer, at denne mand kunne blive dem nyttig, og ligeså hurtigt i hr. Saouk, at nu var der ingen tvivl mulig længere. Disse vantro hunde var altså virkelig i ledtog med selve landets hersker!

Saouk var så rasende, at han måtte gå langt bort fra karavanens lejr for at give sine onde følelser luft. Det så sort ud for ham, men han var ikke den mand, der opgav en sag, fordi der viste sig vanskeligheder på hans vej.

Men medens Saouk på afstand gik og knyttede sine næver og brugte mund under nogle palmetræer, gjorde Juhel, efter kaptajn Antifers befaling, aftale med Selik, – således hed deres nye ven – om, at han skulle træde i deres tjeneste som tolk og hjælpe dem med hvad der kunne forefalde på rejsen.

10. I hvilket Kamylk Pashas arving og hans følge tillige med læseren endelig kommer til den eftersøgte ø

Da karavanen kom til Sohar, havde Juhel lavet en aftale med Selik. Denne skulle skaffe et fartøj, stort nok til at kunne holde søen og bemandet med folk, som han vidste, man kunne stole på, samt forsynet med proviant til omkring 4 dage. Selik havde uden at lægge nogen utidig nysgerrighed for dagen, uden spørgsmål og indvendinger, hørt opmærksomt efter alt, hvad Juhel havde pålagt ham, og havde endelig af sig selv spurgt, om ikke det var bedst, at han tog med for også at yde de rejsende sin bistand til søs. Hertil havde Juhel naturligvis øjeblikkelig sagt mange tak, og fyren var allerede, så snart han havde fået de rejsende sat af i karavanseraillet, gået ned til havnen for at besørge det fornødne.

"Nu har du vel plapret ud med det hele!" sagde den vanskelige kaptajn Antifer, da han så Selik forsvinde, "Så nu kan han sejle ud og hente skatten hjem!"

"Så skulle du have talt med ham selv, onkel, hvis du var bange for det."

"Sludder og vrøvl! Hvad har du bildt ham ind?"

"Jeg har fortalt ham, at vi vil undersøge, om ikke en af øerne herude i bugten kunne være egnet til anlægget af vort

handelshus i stedet for byen her, og derfor var det nødvendigt for os at leje et fartøj og komme ud til øerne."

Tregomain nikkede bifaldende. Kaptajn Antifer var misnøjet med, at Juhel ikke var fulgt med Selik og havde skyndet på ham, men Juhel indvendte med rette, at det ikke ville have nyttet det allermindste.

"Hvornår kommer han så med det fartøj, for Fanden?"

"Jeg tænker, så snart han har fundet et og fået det proviantered," Juhel var ikke langt fra at være noget stødt over kaptajnens flaner.

"Det tager jo alt sammen tid!" Den godmodige Tregomain ville gerne dæmpe hans vrede, "Det tager jo alt sammen tid! Du må ikke være så utålmodig!"

"Hvem Satan vil forbyde mig det, hvis det nu passer mig? Har jeg lyst til at være utålmodig, så er jeg utålmodig!"

"Værs'go', – lige så meget du vil for mig. Men det er ikke sundt, i længden ikke sundt! Nå, – men jeg er sulten, og det er du vist også, Juhel?"

"Sulten!" vrængede kaptajn Antifer efter dem, "Jeg er også sulten, men det er efter mit guld og mine ædelstene. Jeg kan hverken spise eller drikke, før jeg har dem i sikkerhed. – Men hvor bliver den slave af en araber af? – hvor Satan bliver han af?"

Det var det sidste spørgsmål, han sendte efter sine to sultne medrejsende, da de gik hen for at få noget mad, og det var det første, han modtog dem med, da de kom tilbage. Og det blev efterfulgt af en syndflod af skældsord og forbandelser over den ulykkelige Selik og endte med en opfordring eller rettere befaling til Juhel, om at gå ned til havnen og få fat på et andet fartøj, han – kaptajn Antifer – kunne ikke holde det ud længere,

han sprang i luften af utålmodighed, han revnede, han kreperede.

Og alt det gjorde han, medens Juhel stilfærdigt forklarede, at han jo ikke kunne gøre sig forståelig for de indfødte, men naturligvis, ved hjælp af Ben Omar kunne han jo nok.

Ben Omar var dukket frem i det samme og kom nærmere, øjensynligt i den hensigt at få en samtale med kaptajn Antifer. Men da denne så ham, fik hans vrede en ny retning.

"Ben Omar!" råbte han, "Den slyngel, den tyveknægt, som ville stjæle min bredde! Jeg vil ikke tale med ham, – jeg vil ikke se ham for mine øjne!"

"Hør, – kaptajn, tag nu og prøv på at være fornuftig," sagde Tregomain, "hvis vi skal ud til øen, bliver du jo da nødt til at sige til ham, at han kan tage med."

Kaptajn Antifer sendte ham et rasende blik, men værdigede ham ikke et ord.

"Har han ikke ret til at være til stede, når skatten bliver gravet op?" spurgte Tregomain.

"Jo!"

"Skal han så ikke have at vide, hvornår og på hvilken måde vi tager derud?"

"Jo!"

"Og vil han ikke kunne gøre et syndigt vrøvl bag efter, hvis du laver det således, at han ikke kan være til stede ved udgravningen og lægge proces an imod dig …?"

"Jo!"

"Så er du jo også nødt til at finde dig i, at han sejler med derud."

"Ja!"

"Var det så ikke bedst at give ham besked om at holde sig klar til at gå om bord sammen med os?"

"Nej, – for Satan, – nej!"

Og for hvert nej, der fløj ud af kaptajn Antifers mund som en kanonkugle, rystede Ben Omar i bukserne på den ynkeligste måde.

"Er I for resten færdige, I to?" Kaptajn Antifer vendte sig som en vred tyr mod sine to rejsefæller.

"Det er vi vist, onkel!" sagde Juhel med eftertryk, for der var jo åbenbart ikke det mindste at stille op med sådan en mand.

"Så kan I gå Fanden i vold!" Og med disse venlige ord gjorde kaptajn Antifer kort omkring og gik rasende hen på stranden, hvor han brummende gik op og ned, indtil Selik viste sig henne ved havnen.

"Aha, den ærlige mand!" sagde han rørt, "De er da Gud ske lov ikke blevet kæltringer og bedragere alle sammen!" Og ivrigt skyndte han sig op til Juhel, mod hvem Selik rettede sine skridt, og til hvem han agtede at aflægge beretning. Og det krænkede kaptajn Antifer på det dybeste. Da han tilmed hørte, at fartøjet først kunne stikke i søen en eller to timer efter midnat, blussede han øjeblikkelig op igen. Men der var ingen længere, der lod til at bryde sig om det, og han måtte endda finde sig i, at Juhel ganske roligt på vejen til karavanseraillet gav Ben Omar besked om at være klar til at gå om bord med dem kl. 1.

"Om bord!" hylede den ulykkelige prokurator. "Skal vi ud at sejle igen! – Jeg kommer aldrig levende hjem fra denne ekspedition!"

"Gid du ikke gjorde, din lommetyv!" hviskede kaptajn Antifer, "Så var jeg fri for dig og dit påhæng!"

Da solen stod op, var fartøjet, der førte to master med latinersejl, allerede en halv snes kvartmil fra land. De styrede efter Juhels anvisning nordøst, og han og hans to kammerater var fuldt optaget af at holde udkig forefter, om end det ikke kunne være dem ubekendt, at de ikke lige med det første ville kunne se den forjættede ø.

Der var imidlertid noget andet, der lagde mere beslag på Ben Omars og hans sekretærs opmærksomhed end øen, og det var den besætning, som "*Berbera*", det var fartøjets navn, havde om bord. Halvdelen af de 20-24 mand var søfolk, det var tydeligt nok, men for de to østerlændere var det lige så tydeligt, at den anden halvdel ikke var det, derimod langt snarere soldater. Og det blev tydeligt for alle, da de lidt ud på morgenstunden, da der blev mere kuling og mere sø, begyndte at brække sig noget så ganske græsseligt.

"Nogle dejlige søfolk, du der har skaffet Hs. Excellence om bord!" sagde Saouk spottende, og det var de første ord, han henvendte til Selik på hele rejsen.

Araberen så på ham. Han var blevet meget forbavset over at se, at de to ægyptere havde nogen forbindelse med hans frankere; det var slet ikke faldet ham ind, før han så dem gå med om bord i fartøjet, og han havde endnu ikke formået at forklare sig deres tilstedeværelse. At frankerne nødigt ville have noget med dem at gøre, havde han set ved første øjekast, – men hvorfor var de så med her om bord, hvor det dog var frankerne, der betalte skibet? Man måtte være forsigtig, – meget forsigtig! Derfor vendte Selik knap nok hovedet, da Saouks hånende ord lød i hans øren, men svarede langsomt og med eftertryk på hvert ord:

"Det er slet ikke søfolk, og det behøver ikke at være søfolk, men de skal nok gøre gavn, når de behøves."

Man kunne næsten have undet kaptajn Antifer et øjeblik at se ind i Saouks sorte sjæl. Alle de kvaler han led allerede! Der var jo ikke tvivl om, at hele skatten ville komme sikkert og godt i land, og at denne fordømte Antifer ville få lov til uhindret at drage bort med sit, efter at have erlagt en bestemt del af skatten som afgift til imamen. Hvor han rasede i sit indre! – nå, på vejen fra Maskat til Suez lod der sig dog måske gøre et eller andet dristigt kup.

Kaptajn Antifer rasede også, – men det var højlydt med tordnen og banden, og det var Vorherres sol, det gik ud over. Den havde nemlig taget sig den frihed, – uden at bede hundred-millionæren om forlov, – at tilhylle sit åsyn bag nogle store, mørke regnskyer. Og når der ingen sol er, kan selv ikke den bedste navigatør foretage nogen observation af solen, og uden observation får man ingen stedbestemmelse. Havde de haft et ordentligt, nøjagtigt søkort, som over de europæiske farvande, så havde det været Juhel en smal smag at bestemme den kurs, der ufejlbarligt måtte føre dem til det bestemt opgivne sted. Men med de kort, som den gang eksisterede over den persiske havbugt og indløbet dertil, lod dette sig ikke gøre. Her var ikke andet for, end at gøre observationer under vejs og efterhånden lempe sin kurs.

Med diset vejr, tilmed med en halv storm agterind, måtte det imidlertid opgives. Ja, man måtte endog opgive at styre den kurs, der med nogen sandsynlighed til sidst ville have bragt dem, om ikke til øen selv, så dog så nær, at de måske kunne se

den, og dreje op til vinden for ikke at få rummet fyldt af de store søer, der kom løbende ind over det lave agterskib.

"Det fornuftigste, vi kan gøre, var at gå ind igen og vente, til vi får en bedre lejlighed," sagde Juhel.

Kaptajn Antifer så på ham som et sygt dyr.

"Du er nok blevet bange for saltvand!" sagde han og vendte sig fra ham. Men Tregomains brede hånd lagde sig venligt på hans knæ og gav sig til at klappe ham.

"Bryd dig ikke om hans vrøvl!" hviskede han, "Han er syg, han ved slet ikke, hvad han siger."

Der var al mulig grund til at tro, at Tregomain havde ret. Kaptajn Antifer syntes virkelig godt på vej til at blive tosset. Han sad uafladelig og stirrede ud i nordøst, – den retning, hvor han hvert øjeblik ventede at se sin ø dukke op. Han spiste ikke, han drak ikke, han sov ikke, – han sad kun og rokkede frem og tilbage i hofterne og stirrede, som om han skulle stirre sig øjnene ud af hovedet. Og kom Tregomain eller Juhel i nærheden af ham for at få ham til at tage en smule føde til sig eller unde sig lidt hvile, så skældte han dem ud og fortalte dem, at de kun ventede på at han skulle sidde her og blive gal eller i sin ophidselse gøre en ulykke på sig selv, for bag efter i fred og ro at hæve skatten og sejle hjem med den.

"Stakkels kaptajn, – stakkels kaptajn!" sagde Tregomain og rystede bedrøvet på sit store hoved. "Hvis de forbandede penge kan gøre dig så kulret, inden du får dem i hænde, – hvordan skal det så gå, når du er blevet herre over dem?"

"Sig hellere, når de er blevet herre over ham!" sagde Juhel bittert. "Jeg vil ønske, og det ikke blot for min og Enogates

skyld, men lige så meget for hans egen, at han aldrig må finde den skat."

"Amen!" lød det fromt fra Tregomains læber.

I 2 døgn lå de og drev og krydsede, uden at der var det mindste mulighed for at få en observation. Hele denne sejlads måtte uden tvivl forekomme Selik meget mærkelig, og havde Juhel anet, hvor overbevist den lille, rolige, altid høflige araber var om, at det hele var en klodset løgnehistorie, havde han måske med endnu større inderlighed håbet på, at Kamylk Pashas skatte aldrig ville blive fundet. Nu indskrænkede han sig til at sige til Selik, at de nødvendigvis måtte blive ved, når de nu var begyndt, og at der ikke var tid til at vende om og vente på bedre lejlighed en anden gang.

"Jeg beder blot Deres Excellence om ikke at glemme, at vi kun har proviant til 4 dage," sagde Selik og bøjede sig ærbødigt for den hvide mand, der forstod at finde sin position midt ude på havet ved hjælp af sådan en lille trekant som den, han stod med i hånden.

For der var pludselig kommet et vindpust fra nord, og skyerne havde vist tilbøjelighed til at fordele sig. Det var om morgenen ved 8-tiden, altså den heldigste tid til at tage timevinklen, – og der kom solen pludselig frem og fejede skyerne bort som ved et trylleslag. Juhel var straks klar med sekstanten, målte højden og gik ned for at regne længden ud. Kaptajn Antifer sad stadig og rokkede, han stjal sig til at rive sine øjne løs fra kimingen og se hen på Juhel, og med klynkende stemme hviskede han:

"Hvor ligger min ø, Juhel, – hvor ligger min ø?"

"Vi er 3 minutter for vestligt," sagde Juhel, da han kom op igen, "og da vi mest har styret nordlig kurs i disse dage, skønner jeg, at vi står lidt for nordligt, – lad os gå sydøst, Selik!"

Kursen blev ændret, og i den klarhed, der på en gang havde afløst de to dages regnmørke, spejdede nu alle ud i kursretningen. Også Saouk glemte sit indstuderede ukendskab til det franske sprog og fulgte med interesse samtalen mellem Juhel og Tregomain, der heldigvis ikke kunne høres af kaptajn Antifer.

"Kan du se nogen ø?"

"Nej, Tregomain! Kimingen er lige så ren, som om den var raget, – der er ikke det mindste land at se!"

"Og vi må dog kunne se meget længere bort end både 3 og 4 kvartmil. Du skal se, Juhel …"

Tregomain fik ikke talt ud. Han ville have tilføjet: "Vi får heller ingen ø at se!" Men han blev afbrudt af et råb fra en af søfolkene, der på Seliks befaling var klatret op i masten, og råbet lød

"Der er land for i læ!"

"Min ø, – min lille ø!" skreg kaptajn Antifer, da Juhel efter Seliks engelske havde oversat det til fransk. Og til alle ombordværendes store forbavselse gav kaptajn Antifer sig med det samme til at danse rundt, som om han var bleven grebet af St. Veitsdans. Og medens han samtidig både lo og græd, råbte han i en køre: "Min ø, – min rare, lille ø!"

11. Det dobbelte K og den store skat

En time efter middag kastede "*Berbera*" anker tæt under kysten af den ø, som kaptajn Antifer – skønt med urette – kaldte sin. Selik så forbavset på den lille nøgne klippeø, spurgte skipperen om noget, som Juhel ikke forstod og vendte sig så til denne.

"Er Deres Excellence kommet til den rette ø?"

"Det tror jeg nok, – men hvorfor spørger De om det?"

"Fordi denne ø er ganske ubeboet og ganske ubeboelig, – der findes ingen vand her, så det er et uheldigt sted at anlægge et handelshus." Og Selik så på Juhel med et par små kløgtige øjne, i hvilke Juhel kunne læse, hvad der mest måtte passe ham.

"Findes der ingen vand!" udbrød Juhel, hvem denne oplysning kom meget på tværs. "Nå, – da vi nu er her, så vil vi – så vil vi, – så vil vi – vi vil undersøge jordbunden, – ja, og vi vil prøve på at finde vand!"

"Juhel, – Juhel!" råbte Antifer, der allerede var nede i skibsbåden med de i sækkelærred omhyggelig indsyede hakker og spader: "Hvor længe skal du stå der og vrøvle?"

Juhel gik i båden, og Ben Omar og hans sekretær fulgte bag efter, medens kaptajn Antifer skar ansigter af arrigskab. Og så roede de ind. Selik var blevet om bord; der var ingen, der havde sagt noget til ham om at gå med i land, og han kunne lige så godt passe på sine folk fra skibet. Men hvor rolig en mine han end påtog sig, var han dog nær ved at revne af nysgerrighed, og

hans eneste trøst var, at de ikke kunne undlade at tage alt, hvad de fandt i land, med ud på "*Berbera*".

Juhel havde været så forudseende, at han havde ladet skibet gå til ankers på den nordlige kyst, hvorfra der var mindst udsigt til, at Selik ville kunne udspejde, hvad de tog sig for inde på sydkysten, hvor jo skatten var gravet ned. Kaptajn Antifer sagde ikke mere, men sad og stirrede ind mod øen, medens hans læber uden at frembringe en lyd bevægede sig med ustandselig hurtighed.

"Vær så god at sige til folkene, at de skal blive ved båden, til vi kommer tilbage," sagde Juhel til Ben Omar, der ydmygt skyndte sig at udføre denne første tjeneste, han blev anmodet om. Et øjeblik efter løb båden på land. Ben Omar, der aldrig ønskede at blive længere på vandet, end han var pisket til, stod op på rælingen og ville springe i land, da kaptajn Antifer greb ham i armen og slyngede ham til side, idet han hæst sagde:

"Her er det mig, som går først!"

Og så sprang Kamylk Pashas arving i land. Bag efter ham kom Tregomain med hakkerne og spaderne, så de to østerlændere og til sidst Juhel. Han havde den foregående dag og nu i båden opfanget et glimt i sekretærens øjne, der havde bestyrket den mistanke, han i forvejen havde til fyren. "Hvis den karl kunne se sit snit," havde han sagt til sig selv, inden de gik i land, "så slog han os ihjel alle sammen. Det er vist bedst at være lidt forsigtig!" Og så havde Juhel stukket en revolver i lommen på sig selv og bedet Tregomain gøre det samme, og derfor gik han nu bagest i troppen, hvor han kunne overse det hele.

Men medens han gik der, kunne han ikke lade være at spørge sig selv, om denne transport af de tre store vinfade og de

mindre tønder herfra til Maskat ville kunne tænkes at gå ganske fredeligt og roligt for sig. Der ville jo sandsynligvis ikke være nogen vanskelighed ved at få dem om bord i "*Berbera*", hvis besætning ikke kunne forlange at blive gjort bekendt med indholdet af fadene. Det ville måske også gå nogenlunde let at få dem ført til Maskat fra Sohar, men vanskelighederne ville naturligvis begynde i det øjeblik, de skulle føres ud af landet. Nå, – den tid den sorg! Det var jo slet ikke umuligt, at der allerede havde været nogen og gravet skatten op, og det ville vælte en stor byrde fra Juhels hjerte, om det var tilfældet.

De var imidlertid kommet op på et lille højdedrag, der opfyldte øens sydlige del. Nu var det kaptajn Antifer, Ben Omar og hans sekretær, der gik i spidsen, side om side med næserne opefter og øjnene på stilke for at finde klippefladen med det dobbelte K. Det så ud, som om de vejrede sig frem efter guldet, som jagthunde efter vildt. Pludselig for de sammen og blev stående. Tregomain havde med en bevægelse, som han ikke kunne modstå, løftet sin hakke og slået et drabeligt slag mod en klippeblok, så den var sprunget i stumper og stykker.

"Er det der? – er det der?" hviskede kaptajn Antifer, han formåede næppe at tale for sindsbevægelse.

"Nej, – der er ikke noget!" Tregomain talte mod sædvane højt og bestemt, "Det var bare mig, der blev gal i hovedet. Jeg kom til at tænke på, om denne forbandede ø skulle kunne komme til at volde Juhel og den lille Enogate megen sorg! For så måtte den hellere gå Fanden i vold!"

Det uventede syn af Tregomain i vrede, hans formastelige ord tillige med spændingen og forventningen virkede så pludseligt på kaptajn Antifer, at han sank sammen. Benene

kunne ikke bære ham og med et ynkeligt: "Ah, – ah, – ah!" sank han om i Juhels arme.

"Gid han måtte krepere, den kristenhund!" hvæsede Saouk. "Allah holde sin hånd over ham, til han har vist os stedet!" sukkede Ben Omar. Og medens Tregomain tog sig af den besvimede arving, sneg Ben Omar sig ud på spejderi på egen hånd. Men Saouk var ham snart i hælene, og på et vink af Tregomain fulgte Juhel efter dem.

Hvor længe kaptajn Antifer ville have ligget uden bevidsthed er ikke godt at sige. Tregomain havde en smule cognac i sin feltflaske og prøvede på at få ham til at synke et par dråber. Det havde imidlertid ingen virkning. Men pludselig hørtes der et skarpt hvin fra Ben Omar og straks efter Juhels dybe stemme:

"Her er det!"

Og i samme nu slog kaptajn Antifer øjnene op, stødte Tregomain hårdt tilbage, greb sin hakke og styrtede af sted efter lyden med Tregomain bagefter.

"Der, – der!" skreg kaptajn Antifer, da han var kommet hen til de andre, der var standset foran en lodret klippeflade, på hvilken man tydeligt så det dobbelte K indhugget.

"Det er mit mærke, – mit hemmelige mærke, – lige som under min faders brev!" Kaptajn Antifer var lige ved at lægge sig på knæ foran denne helligdom, og det er ikke let at sige, hvad han havde kunnet finde på, hvis han ikke i det samme havde hørt lyden af Juhels hakke. For Juhel, der kun tænkte på sin skat derhjemme, kunne ikke holde sig rolig længere, – han måtte have vished, om Kamylk Pashas rigdomme virkelig lå her. Og han huggede løs som en rasende.

Men den lyse åre i fjeldet, som han var begyndt at bearbejde og som splintredes under hans stærke slag, var lang nok til at de andre også kunne komme til, og som i feber tog kaptajn Antifer og de to østerlændere fat. De var ligefrem besat af gulddelirium og hakkede løs, som gjaldt det deres liv. Pludselig udstødte kaptajnen et skrig. Hans hakke var stødt på noget hårdt, der havde givet en metallisk klang.

"Juhel, – Juhel!" råbte han. "Kom og hjælp mig!"

Og ved hans og Juhels forenede anstrengelser lykkedes det med forsigtighed at få hakket kalken løs om et lille jernskrin, knap så stort som en almindelig cigarkasse.

"Det må være de kostbareste sten, der er i den lille kasse!" sagde kaptajn Antifer og gav ordre til, at alt arbejde skulle standse. Han ville først selv lukke denne kasse op og så grave videre efter resten af skatten bagefter. Og ingen måtte røre sig så længe.

Han stillede jernkassen på højkant og gav, den et forsigtigt slag med hakken, – et til og et endnu. Aha, – der gik den op. Men der rullede ingen diamanter ud, som han havde ventet. Der lå kun en gulnet seddel, et stykke pergament på bunden, som han hurtigt rev ud af hånden på Juhel, der havde taget det frem, da hans egne rystende fingre ikke havde formået at få det ud. Og uden at tænke på, at Ben Omar og hans sekretær var til stede, begyndte kaptajn Antifer at oplæse det par linjer, der var at se på pergamentet.

> Nederst på foden af dette dokument vil man finde
> opgivet længden på en anden ø, og denne længde
> skal Thomas Antifer eller hans lovlige arving
> meddele bankier Zambucco, der bor i …

Kaptajn Antifer holdt pludselig inde og slog sig et slag på sin måske alt for uforsigtige mund. Så puttede han dokumentet ind på sit bryst og gav sig til at fløjte en lang tone.

"Zambucco, – Zambucco!" hvæsede Ben Omar, skælvende over hele kroppen og med tungen så fast klæbet til sin gane, at han næppe formåede at tale. "Hvor bor den bankier Zambucco – den Zambucco?"

"Sandsynligvis i sit hjem!" svarede kaptajn Antifer, der hurtigt havde set, at her ikke fandtes mere. "Vær så god at sætte Dem i besiddelse af den procent, der tilkommer Dem!"

Og dermed kastede kaptajn Antifer sin hakke på nakken, vendte ryggen til og marcherede tilbage til landingsstedet. Men han var ikke så rolig, som hans ophøjede måde at føre sig på kunne lade formode. For den nye mand, som nu var dukket op, denne Zambucco, han skulle vel også have noget af Kamylk Pashas arv, og alt, hvad andre fik, det gik fra ham, kaptajn Antifer. Satans også, at han nu fik en til at trækkes med!

Og medens Ben Omar og hans sekretær gik slunkne og slatne og forbandede deres uheld, at de ikke havde fået længden på denne Zambucco og heller ikke fået bredden på den anden ø at vide, skønt det havde været lige ved, sluttede kaptajn Antifer sine betragtninger af med det resultat, at der måske gik indtil halvdelen tabt for ham ved dette tåbelige indfald af Kamylk Pasha: At blande en ny mand ind i sagen. "Det kommer nærmest til at gå ud over Juhel og Enogate, – han får næppe nogen prinsesse og hun næppe nogen prins, – men til en hertug og en hertuginde må de i alt fald være rige nok!"

Da kaptajn Antifer var nået så vidt, var han kommet op langs siden af "*Berbera*" i båden. Og havde han ikke været så optaget af

sine tanker, som han var, havde han næppe kunnet undgå at forbavses over Seliks udseende. For hans forundring over at se sine rejsende vende tomhændede tilbage fra deres udflugt på den med så stor iver opsøgte ø, var så stor, at han umuligt kunne skjule den: Hvad i Profetens navn betød hele den historie?

12. Brev til hjemmet

Der har vist sjældent banket et så taknemmeligt lille hjerte, som det, der slog i den smukke Enogates bryst, da hun med skælvende fingre havde åbnet det brev, som morgenposten havde bragt hende en af de første dage i maj, og hurtigt havde slugt de første linjer med øjnene.

"Mor, – lille mor! De har ingen ting fundet! – ikke spor af guld og andet stads på den ø! – åh, Gud ske lov!"

For sagen var den, at den smukke Enogate hver aften, med den mangel på konsekvens, som mandfolk plejer at glæde sig over hos kvinder, efter først at have ligget i sin seng og grædt en times tid i sikker forventning om, at hun aldrig mere, – aldrig, aldrig mere ville få sin elskede Juhel og sine kære onkler at se igen, altid, inden hun faldt i søvn, havde bedt en brændende bøn om, at de måtte komme tomhændede hjem, – at de ikke måtte finde det allermindste af Kamylk Pashas skatte.

"De har ikke fundet det allermindste, og Juhel behøver ikke at tage en prinsesse!" råbte hun ud i køkkenet.

"Det var da dejligt," sagde hendes moder, men inden hun var kommet frem i døren med tallerkenen, som hun stod med i hånden og tørrede af, hørte hun sin datter give et skrig fra sig og briste ud i en lydelig gråd. Og under tårer og hulken og dybe suk fik hun frem, at de havde fundet angivelse af en anden ø, eller rettere sagt fundet adressen på en mand, der kunne give dem en bredde, hvor de så skulle søge en ny ø for at finde skatten.

"Jeg får ham aldrig mere at se! Aldrig, – aldrig mere!" Og den smukke Enogate lod sine tårer strømme.

Nanon tog brevet og læste.

> "Jeg troede, mit hjerte skulle sprænges, da jeg af det dokument, vi fandt i stedet for skatten, så, at vi skulle til Tunis i stedet for at tage hjem til St. Malo og til dig, min egen elskede pige. For vi skal naturligvis ikke til Tunis for at hæve skatten der, men blot for at finde en bankier, der hedder Zambucco, og som har bredden på den ø, som dokumentet kun gav os længden på. Og Gud ved, hvor langt vi så skal ud i verden bag efter!
>
> Og hvis så blot denne nye mand, der nu kommer med, hr. Zambucco, ville omstøde onkels tåbelige planer med vore højfornemme giftermål! Men de lader sig vist ikke rykke ud, før det er gået op for ham, at der ikke er noget i hele den historie. Det er efterhånden blevet en fast overbevisning hos mig, at det er galskab og fantasteri det hele. Foreløbig prøver onkel at vænne sig til den tanke, at denne Zambucco på en eller anden måde har vist Kamylk Pasha en tjeneste og derfor er blevet betænkt i hans testamente og måske skal have halvdelen. Og du kan jo nok vide, at tanken om, at han selv kun får 50 millioner i stedet for 100, ikke just hjælper til at sætte hans humør op!"

"Stakkels onkel," sagde Enogate med et medlidende suk, "han ved slet ikke, hvor lykkelig man kan være uden penge!"

"Ja, – når man er forelsket!" føjede hendes mere erfarne moder til, men som en klog kone vogtede hun sig vel for at sige det højt.

"Denne nedgang i indtægten har imidlertid ikke medført anden forandring i hans planer med os, end at han nu har resigneret til at se dig gift med en hertug og mig med en hertuginde! Galskab, – men desværre en galskab, som kommer til at gå ud over os to og foreløbig bidrager til at fjerne os så meget fra hinanden.

Tregomain er fløjtegal i hovedet over, at vi skal lægge ud efter en ny ø. Han kalder åbenlyst Kamylk Pasha for en sjover! – jeg ved ikke, hvad du mener!

I øvrigt var det på et hængende hår, at onkel havde ødelagt hele historien for sig selv, – og Gud give han havde! – for han var lige ved at forråde ikke blot Zambuccos bopæl, men også den nye øs længde, da han læste det fundne dokument højt. Og det ville have været en nydelig historie, for denne Ben Omar og hans nederdrægtige sekretær, – der ikke er hans sekretær mere end jeg – ville være kommet os i forkøbet og sammen med Zambucco være rejst ud for at hæve skatten. Nu går de og raser, for han siger intet til dem og har forbudt os at fortælle dem, at fyren bor i Tunis, så de aner ikke det mindste om, hvor skæbnen fører dem hen og er lige så afhængige af os som skyggen er det af sin ejermand. Og ud over Tunis er der jo ingen af os, der ved noget endnu!

Jeg vil ikke sige, at rejsen tilbage fra Sohar til Maskat var behagelig. Onkels humør var langt nede, og jeg tror virkelig, det ville have været det bedste for ham, hvis han netop i de dage havde fået sikkerhed for, at hele denne skattehistorie ikke vil indbringe ham en eneste skilling i indtægt, men kun volde ham en masse udgifter. Så ville den tand være rykket ud med det samme, og smerten have været forbi. Når han nu har fattet nyt håb og på ny har levet sig ind i sine drømme, vil hans opvågnen kun blive så meget mere skæbnesvanger for ham selv. Tregomain siger det rent ud: Han er skør allerede nu, siger han, og hvad enten han får de penge eller ej, så ender han med at blive skruphamrende gal."

"Der er ikke noget kristenmenneske, der kan omgås de muhamedanere i længden uden at tage skade på et eller andet," sagde den skikkelige Nanon.

"Men hvorfor skal det gå ud over Juhel og mig!" Og den smukke Enogate vred sine hænder i fortvivlelse. "Nu skal de igen sejle verden rundt, – og alt det for de væmmelige penges skyld! Onkel, – onkel! Gid ...!"

"Tys, – tys! Sig ikke noget, du kunne komme til at fortryde, min stakkels lille pige."

Og medens Nanon trak sin datters hoved ind til sig og klappede hende ømt på kinden, læste hun resten af Juhels brev.

Den 16. april gik vi i Port Said om bord i en damper, der anløber Tunis red. Jeg skriver dette undervejs og sender det af sted, så snart der er

lejlighed til det. Når vi får beliggenheden af den nye ø at vide, skal jeg straks meddele dig, hvorhen i verden vi drager. Måske kan jeg også opgive dig en eller anden by, hvor et brev fra dig – og du kan tro, jeg længes efter at høre fra dig, min søde, lille Enogate, – kunne nå os. Men indtil da lev vel. Hils din moder og alle gode venner.

Hundre …

Hvor mange hundrede tusinde kys Juhel sendte sin lille kæreste, mente Nanon ikke hun havde nogen rettighed til at blande sig i. Hun lukkede derfor brevet sammen med sit sædvanlige hjertesuk: "Åh, Gud ja, – Vorherre være med os alle sammen!"

13. I hvilket læseren og kaptajn Antifer gør bekendtskab med hr. Zambucco

Rejsende, som nu til dags kommer til Tunis, kan gennem den brede kanal, der blev anlagt i 1893, sejle lige op til byens havn. På den tid, da vore venner fra St. Malo kom dertil, måtte man ankre op på reden og gå i land ved den befæstede havnestad Gouletta og derfra tage med jernbanen forbi det gamle Kartagos ruiner op til selve byen Tunis.

Historien melder intet om kaptajn Antifers stemninger og følelser ved at fare forbi denne det mægtige Roms ihærdige modstander. Det er ikke umuligt, at navnet Kartago var ham lige så ubekendt som måske navnene Hannibal, Scipio, Marius og Cato. I øjeblikket havde han kun ét navn i sit hoved, og det var navnet Zambucco. Hvilket vrøvl og fortrædeligheder og fremfor alt: Hvilke tab skulle han nu have i anledning af ham? Var det kun et nyt prokurator-salær i lighed med Ben Omars, der skulle betales, eller var det, – oh, rædselsfulde tanke! – var det en medarving, der kunne gøre fordring på de 50 millioner måske?

Kaptajn Antifer var så opsat på at få dette spørgsmål besvaret, – og det var jo i betragtning af summens størrelse ikke så underligt, om end det ifølge hans planer egentlig måtte interessere Juhel og Enogate nok så meget samt en ukendt prins og prinsesse eller en lige så ukendt hertug og hertuginde,

– at han stod stille ved foden af den elegante hoteltrappe og kort sagde:

"I kan gå op og få værelser, – jeg kommer tilbage om lidt!" Og væk var han, men dog ikke hurtigere, end at Saouk øjeblikkelig var på sporet af ham. I kort trav gik det tilbage til banegården, de lige havde forladt, og Saouk var lige bag sin mand, da han hørte ham praje en af de fremmedførere eller tolke, som altid færdes der for at opsnappe rejsende. Men medens kaptajnen omstændeligt udspurgte tolken, om han kendte bankier Zambucco, og om han kunne vise ham, hvor han boede, og hvor meget han skulle have for sin ulejlighed, havde Saouk gjort hurtigt omkring, havde spurgt sig for, da han var drejet om det første hjørne og havde allerede et betydeligt forspring, inden kaptajn Antifer var kommet på vej.

"Er han rig, denne hersens Zambucco?" spurgte kaptajnen sin fører.

"Umådelig rig! – denne vej, Excellence!"

Det var en underlig bydel for en rig mand at bo i, mente kaptajnen. Utrolig smudsig og nærmest fattig, – nå, det kom jo ikke ham ved! Men hvad der kom ham ved i allerhøjeste grad, det var, hvordan han skulle tage fat på denne Zambucco. Gå på ræveklør, som Ben Omar, den skurk havde forsøgt at gøre over for ham, det ville han ikke, – fy for Fanden! – men på den anden side var det måske for dristigt at gå lige løs på manden og sige: "Her har jeg noget til dig, lad mig så se, hvad du har til mig?" Nå, han skulle i alt fald ikke lade sig tage ved næsen.

Føreren standsede uden for et hus, der ikke ved sit ydre lod ane, at der boede en rig mand i det. Det var et af de almindelige arabiske huse, nærmest en firkant af mursten, uden vinduer til

gaden, men med den sædvanlige indre gård, den arabiske "patio", omkring hvilken værelserne er grupperet.

Kaptajn Antifer så op og ned ad huset. Havde han set lidt på nabohuset, havde han muligvis opdaget et glimt af Saouk, der netop gled i skjul om hjørnet.

"Er De vis på, at bankier Zambucco bor her?" spurgte kaptajn Antifer, der ikke kunne få det ind i sit hoved, at en rig mand ville bo i et så uanseligt for ikke at sige fattigt hus.

"Ja, det er jeg vis på, – for det gør han."

"Holder han bank her?"

"Han bor her og har sin forretning her."

"Og han er rig?"

"Rig? – det kan man vel nok kalde en mand, der ejer mange millioner."

"Det var Satans!" hviskede kaptajnen. Han havde en ubestemt følelse af, at det havde passet bedre i hans kram, hvis hr. Zambucco havde været en fattig djævel. Så havde det vel i alt fald været lettere at få krammet på ham.

"Og lige så gerrig, som han er rig," føjede føreren til som den sidste oplysning, han var i stand til at give.

"Fy, – føj!" udbrød kaptajnen. Det blev vist en hård hals at få bøjet! Og med denne lidet trøstelige tanke trådte vor ven over tærsklen til sin medarvings kontor.

Det indtryk, han havde fået af noget fattigt og forfaldent, fortog sig ikke, da han kom indenfor. Hans første tanke, da han så det smudsige kontor og de to lurvede skrivere, som sad der, var den: Hvor må den karl være væmmelig gerrig! Men med et så forekommende ansigt, som det var ham muligt at sætte op, spurgte han, om han traf hr. Zambucco.

"Er det et forretningsanliggende?" spurgte en af de lasede skrivere og underkastede ham en nøjere undersøgelse.

"Ja, det kan De bande på, det er, og det er større, end De er vant til her!" Kaptajn Antifer anså det ikke for nødvendigt at optræde med beskedenhed, når man kom så at sige med 100 millioner i lommen.

Den lasede lod ikke til at have hørt eller forstået den sidste ytring.

"Må jeg spørge om Deres ærede navn?"

"Der behøves intet navn; – sig, det er en fremmed, det er nok!" Kaptajnen havde nogle ejendommelige forestillinger om den virkning, som den blotte lyd af hans navn måtte frembringe på den gerrige Zambucco. Han længtes ligefrem efter det øjeblik, da han kunne hviske denne gerrige karl i øret: "Jeg er kaptajn Antifer, De ved, – fra St. Malo! – Thomas Antifers søn, De ved!" Hvor ville det give et spjæt i denne bankiertamp, som kun tænkte på penge, sådan lige på en gang at se millionerne flimre sig for øjnene, – måske kunne han i overraskelsens ubevogtethed få Zambucco til at røbe lidt om sine fordringer på Kamylk Pasha.

"Værs'go!" sagde den lasede og afbrød kaptajnens drømmerier. Værelset, han kom ind i, var så tarveligt udstyret som muligt.

Kalkede vægge, hvor kalkens oprindelige hvide farve for længe siden var bleven dækket med støv og smuds, loftet sværtet af røg; et skrøbeligt bord, oversvømmet med papirer, to halte stole og et rustrødt jernpengeskab tæt ved den ene stol foran bordet, det var alt.

På stolen foran bordet sad en lille, mager og krumbøjet mand i en luvslidt frakke. På hans skarpe, krogede næse sad et par runde hornbriller, der på den mærkeligste måde fremhævede hans huds tørre, gule pergamentfarve, og som sad så langt frem på næsen, at der ligesom blev plads til, at de små funklende øjne kunne sende blink ud til begge sider uden om brillerne. Skaldet var han, med et par store, lyttende øren, og hans lange, magre hænder syntes, – selv når de var i ro – at forråde en ejendommelig bevægelse hos manden.

Hr. Zambucco vendte i dette øjeblik sine brillers fulde lys mod kaptajn Antifer, og denne så fast på hr. Zambucco. Kamylk Pashas to arvinger så hinanden lige i øjnene.

"Må jeg spørge, hvem jeg har den ære at tale med?" spurgte bankieren efter et øjebliks undersøgende tavshed. Kaptajnen blev overrasket over at høre sit modersmål talt så rent og fejlfrit af en fremmed.

"De taler med – kaptajn – Antifer! – kaptajn Antifer – fra St. Malo i Frankrig!"

Kaptajnen havde talt med eftertryk og med fremhævelse af sit navn, så han havde ventet mindst et udråb af glæde og henrykkelse, – en voldsom bevægelse, – måske et besvimelsesanfald …

Men der skete intet af alt dette. Bankieren sad så stille som en mus, – ikke en lyd undslap hans tæt sammenknebne læber, ikke en mine fortrak sig i hans skarpe ansigt. En hurtigere iagttager end kaptajn Antifer ville måske have opdaget et pludseligt skær i brillerne, lige som et genskin af et blink, der med et var flammet op i øjnene, men øjeblikkelig slukket på ny.

"Jeg havde den ære at sige Dem, at jeg er Antifer, kaptajn Thomas Antifers søn, – fra St. Malo!" Kaptajnen talte med endnu større eftertryk end før.

"Mange tak, – jeg hørte det nok."

"Fra St. Malo – i Bretagne – i Frankrig – kaptajn Antifer!"

"Og hvad ønsker kaptajn Antifer fra St. Malo i Bretagne i Frankrig?" spurgte bankieren og bøjede sig lidt forover. "Har De en anvisning på mig?"

"En anvisning, – en anvisning! – ja, det kan De jo godt kalde det!"

"Må jeg se den!" Og hr. Zambucco strakte sin hånd ud for at modtage kaptajn Antifers anvisning. Og samtidig så han på franskmanden, som om han tænkte ved sig selv, at den sømand skulle han nok tage pippet fra.

Men kaptajnen havde for øjeblikket ikke sin kritik på rede hånd. Han var ganske målløs over hr. Zambuccos fuldstændige følelsesløshed. Hvor var det muligt, at denne fyr havde kunnet gå og vente på hans, Antifers, komme i så lang tid – og så slet ikke vise mindste spor af overraskelse eller glæde, ja, henrykkelse, ved at se ham træde ind i sit hus! Det begyndte at løbe den brave kaptajn koldt ned ad ryggen: troede denne durkdrevne karl måske slet ikke på Kamylk Pashas skat? – eller skulle han være gået forkert i byen?

"Må jeg først spørge," sagde han og lettede flot på hatten, "det er vel bankier Zambucco, jeg har den ære at tale med?" Den adspurgte nikkede værdigt. "Der findes ingen anden her i Tunis af dette navn. De må sejle til Malta for at finde andre," sagde han.

"Har De slet ikke ventet mig?"

"Ventet Dem? – nej!"

"Ja, men De måtte da vide, at jeg ville komme engang."

"Nu forbavser De mig, hr. … hr. …" Zambucco kunne åbenbart ikke huske denne franskmands navn. "Hvem skulle have underrettet mig om Deres komme?"

"En meget rig og fornem mand, – en pasha!" Kaptajn Antifer smældede titlen ud med en flothed, som han håbede ville gøre en overvældende virkning på den lille, uanselige fedtebankier. Men han blev straks svalet af ved Zambuccos svar.

"En pasha! Hvilken pasha? Hos mig kommer der pashaer i hundredvis."

"Kamylk Pasha, – fra Cairo!" Kaptajn Antifer blev ligesom lidt mere spagfærdig.

Bankieren rystede på hovedet med en eftertænksom mine. "Kamylk Pasha, – fra Cairo! – jeg kender ham ikke!"

Og den snedige bankier, der kun arbejdede på at få Antifer til at tilbyde sin længde, uden at han selv havde talt et ord om sin bredde, førte fingerspidserne på begge sine magre hænder op til sine tindinger som et par skyklapper og stod et øjeblik i dyb eftertanke.

"Kamylk Pasha," mumlede han, "Kamylk Pasha! Jeg har da vist hørt det navn …"

"Han var sådan en slags ægyptisk Rothschild," forklarede Antifer, "og blev nok forfulgt for sine store rigdommes skyld."

"Det er rigtigt,– det er rigtigt! Nu har jeg ham!"

"Det ville heller ikke være pænt af Dem, om De havde glemt ham," sagde kaptajn Antifer, "for noget af hans rigdom tilhører Dem! Det må De have fået brev om en gang."

"Et brev om disse store skatte! – ja, – ja, det har jeg også, nu erindrer jeg det! Det brev må jeg have et eller andet sted!"

"Et eller andet sted!" Udbrød kaptajn Antifer indigneret. "Er det måske blevet borte for Dem?"

Og tanken om, at brevet med den kostbare bredde virkelig kunne ligge og forsvinde hos sådan en tørvetriller som denne Zambucco, fyldte kaptajn Antifer med rædsel.

"Åh, – her går intet tabt!" sagde Zambucco med en betoning, der bragte kaptajn Antifer til at studse.

"Det vil jeg heller ikke håbe, – det vil jeg heller ikke håbe!"

Og kaptajn Antifer knyttede uvilkårlig begge sine faste, hårde hænder, og hr. Zambucco fik en følelse af, at det vistnok var et stort held for ham, at han lige kunne gå hen, – om det så skulle være i mørke for at tage brevet frem. Men lidt tilsyneladende eftertanke og overvejelse måtte der jo til for komediens skyld. I en 3-4 minutter sad han og rodede i sit pengeskab, inden han fandt det passende at åbenbare det.

"Nå, – her er endelig den lap papir!"

"Lap papir! Et dokument, som er 100 millioner værd!" "Pyh!" Det var umuligt at lægge mere foragt for dagen, end Zambucco gjorde: Han så lidt på brevet, drejede det mellem sine hænder og lagde det derpå ganske roligt ned i sit pengeskab igen og låsede af for det. Kaptajn Antifer var nær ved at forgå af raseri. Hvad pokker skulle det betyde?

"Sig mig oprigtigt," Zambucco havde atter sat sig i sin stol, "tror De et ord af hele den historie?"

"Om jeg tror på den historie? Ja, lige så trygt, som jeg tror på Bibelen!"

Og med en stemme, der glødede af overbevisningens varme gav han sig til at fortælle, hvorledes hans fader havde frelst Kamylk Pashas liv, hvorledes de efter mange års forløb havde fået et brev med oplysning om en ø's bredde og meddelelsen om, at den tilsvarende længde en dag ville blive dem tilstillet, – hvorledes han havde rejst Middelhavet rundt for at finde Kamylk Pasha, hvorledes Ben Omar var kommet med længden, rejsen til øen ved indsejlingen til den persiske bugt og den adresse, de havde fundet der samt længden på den nye ø.

Ja, – kaptajn Antifer troede fuldt og fast på skatten, det var der ikke mindste tvivl om. Han var kommet i ånde ved Zambuccos antydning af, at han ikke troede på den, og det var ikke mere end hvad han ventede af sine talegaver, da han så bankieren nikke med hovedet som for at antyde, at han nu sluttede til hans opfattelse. Så stoppede han pludselig op.

"Med forlov at spørge, hvad har De haft med Kamylk Pasha at gøre?"

"Jeg har også engang gjort ham en tjeneste, – en meget stor tjeneste!"

"Reddet hans liv?" Kaptajn Antifer mente, at han igennem beskaffenheden af den tjeneste, som havde forpligtet Kamylk over for Zambucco ville have en god målestok for, hvor meget denne skulle have af arven.

"Nej, – ikke hans liv, – men hvad der vel nok er mere …"

"Mere end livet!" udbrød Antifer forfærdet.

"Næsten mere end livet, – hans penge, min gode hr. Sømand, – hans mange – mange penge!"

Det var måske ikke så meget ordene selv som den tone, de blev udtalt i, og det blik, der ledsagede dem, som fik det til at

løbe koldt igennem den ellers så hårdhudede kaptajn Antifer.

"Hvordan det?" fik han sagt med besvær. Det blev vist en fæl fyr at nappes med, denne Zambucco!

"Det var mig, som omsatte alle hans mange, mange penge i guld og perler og dyre stene, – hver sten, hver perle, hvert smykke, der ligger derude på den ø, har jeg haft i min hånd, – her i denne min hånd!" Og Zambucco strakte sin hånd med de lange, magre og grådige fingre frem. Fingrene krummede sig og hånden rystede af begærlighed, og kaptajn Antifer undrede sig kun over, at kostbarheder, der én gang havde været i den hånd, nogen sinde var sluppet ud af den igen.

"Og så spørger han mig, om jeg tror på skatten, og han har selv set den! Han vil snyde mig, den skurk!"

Og medens han søgte at komme bort fra denne ubehagelige tanke, fyldtes han med et af glæde over at stå ansigt til ansigt med en mand, som havde set skatten med sine øjne, – det var, lige som om den rykkede nærmere med det samme. Og hans stemme blev næsten blød, da han sagde:

"Nu forstår jeg, hvorfor Kamylk Pasha har lavet denne omvej over den første ø, – det var for at vi to, hans retmæssige arvinger kunne komme samlede til skatten med vidne og alting ..."

Zambucco så på sømanden med et væmmeligt smil. "Vi to! Hvem siger Dem, at der ikke kommer mange flere, end vi!"

"Vor Herre fri og bevare os!"

"De talte om et vidne, – hvem er det?"

"Vidne eller eksekutor eller sådan noget!" Og kaptajnen fortalte om Kamylk Pashas vilje med hensyn til Ben Omar.

"Er det bestemt, hvor meget denne fyr skal have for sin ulejlighed?"

"Ja, det er, – han skal have én procent?"

"Én procent!" skreg eller rettere hvinede Zambucco, medens han krummede sig sammen som i de stærkeste smerter. "Å, den slyngel! Den kæltring! Den tyveknægt!"

"Tyveknægt!" Kaptajn Antifer var ligefrem henrykt. "Det er netop ordet! – tyveknægt!"

14. I hvilket kaptajn Antifer bliver mere forbavset, end han nogen sinde før har været

"Nu, da vi er blevet så smukt enige om Ben Omar, kunne vi måske også blive enige om den lille byttehandel, vi to skal lave!"

Zambucco så på franskmanden uden at sige et ord. "Jeg har længden på ø nr. 2, og De har bredden!"

Der kom et ejendommeligt lurende blik i Zambuccos øjne, som Antifer nok så, men som han ikke kunne forklare sig, for sagen var jo efter hans mening ganske lige ud ad landevejen. Nå, fyren ville vel heller ikke gøre vanskeligheder, for efter et øjebliks tøven sagde han kort:

"Bredden, – ja, jeg har bredden. Lad mig få Deres længde!"

"Så sagte, – så sagte! min gode mand! Lige for lige, når venskab skal holdes! Lad De mig få Kamylks brev med bredden, så skal De samtidig få mit dokument med længden!"

"Ja, – ja da!" sagde bankieren.

Og langsomt rejste han sig og gik atter hen til sit pengeskab, hvor han stod og rodede og klirrede med sine nøgler så længe, at kaptajnen var ved at blive gal af utålmodighed. Kunne han nu ikke finde den rigtige, eller hvad var der i vejen?

Pludselig vendte han sig om og sagde med en stemme, der udtrykte en spænding, som Antifer ikke kunne forklare sig: "Er De gift, hr. sømand?"

Af alle spørgsmål var dette sikkert det, Antifer mindst havde ventet.

"Gift! – nej, den vildmand er jeg aldrig gået på! Det er det dummeste, et mandfolk kan gå hen og gøre!"

Hvorfor i alverden blev Zambuccos ansigt, der nylig havde været ved at se ud som solen, på en gang lige så surt som eddike? – Jo, fordi han havde en gammel yndlingstanke, og det var den at få sin eneste søster og slægtning gift med den medarving til millionerne, som en gang ville præsentere sig hos ham. Det var ikke blot at for at få frøken Talisma Zambucco gift og blive fri for at betale hende den ringe årpenge, han gav hende til at opholde livet ved, men det var måske nok så meget, fordi han havde en instinktmæssig følelse af uvilje ved den tanke at splitte penge. Penge, de skulle holdes sammen, så var de noget, – spredte man dem ud på flere hænder, så blev de til ingenting. Når nu denne kaptajn Antifer fra Frankrig kom og meldte sig, – og det var Zambucco ganske ligegyldigt, enten det var fader eller søn, der kom, så gik disse store værdier, som han længe havde gået og kælet for i drømme, ligefrem i stykker, de blev delt. Og den ene halvdel gik ganske ud af hans hænder. Men kunne han få sin kære søster, der boede på Malta – og der havde hun boet, lige siden hun kom til verden for 47 år siden – smedet sammen med den anden arving til Kamylk Pashas skatte, så blev pengene i familien, og han blev fri for noget der stred så meget mod hans natur og tilbøjeligheder som at fordele disse penge på forskellige hænder.

Der havde kun været én hindring, som han kunne blive nødt til at indrømme en vis vægt imod dette udmærkede arrangement. Og det var den, at den franske kaptajn Antifer

kunne have en kone i forvejen. Og nu viste det sig, at han slet ikke havde behøvet at være bekymret i den anledning, – her var kaptajn Antifer, og han var ugift! Bedre kunne det jo ikke flaske sig! Han havde jo nok hørt, – og galden var straks kommet op i ham i den anledning – at franskmanden ikke lod til at have synderlig lyst til at indtræde i den hellige ægtestand, men det klarede han nok. Sin kære søster faldt det ham ikke ind at spørge; hun havde altid været afhængig af ham, og hun var for resten så grim, at hun havde giftet sig med en hvilken som helst gorilla, han havde sendt hende på halsen.

Og der stod den endnu livsglade kaptajn Antifer og havde ingen anelse om den fremtid, der var ham bestemt. For bankier Zambucco agtede at sætte hårdt mod hårdt.

Nøglerne holdt pludselig op at klirre.

"Endelig!" tænkte kaptajnen, "det har, Fanden tage mig, også varet længe nok!"

Men i stedet for at lukke pengeskabet op og tage den længselsfuldt ventede bredde frem, vendte Zambucco sig roligt om.

"Hvad Djævlen, – hvad venter De efter!"

"Åh, – der var noget, der faldt mig ind!"

"De skulle tage Dem i vare for at få det for meget med indfald!" sagde Antifer. Han begyndte at koge.

"Tror De? Det faldt mig ind, at jeg er ikke ganske vis på, at vore fordringer på denne arv er fuldstændig ens."

"Naturligvis er de ens, – ganske ens! Hvis det da ikke er sådan, at jeg skal have en meget større part af den, end De, eftersom Kamylk Pasha vel nok har sat den mand, der frelste hans liv, højere end dem, der ikke har gjort andet end veksle

hans penge for ham, hvad De sikkert har tjent tykt på, hvis jeg ellers er i stand til at bedømme Dem efter skabelonen!"

"Det gør mig ondt at måtte sige Dem," sagde Zambucco, idet han med et buk anerkendte komplimenten, "at jeg af Kamylk Pashas fjender blev kastet i fængsel, hvorfra jeg kun slap ud, på grund af mangel på bevis imod mig. Ellers var jeg blevet halshugget. Men jeg kan sige Dem, at sådan en fængselstur, den er ikke rar, – det er mange år siden, men jeg har mærker på min krop derfra endnu!"

"Om det er løgn eller ej, det De fortæller mig der, ved jeg ikke, men jeg er også ligeglad. Og De gør bedst i ikke at prøve på at gøre nar ad en fransk sømand. Op med bredden for hede Helvede! Op med den!"

Bankier Zambucco blev en smule blegere end sædvanlig, men svarede ikke et ord. Derimod hørte kaptajn Antifer ham til sin ubeskrivelige forbavselse begyndte at tromme en march med sine hårde fingerspidser på bordpladen.

"Ved De, at De ikke kan finde stedet uden min hjælp!" hvæsede kaptajnen. Han var rødblå i ansigtet, og årerne i panden svulmede.

"Jeg tror heller ikke, det vil være Dem let at finde det uden mig!" sagde hr. Zambucco sagte, men bestemt.

"Her er min længde!" Og med hænder, der rystede af raseri, trak Antifer sit dokument op af lommen, sandsynligvis i det håb, at synet af det skulle virke blødgørende på denne mumie.

"Har jeg bedt Dem om Deres længde, min gode sømand?"

"Bryder De Dem ikke om den!" Det lød som et skrig. "Bryder De Dem ikke om den!" Det havde Antifer ikke ventet. Stakkels Antifer!

Bankier Zambucco trak på skuldrene og gjorde en afvisende bevægelse med sin mund.

"Og De vil heller ikke give mig Deres bredde?"

Zambucco rystede på hovedet uden at sige et ord. Men da han så de underlige, små hvide glimt i sin modstanders øjne og fik øje på hans svære, kraftige håndled, som Antifer netop blottede ved at smøge ærmerne op, idet han sparkede en stol hen i hjørnet med et brag og løsnede en halsknap, blev han pludselig betænkelig. Han syntes allerede at kunne mærke, hvordan denne lille tætte karl kunne slå!

"Vi kunne måske blive enige," sagde han.

"Det er vist bedst for Dem, hvis vi bliver det!"

"Men på en betingelse!"

"Og hvordan lyder den?"

"Ser De, jeg er så velhavende, at jeg ikke gider gøre mig synderlig ulejlighed for denne skat, som jo ikke engang foreligger i rede penge, men som skal omsættes og kun kan omsættes med tab. – nå, kort og godt – jeg udleverer Dem kun min bredde på én betingelse, – og De har intet middel til at tvinge mig ..."

"Hvad Satan vil De have, at jeg skal gøre?" brølede kaptajn Antifer.

"Gifte Dem med min søster!"

"Gifte – mig – gifte mig!"

"Gifte Dem med min søster!" Bankierens stemme lød så klar og bestemt, at den på forhånd syntes at afskære enhver indvending.

"Gifte mig med – med – med – Deres – søster!"

"Ja, – eller nej!"

Zambucco kunne sagtens være rolig nu. Der var ingen tvivl om, at han fuldstændig havde lammet sin ikke ufarlige modstander. Kaptajnen lignede mest af alt en våd hund, som han stod der med slappe arme, forstenede miner, – målløs, forbavset, ude af stand til at sige et ord. Hans øjne flakkede hjælpeløst omkring og blev endelig hængende ved Zambuccos læber.

"Hvis De ikke går ind på at ægte min søster, der er en net, yngre dame på måske 47, meget elskværdig og meget huslig, så ønsker jeg ikke at høre et ord mere om denne sag. Jeg har alvorligere ting at tænke på."

Kaptajn Antifer kastede et sky blik på den snu bankier. Han krammede fortvivlet sin hat mellem sine hænder og med de ord:

"Gifte mig – med hans søster!" styrtede han ud af Zambuccos kontor.

15. En slagen mand

"Hvad er der i vejen? – hvad er der i vejen?" spurgte Tregomain, der sammen med Juhel sad på altanen uden for spisesalen. De havde aldrig før set kaptajn Antifer i en sådan forfatning, – det så næsten ud, som om han flygtede fra et eller andet.

"Der er – der er det i vej – åh!" forpustet og udmattet sank han ned på en stol.

"Har du fundet denne her Zambucco?"

Antifer nikkede på en måde, som satte det uden for al tvivl, at han havde fundet den mand, de nævnede.

"Vil han ikke rykke ud med sin bredde?" Tregomain talte ganske blidt, han fik virkelig ondt af at se sin gamle ven så medtaget.

Antifer nikkede igen. "Men kun på én betingelse!" hviskede han.

"Den kan vel ikke være så uoverkommelig!" trøstede Tregomain, medens han forgæves forsøgte at gætte, hvad Zambucco vel kunne have bøjet den ellers så kæphøje Antifer med.

"Han vil ha' – han vil ha' – han vil ha', at jeg skal gifte mig!" stønnede den ulykkelige.

"At du skal gifte dig!" Og Tregomain satte sig i sin forbavselse med et brag på den stol, der stod bag ham. "At du skal gifte dig! Og med hvem?"

"Med hans søster, – med et stykke gult pergament på 47! Hun ligner ham, – jeg vil bande på, at hun ligner ham, det fugleskræmsel. Gid Satan! ..."

Da vi kan tænke os, at denne bog falder i hænderne på en hel mængde pæne, unge mennesker, kan vi vist ikke være bekendt at gengive alle de skældsord og eder, med hvilke kaptajn Antifer nu lettede sit hjerte. Og da han endelig var løbet træt, kom han til at se op på Juhel og opdagede eller troede at opdage et lille smil på hans læber. Og det stimulerede ham til en ny omgang, medens han som sædvanlig gik op og ned i stuen og sparkede til alt, hvad han kom i nærheden af.

"Det kunne være nydeligt, – nydeligt!" rasede han, "Sådan en gulbrun en, – en halv arabertøs – i vores hus, i St. Malo! Som tante til lille Enogate, når hun bliver gift med en prins – eller en hertug ville jeg sige."

"Nu skulle du vist ikke tænke på andre giftermål end dit eget, kære onkel!" sagde Juhel.

"Jeg tager hende aldrig, – aldrig!" sagde kaptajnen og så forbitret på sin brodersøn.

"Så får du heller ingen millioner!" sagde Tregomain roligt. "Og så er der ikke noget til at forstyrre min og Enogates lykke!" tænkte Juhel og var ikke langt fra at velsigne bankier Zambucco, der på en så ejendommelig måde var kommet ham til hjælp.

Kaptajnen blev ved med at løbe rundt i stuen. Så satte han sig et øjeblik, for straks efter at fare op; så stod han stille, bøjede hovedet og hensank i dybe tanker, rystede dem så pludselig af sig og jog stuen rundt igen.

"Han skulle hænges, skydes, radbrækkes, flås levende, – denne bandit, – denne kæltring, – denne slavehandler, – ja, netop slavehandler, som sælger sin kødelige søster for usselt mammon! – Infame, nederdrægtige slavehandler! – Men at

lade 50 millioner gå fra sig! – Åh, denne slyngel! – Denne nederdrægtige slyngel!"

Og den vrede kaptajn tog en omgang rundt i stuen på ny. Så standsede han pludselig foran Tregomain.

"Har man lov til at lade 50 millioner gå fra sig, hvis man blot behøver at bukke sig for at tage dem op?"

"Jeg ved ikke ..."

"Nej, – du ved s'gu aldrig noget! – har man lov til at kæmpe imod sin egen helbredelse og nægte at tage den bitre, – den meget bitre og modbydelige medicin, der alene kan gøre en rask! – har man, spørger jeg?"

"Når du alligevel ender med at sluge den bitre pille, synes jeg ikke, du skulle gøre så meget ud af det, – for du tager hende jo dog til sidst ..."

"Hold mund!" brølede den rasende kaptajn. "Idiot! Idioter! Begge to!"

Og med denne venlige hilsen styrtede han ud af stuen; de hørte ham rutsje ned ad trapperne og så ham et øjeblik efter nede på gaden, med hænderne i lommerne, hatten ned i nakken og klar til at sparke til alt, hvad der stillede sig i vejen for ham.

"Hvad nu?" sagde Tregomain. "Tror du ikke, det er bedst, at vi følger efter ham, at der ikke sker en ulykke?"

"Den værste ulykke, der kan ske, er vi jo ikke i stand til at forhindre ..."

"Den, at han nu går hen og bider i det sure æble! – nej, desværre!"

Det varede noget, inden de to venner fandt Zambuccos hus, for at det var dér, kaptajnen var gået hen, var de ikke i tvivl om, og da de kom til døren, fandt de kaptajnens drabanter, Ben

Omar og hans sekretær, ventende udenfor. Og Tregomain fik for en gangs skyld lyst til at være lidt ondskabsfuld.

"Ved De af," sagde han til Ben Omar, "at der ikke bliver noget af hele historien?"

"Hvabababababa!" Ben Omar syntes på én gang at få St. Veitsdans. Han rystede og skælvede og vred sig på den mærkeligste måde. Og hans sekretær, der jo ikke forstod fransk og således ikke kunne fatte, hvad der var i vejen, syntes at blive påvirket på sin vis. Munden stod åben, og hans øjne syntes at træde ud af deres hulninger.

"Nej, – der bliver ikke noget af den skattegravning! – Zambucco vil ikke ud med sin bredde, med mindre kaptajn Antifer gifter sig med hans søster."

"Gifter sig med hans søster! – men det gør han, – hr. kaptajn, men det gør han, og djaj ensker dem så meget til lykk'!"

Tregomain ville netop til at forklare Ben Omar, at det skulle han ikke være så sikker på, da døren til Zambuccos hus gik op, og ud trådte kaptajn Antifer. Han vendte ryggen til dem, så han så dem ikke, men de hørte ham brumme farvel i døren.

"Farvel, svoger, – farvel, kære svoger! Nu telegraferer jeg til min søster. De kan tro, hun glæder sig, – det telegram har hun ventet på i mange år! Og så kommer jeg op til Dem på hotellet og finder stedet på kortet."

"Godt!" Mere sagde Antifer ikke, og det var ikke venligt imod hans nye familie.

"Har De ikke en hilsen at sende til Deres brud?" spurgte Zambucco, og hans små øjne gnistrede af skadefryd.

Kaptajn Antifer mumlede nogle uforståelige ord. Havde man kunnet opfatte dem fuldstændig tydeligt, ville de have lydt som

et ønske om, at Fanden måtte komme og knække halsen på hans tilkommende.

En halv time senere sad de tre franskmænd ved bordet i kaptajnens værelse på hotellet. Kortet lå foran dem, – et stort atlas med begge halvkuglerne. Antifer havde lige med stor højtidelighed meddelt sine rejsefæller sin forlovelse med frøken Talisma Zambucco og havde set så rasende på dem med det samme, at ingen af dem havde sagt et ord, hverken af lykønskende eller beklagende natur. Så havde han beordret kortet frem, havde dikteret Juhel den længde, han havde fundet i skrinet på øen, og Juhel havde på ækvator mærket punktet for 7 grader 23 minutter øst for Paris med en blyant, og nu sad de tavse og ventede på hr. Zambuccos komme.

Juhel havde med glæde straks lagt mærke til, at den opgivne længdegrad gik over østkysten af Sardinien. Så var der dog en mulighed for, at det nye sted, de ifølge Kamylk Pashas luner skulle opsøge, lå på vejen hjemefter, og at han således ikke ville komme endnu længere ud i verden og derved blive endnu længere tid skilt fra sin lille kæreste.

Men hans glæde blev kun af ringe varighed. Næppe var Zambucco kommet inden for døren, før kaptajnen fo'r ham i møde med de ord: "Bredden, – min bredde! Hvor længe skal vi vente!" Hvorpå hans kære svoger med et elskeligt smil og stor sindighed trak en gammel tegnebog frem af en brystlomme, tog et gulnet brev frem og gav det til sin utålmodige slægtning, der lige kastede et øje på det og råbte:

"Sydbredde, Juhel, – sydbredde 3 grader 17 minutter!"

Sydbredde! Ned på den anden side af Linjen skulle de! Stakkels lille Enogate, – det vil vare noget, før du får din

hjertenskær hjem igen!

"Hvor sætter det os?" spurgte kaptajn Antifer på sømandsvis, medens en landkrabbe ville spørge: Hvor siger det os, at vi skal finde det sted, vi søger. Men Juhel behøvede ingen forklaring.

"Vi kommer ned i Guinea-bugten," sagde han og fulgte med passeren målet fra Ækvator, "mere sydligt endnu, – på højden af Loango. Det må være en ø i bugten Ma-Yumba!"

"Pyh! – det bliver vist varmt!" Og Tregomain tørrede sin pande med det stribede lommetørklæde ved tanken om den smeltekur, der viste sig forude.

"For at komme ned på Guineakysten eller længere sydpå endnu, må vi først tage til Bone og så til Algier, – herfra går der ingen damper derud." Det var Zambucco, der som stedkendt mand gav denne vigtige oplysning.

"Og hvornår kan vi komme til Bone?" spurgte Antifer med en glubsk mine.

"Vi kan tage med dampskib i næste uge, eller vi kan køre med posten i morgen tidlig, – men det holder jeg ikke af!"

"Gør De ikke det?" Antifer talte i en tone, der så tydeligt, som tænkes kunne, lod forstå, at så skulle de da netop tage med posten, skønt det heller ikke just var den befordring, en forhenværende sømand ville vælge. "Og hvorfor holder De ikke af at køre med posten?" spurgte han med sin sødeste stemme.

"Fordi det hænder af og til og ikke så sjældent, at diligencen bliver overfaldet af løver og hyæner og andre vilde dyr."

"Sikke sjovt!" Antifers øjne lyste af glæde. "Vi er lige så vi er tossede efter at komme i lag med sådan nogle fyre! Og hvis en løve fandt på at slå en klo i Dem, så tror jeg nok, at jeg ville

bygge et nyt fattighus i min kære fødeby, – altså, hvis den gjorde det grundigt!"

"Det mener De ikke, svoger," sagde Zambucco med et mat smil, "men jeg er for resten også bange for at sejle på vandet!"

"Så skal jeg give Dem et råd, – så skulle De blive ganske roligt hjemme. Vi skal nok finde frem uden Deres hjælp!"

16. Til lands og til vands

Hr. Zambucco blev ikke hjemme. Den næste morgen så ham og det øvrige selskab, en hel karavane på seks personer var det blevet til, rulle ud ad den støvede, hårde vej, der førte fra Tunis til Bone. Af og til hørte de de vilde dyrs brølen, men bankieren slap for at gøre bekendtskab med deres klør, hvor inderligt kaptajn Antifer end ønskede det, og efter to og et halvt døgns skumplen og rumlen nåede de, trætte og udasede, til Bone. Her kom de om bord på en damper, der førte dem til Algier, hvor de med nogenlunde sikkerhed kunne gøre regning på at finde en anden damper, med hvilken de kunne gå ned til Dakkar på Senegambiens kyst.

Tregomain var meget misfornøjet med denne måde at rejse på. Han havde fået smag på at se sig om i verden og havde opdaget, at hvor sundt og udmærket det end var for nerverne at sejle til søs, så fik han dog ikke sin lyst til at se fremmede lande og byer synderlig tilfredsstillet. For de holdt sig stadig i ærbødig afstand fra kysten, så snart de havde passeret Kap Espartel og styrede sydvestlig kurs.

"Blot vi nu kunne have givet bagbords ror i stedet for styrbords!" sagde Juhel. "Jeg ville meget hellere have været hjem til St. Malo end ned under linjen."

"Ja, hvis vi alligevel ikke kan komme rigtig ind i landet og se negre og elefanter samt løver og tigre, så må vi også helst for min skyld vende hjem efter, – men jeg skal ikke nægte, at jeg nok havde lyst til at se linjen. Når vi først kommer til Dakkar …"

"Ja, når vi kommer til Dakkar, så begynder vanskelighederne først."

"Ja, det kan jo nok være," Tregomain følte sig allerede brødebetynget ved at have ytret ønsket om at komme ned og se linjen, selv om det ikke stod ham rigtig klart, i hvor høj grad han ville blive skuffet over dette hans ønskers mål.

"Ved du, hvad jeg ville ønske, Tregomain, – jeg ville ønske, at bedstefader havde ladet denne Kamylk Pasha blive liggende på stranden ved Jaffa, – der lå vist mange andre brave folk end ham!"

"Ja, – så var vi jo rigtignok blevet fri for en hel masse vrøvl, og du og Enogate havde nu været gift og hjemfaren, men skal jeg sige dig noget, Juhel! – hvis du havde været i din bedstefaders sted, så havde du gjort akkurat det samme!"

"Ja, det havde jeg vel nok, – men jeg ville alligevel ønske, han var himlet bagefter, inden han havde fået tid til at antænde denne grådige ild i onkels hjerte. Og så er det jo det ulykkelige, at det eneste, der kan slukke denne ild, det er skatten selv, og fundet af den ville øjeblikkelig standse vor farten omkring, men der er dog intet, jeg mindre ønsker, end at den må blive fundet."

"Finder vi den ikke, så bliver vi nok allesammen sådan til en slags evige jøder eller flyvende hollændere, der ikke kan få ro noget sted!" Og Tregomain så lidet opbygget ud ved tanken.

En trøst havde Juhel, da de den 5. maj, – efter at have rundet Kap Verde – så det franske flag vaje over den lille fæstning ved Dakkar, det var altid som en hilsen derhjemme fra, – men der var rigtignok mange mile hjem!

Men da de kom ind i havnen, modtoges de med efterretningen om, at der kun var forbindelse med Loango én

gang om måneden, og at det ville vare 10-12 dage, inden der kom en damper, som de kunne tage med. Det var et frygteligt stød. Kaptajn Antifer bandede, men østerlænderne tog det med ro, intet syntes at kunne bringe dem ud af fatning.

Og Tregomain svedte!

"Der kommer ikke andet hjem af mig, end benene," sagde han, "alt det andet smelter bort!" Men da han var en god og skikkelig natur, søgte han at finde trøst også for denne kalamitet.

"Det kan måske være meget godt, at jeg ikke er for godt i stand, når vi kommer derned, hvor vi skal. Hvis der er menneskeædere, kunne det måske endog blive farligt!"

"Det behøver du vist ikke at være bange for, Tregomain, men når vi kommer derned, så bliver det meget varmere endnu!"

"Du gode Gud! – nu er jeg nær ved at ønske lige som du, Juhel, at din bedstefader havde ladet det forbandede asen blive liggende på stranden ved Jaffa, – bliver det værre endnu, vil det jo ikke være til at holde ud."

Alting får en ende, og det fik ventetiden her i Dakkar også. Damperen "*Cintra*" fra Lissabon løb ind i havnen, de rejsende gik om bord, og i løbet af en uge ville de kunne nå Loango. Men nu begyndte det store spørgsmål at rejse sig: Hvorledes skulle de komme fra Loango til Ma-Yumba? Og hvis dette spørgsmål kun beskæftigede den ene del af selskabet, – Ben Omar og Saouk havde det jo i så henseende ganske bekvemt, idet de kunne overlade al den slags til de andre, – så kom nu for Saouk det spørgsmål op, hvorledes han skulle kunne røve den fundne skat fra de to arvinger? Forholdene var ham alt i alt gunstigere her end ved Sohar, men én stor vanskelighed var der, og det var

den, at de nu var mellem lutter portugisere, og at hverken han eller Ben Omar kunne tale dette sprog. Nå, – Saouk fandt sin trøst i den tanke, at banditter findes der over alt, og de vil altid kunne gøre sig forståelige for hinanden.

Og han blev ikke skuffet i sine forventninger. Da han en time efter at være gået i land sammen med de andre rejsende, i sine egne tanker slentrede op ad Loangos markedsplads, fangedes hans blik pludselig af et par forskende øjne og et udråb løb i hans øren med en bilyd af et underligt grin: "Vel mødt! Excellence, vel mødt!"

"Er det dig, Barosso? Blev du ikke hængt i Cairo for et år siden?"

"Ikke det jeg ved af!" lød svaret. "Men det er vist ikke med Deres Excellences gode vilje, at jeg ikke kom til at dingle!"

"Sludder!" svarede Saouk kort og så sig hurtigt om. Der var ingen at se af hans rejseselskab, – han vinkede til manden, at han skulle dreje ned ad en sidesmøge, gik et lille stykke længere frem og vendte så om og indhentede ham i den smalle smøge, hvor de ikke var udsat for at blive set.

Var det nu ikke et vidunderligt lykketræf, at han havde fundet Barosso her! Det var jo netop den mand, han skulle bruge. Det var sandt nok, at han for et års tid siden helst havde set ham hængt, for han havde efterhånden fået sin næse i for mange af Saouks hemmeligheder, og det var ingen skade til at blive af med et så kompromitterende vidne. Barosso, oprindelig portugisisk sømand, dernæst kosmopolitisk sørøver, havde rent ud sagt hørt til den lille, men udsøgte skare af lejede snigmordere, som Saouk havde underholdt, og som havde

skaffet ham og hans kære fader samt Mehemed-Ali af med mange folk, som de havde interesse af at se forsvinde.

En mere ryggesløs og koldblodig kæltring skulle man lede længe efter. Og så talte han ægyptisk, så Saouk kunne underholde sig med ham, uden at Juhel, der stadig var ude efter ham, kunne forstå det.

Saouk gik tæt ind på livet af sin genfundne ven og talte lige ind i hans øre.

"Sidder din hånd lige løs endnu?"

"Det er ligesom den bliver smurt til," svarede Barosso med et grin.

"Godt, – du skal ikke komme til at beklage dig! Hvad bestiller du her?"

"Jeg har et lille fartøj, som jeg driver handel med her på kysten, – et lille fredeligt handelsfartøj!"

Barosso måtte af en eller anden grund tro om sig selv, at han var umådelig morsom, for hans ansigt var et stort grin ved ordene "fredeligt handelsfartøj", men Saouk lod, som om han ikke forstod hans munterhed.

"Nå, så du er blevet handelsmand! – hvad handler du så med!"

"Hvad det kan træffe sig, Excellence! I morgen skal jeg op nord på langs kysten med seks elefanter."

"Til Ma-Yumba?"

"Ikke mange mil derfra i alt fald."

Saouks udseende var ganske forandret. Han lignede nærmest en lykkelig brudgom.

"Når det er mørkt, så vent på mig her på dette sted, – men ikke et ord til nogen om, at vi har mødt hinanden før!"

Kaptajn Antifers gnavenhed og onde lune blev den næste morgen tidlig fuldstændig forjaget, og for første gang så han med noget, der lignede venlighed, på Ben Omar. Det var næsten blevet besluttet, at de skulle vandre til fods langs kysten nord på til Ma-Yumba, det vil sige, Antifer havde besluttet det og fået Zambucco med på sin ide, men den drivfjeder, der virkede på de to arvinger, var uvirksom over for Tregomain og Juhel, og denne havde til kaptajnens store ophidselse erklæret det for fuldstændig vanvittigt at foretage sådan en spadseretur.

Og nu kom den udmærkede Ben Omar med den glædelige nyhed, at han havde fundet en portugisisk skipper ved navn Barosso, som han kunne gøre sig forståelig for, og som var villig til at tage dem med op i Ma-Yumba-bugten, når han i løbet af dagen eller muligvis først morgendagen havde fået seks elefanter, der skulle ud til Loango fra det indre af landet, om bord i sit fartøj.

Og således gik det da til, at Kamylk Pashas arvinger med følge en 4-5 dage senere om bord på Barossos fartøj styrede ind mellem de øer, der som små, svømmende blomsterbuketter ligger spredt på vandet i Ma-Yumba-bugten.

"En ringe fejl i observationen kan bringe os til en forkert ø," sagde Juhel, der stod og målte solen, medens Tregomain var klar ved uret. "Men det er næsten ikke muligt at få en nøjagtig observation, når elefanterne får hele fartøjet til at rulle, som de gør."

Kaptajn Antifer gav Ben Omar ordre til at anmode Barosso om at få sine dyr til at forholde sig roligt, men enten har elefanterne været uimodtagelige for fornuft, eller også har sømændene, – nogle ækle, vilde fyre var det for resten at se på –

ikke forstået at tale tilstrækkelig blidt til dem, for deres bevægelser blev mere og mere voldsomme, og skibets rullen som følge deraf stærkere og stærkere.

"Vi går rundt, – vi går Fanden tordne mig rundt!" råbte kaptajn Antifer. Og rundt gik de, – så nydeligt rundt, at det nærmest var et mirakel, at alle de ombordværende – med undtagelse af de seks elefanter – nogle minutter senere havde bjærget sig op på den nærliggende øs klippefulde strand.

"Instrumenterne, – instrumenterne!" brølede Antifer, så snart han havde fået hovedet op over vandet.

Ja, – sekstant og ur samt *Nautical Almanac* lå på havets bund, – en stedbestemmelse var umulig for dem herefter. Kaptajnen så rasende på Juhel og Tregomain og begyndte at skælde dem ud, fordi de kun havde tænkt på at redde sig selv og ikke først havde været optaget af at bringe de kostbare instrumenter i sikkerhed, men han rejste ikke herfra, før han havde søgt hver eneste ø i Ma-Yumba-bugten igennem, hvor mange der så var, Fanden osv. ham om han gjorde!

"Der kan sikkert kun være tale om, at det er denne eller en af de to nærmeste øer," sagde Juhel, "alle de andre er for langt borte til at kunne komme i betragtning."

Det blev aftalt, at Barosso, der jamrede sig højlydt over tabet af sine elefanter og i stilhed svor og bandede over, at hans og Saouks smukke plan, der havde været så let at sætte i værk, nu syntes at være ganske ødelagt, skulle blive tilbage på stranden med sine folk og forsøge at tilkalde et eller andet af de fiskefartøjer, som før eller senere måtte komme forbi, så de kunne komme ind til det nære land uden at behøve at overnatte på øen. Den viste sig ikke at være noget særlig tiltalende

opholdssted, for den var befolket af en mængde store aber, en art chimpanser, der syntes at betragte de indtrængende tobenede med alt andet end venlige øjne. Og våbenløse, som disse tobenede var, kunne det muligvis blive en mindre behagelig fornøjelse at komme i alt for intim berøring med den oprindelige befolkning på øen.

Solen sendte sine stråler lodret ned i hovedet på skattesøgerne, da de drog ind fra stranden for at finde klippen med det kendte mærke. Der var ikke mindste skygge at finde, næsten ikke en luftning at mærke, og stakkels Tregomain stønnede og efterlod en lille svedpøl på hvert sted, hvor han stod stille for at trække vejret. Kaptajn Antifer, der var så optaget af øjeblikkets betydning, at han var ganske følelsesløs for sol og vind, så på sin gamle

ven med onde øjne. Han gik blot her og opholdt dem og pustede og stønnede, – hvorfor Fanden havde han også fået ham at trækkes med, – så, nu stod han stille igen, nej, for pokker, nu satte han sig, – nå, lad så ham blive siddende, det fjols.

17. Diamanterne

Ja, Tregomain kunne bogstavelig talt ikke mere. De var kommet op på et fladt højdedrag, der strakte sig over øens nordlige halvdel. På den bræmme af åbent land, der lå mellem stranden og skoven, og som de netop havde gennemvandret, eller på dette højdedrag måtte skatten findes. Herfra kunne han se sine rejsefæller alle vegne, hvor de gik, og her ville han sandsynligvis have ro for aberne, der ikke havde fortsat deres forfølgelse uden for skovbrynet.

"Lad mig blive her, Juhel!" sagde den stakkels Tregomain mat, "jeg kan se jer alle vegne, hvor I går, og I kan se mig, – nu orker jeg ikke længere."

Og Tregomain sank om på en stor klippeblok, der syntes indrettet til ham med sæde og rygstød.

"Stakkels dreng!" tænkte han og så efter Juhel, der skyndte sig af sted efter de andre, "Der må han gå og hjælpe dem med at finde en skat, der kun vil tjene til at bringe ham selv ulykke, men Vor Herre er en fornuftig mand, han lader dem såmænd aldrig finde den!"

Og med denne trøstende tanke slumrede Tregomain blideligt ind.

Hvor længe han fik lov at sove, kunne han ikke afgøre, men han blev vækket ved et udbrud af forbitrelse fra kaptajn Antifer. Han svor og bandede på, at øen skulle gennemsøges en gang endnu, medens Juhel holdt på, at der ikke var mulighed for, at

de kunne være gået mærket i klippen, det dobbelte K, forbi uden at se det.

Kaptajnens vrede fik en ny retning, da han så Tregomain. "Ja, – der sidder du! – du er s'gu ganske lige glad, om vi går ad Helvede til eller ej! – du sidder bare og snuer, – dovenhund af en pramskipper! Op med dig og brug dine øjne!"

"Skal vi tilbage …?" ville Tregomain spørge, men den vrede kaptajn lod ham ikke fortsætte.

"Tilbage! Nej, gu' skal vi ej tilbage, – vi skal finde mine millioner, – mine mange, mange millioner, om du så smelter eller skrumper ind, så der ikke bliver andet end gebisset tilbage af dig. Nå, – en gang rundt igen!"

Karavanen satte sig på ny i bevægelse, og Tregomain fulgte stønnende som en sælhund med, bagerst i troppen naturligvis som det tunge tros. Da de fra højdedraget skulle til at stige ned til det lavere land, hvor kaptajnen havde sat sig i hovedet, at stedet måtte være, tog Juhel ham af og til under armen for at støtte ham, og derved kom han tilfældigvis bag ved Tregomain, da der undertiden var så smalt, at man ikke kunne gå ved siden af hinanden.

Hvad er det? Hele flokken står pludselig stille ved et højt skrig fra Juhel.

"Der, – der!" råber han og peger på Tregomains brede ryg. Og med det samme gør han omkring og løber alt, hvad han formår, tilbage til stedet, hvor Tregomain havde hvilet sig.

"Hvor, – hvor?" sagde Tregomain og drejede sig, så det var knebent nok, at kaptajn Antifer og Zambucco kunne gøre sig det klart, at det, der havde bragt Juhel til at skrige, var aftrykket

af et dobbelt K, – et aftryk i støv og smuds – på Tregomains brede ryg.

"Hold op, – hold op! – rør dig ikke!" råbte kaptajn Antifer til Juhel, der allerede havde fundet stedet og mærket, som Tregomain havde dækket med sin ryg, og var begyndt at rydde de løse sten til side med en gren.

Juhel rejste sig, og et øjeblik senere stod den lille, rasende mand foran ham.

"Hvor tør du vove, – hvor tør du understå dig i at grave efter mine millioner! – Kan du ikke styre din grådighed efter dem – hvad!"

Og med lynende øjne rev kaptajnen grenen ud af Juhels hånd og begyndte at arbejde med den.

"Stakkels onkel, – det ender galt, er jeg bange for!" Juhel så bedrøvet på ham, han holdt jo dog meget af ham alligevel.

"Ja, – finder de ikke noget denne gang, – og det gør de naturligvis ikke, så er jeg også bange for, at det ender galt! Se, – han ved slet ikke af, at han river sine hænder til blods!" Og Tregomain rystede på sit hoved, – det var næsten, som det var dyr og ikke mennesker.

Da hakker og spader var gået tabt ved forliset, var der ikke andet for, end at bruge hvad redskaber, man kunne forskaffe sig på stedet. Heldigvis var grunden her temmelig løs, og kaptajnen og Zambucco havde snart opdaget, at stenene lod sig fjerne med hænderne, selv om de skarpe kanter snart rev dem til blods. Og der lå de to skattegravere på deres knæ og rodede med hænderne i de løse sten, som farvedes røde af deres blod. Med stirrende øjne og skælvende læber rev og sled de i dem, og da Ben Omar i grådig iver kastede sig på knæ for at være med til

at drage de længselsfuldt ventede skatte frem for dagens lys, havde de to arvinger knurret som sultne vilddyr og knurret så eftertrykkeligt, at den forsigtige prokurator øjeblikkelig havde trukket sig tilbage.

De havde fået lavet en kedelformet hulning på omtrent en meters dybde, da kaptajn Antifer pludselig udstødte et gennemtrængende hvin.

"Her er de, – her er de!"

Hurtigere og hurtigere fløj de løse sten op, stærkere og stærkere løb blodet af hænderne på kaptajnen og Zambucco, kortere og kortere blev deres åndedrag, – de hvæsede næsten. Så lød der med et ligesom et kort grynt.

"Lad mig, – lad mig!" snerrede Antifer.

"Jeg slipper ikke!" hvæsede Zambucco og holdt krampagtigt fast på en lille jernkasse af størrelse som en cigarkasse, som de havde afdækket, og som Antifer havde taget op.

Men Zambucco slap alligevel. Det var pludselig gået op for ham, at der måtte være meget mere dernede end denne lille kasse, som ikke kunne rumme synderlig store værdier, – der var jo tale om tre vinfade og flere små tønder, – og i samme nu stod han på hovedet i udgravningen.

"En sten, – en sten!" hviskede kaptajnen, han begyndte at få mørke anelser, og med et slag af en stor sten fik han kassen åbnet.

Der lå et sammenfoldet dokument, og under det en lille papirspakke. Kaptajnen tog begge dele med skælvende hænder, foldede dokumentet ud og læste:

> Til underretning for to af mine arvinger, kaptajn Antifer og bankier Zambucco, tjener følgende:

Ø nr. 3 ligger på 15 grader 11 minutter østlængde. Bredden til denne længdebestemmelse fås hos hr. Tyrcomel, boende i Edinburgh i Skotland …

"Hvorfor siger han os ikke med det samme, hvor alle de andre øer ligger, som han har i sinde at lade os løbe april efter!" råbte Tregomain indigneret.

"Og hvor alle de andre arvinger bor, som han synes at ville lyksaliggøre!"

"Hold mund!" sagde kaptajnen med et forfærdet blik på Juhel – for hver ø, de kom til, dukkede der naturligvis en medarving op. "Hold mund, – der er mere endnu!"

Og kaptajn Antifer læste under dyb opmærksomhed videre:

"For at holde de to nævnte af mine arvinger skadesløse for de udgifter, de allerede nu måtte have haft i anledning af deres rejser, har jeg i denne kasse lagt to diamanter, hvis værdi i sammenligning med mine virkelige skatte er for intet at regne, men som dog vil kunne dække alle de udgifter, de har haft til dato."

"Diamanter, – diamanter!" råbte Zambucco, der havde stået som tilintetgjort, idet han styrtede frem.

Kaptajn Antifer havde taget diamanterne ud af papirspakken, to vandklare, uslebne stene. Han puttede den ene i sin lomme og gav den anden til Zambucco, der så på den, holdt den op mod lyset og vejede den i sin hånd.

"100.000 francs, – 100-150.000 francs!" sagde han skuffet, "En dråbe i havet!"

"Hvor er min procent, – min ene, fattige procent?" skreg Ben Omar og strakte begge sine hænder bedende frem.

"Deres ene procent, – den ligger vel der, hvor skatten er," sagde Antifer kort, "her er der vist ikke mere at hente!"

"Ved du hvad, Juhel!" sagde Tregomain og tog sin unge ven under armen, da de gik tilbage til stranden, "Nu begynder jeg at tro på skatten, – de diamanter, de tyder på, at det er alvor med den. Diamanter til 100,000 francs stykket!"

"Ved du, hvad jeg tror, Tregomain! Jeg tror, at vi kan takke vor Gud, at der ikke var flere rigdomme der, og at det måske allerede er galt nok, at de to ædelstene var der!"

"Hvorfor da det?"

"Fordi jeg vil sværge på, at ikke en af os tre franskmænd var sluppet levende fra denne ekspedition, hvis skatten havde været her."

I stedet for svar sendte Tregomain et meget sigende øjekast i retning af Saouk. Juhel nikkede bekræftende.

"Han forstår lige så godt fransk som du og jeg! Jeg har hele tiden haft en mistanke om det, men nu – efter at have lagt mærke til ham under oplæsningen af dokumentet, hvor onkel var så tåbelig at udlevere ikke blot længden men tillige navnet og adressen på den mand, der ligger inde med den nye bredde, nu er jeg vis på det!"

"Han står også i ledtog med vor portugisiske skipper," sagde Tregomain.

"Har du også lagt mærke til det!"

"Åh ja, – helt idiot er jeg da ikke blevet endnu, – skønt det er ikke langt fra. Hør Juhel, – nu kan du ikke tænke på en hertuginde mere!"

"Nej, – men onkel finder nok en grevinde, – altså, hvis han først finder skatten!"

"Nu finder vi den Juhel, – alle gode gange tre!"

"Hvor Fanden bliver I af?" råbte Antifer og standsede ved nedgangen til stranden, hvorfra man kunne se den pynt, hvor de havde reddet sig i land, "Barosso har prajet et fiskerfartøj, og vi venter ikke!"

Og dermed vendte han sig og begyndte at stige ned. Men næppe havde fortroppen af karavanen nået skovbrynet, der strakte sig hen imod stranden, før der begyndte et livligt bombardement med sten. Det var aberne, som mente, at de burde give deres gæster en lille salut til afsked. I den første omgang blev hatten slået af Antifer, og den livlige lille mand belavede sig straks på at slå igen.

"For Guds skyld!" råbte Juhel, der kendte disse dyrs pirrelige natur, "Slå ikke igen, det vil kun ophidse dem og gøre dem mere opsatte på at angribe os, – lad os blot komme ned til landingsstedet."

Og i fuldt løb flygtede skattegraverne fra den ø, som de fleste af dem havde betrådt med så store forventninger. Men hvem, der gjorde store øjne, det var Barosso, og af det minespil, der blev vekslet mellem ham og Ben Omars sekretær, fik Juhel på ny anledning til at lykønske sine kære onkler og sig selv til, at skatten ikke var funden.

18. I hvilket læseren, – sandsynligvis til sin overraskelse, – vil få et lille stykke af en præken

"Ak, mine kære venner, – hvis der ingen rigdom var til, – hvis guld og sølv ikke eksisterede! – Hvis menneskene lod sig nøje med det, som er nødvendigt, strengt nødvendigt til livets ophold! For hvor mange sorger, – hvor megen elendighed, hvor mange forbrydelser, – ja, for hvor megen synd, synd, synd, var menneskeheden ikke befriet! Rigdom, mine brødre og søstre, – rigdom er alle lasters rod og alle forbrydelsers kilde! Sandelig, sandelig, – det et lettere for en dromedar, ja, for en kamel med to pukler at krybe gennem et synåleøje, end det er for en mand med en pose guld under armen at komme ind ad Himmeriges dør!"

Her gjorde den velærværdige pastor Tyrcomel en pause for at pudse sin næse. Det lød som et signal, som et trompetsignal for alle ligesindede, for et øjeblik efter blæstes der en sand næsefanfare fra tilhørernes store masse.

"Nu er han da vel færdig, det bæst!" hviskede en mand, der sammen med to andre stod afsides i et hjørne ved en af pillerne. "Nej, – nu tager han Satan ryste mig fat igen!"

"Det er godt, at onkel ikke forstår et ord af, hvad præsten siger," hviskede Juhel i øret på sin sidemand, Tregomain, "for så

lavede han sikkert skandale. Den præst bliver vist ikke nem at bides med for ham!"

"Hvorfor ikke det?" Tregomain talte ganske sagte og lige ind i øret på Juhel, men nidkære mennesker fik dog straks ondt af det og tilkastede de fremmede, som viste så liden andægtighed under en så dejlig prædiken, vrede øjekast.

"Det er en Guds lykke, at vi fik de tre muselmænd med deres røde fezer til at blive udenfor!" tænkte Juhel, "Nå, – dette her, det tyder på at blive langvarigt!"

Juhel og hans rejsekammerater havde lov til at føle sig trætte. De var samme formiddag kommet til Skotlands romantiske hovedstad efter at have fløjet gennem Frankrig og England med iltog, fra Marseille til Dover og fra London til Edinburgh. På hotellet havde de fået en vejviser, og han viste sig til deres store forbavselse at være præst ved en af byens kirker.

Kaptajn Antifer havde i den anledning straks sluttet, at denne hr. Tyrcomel næppe direkte havde haft med Kamylk Pasha at gøre, – på hvilken måde kunne der tænkes en forbindelse mellem en skotsk præst og en muhamedansk pasha! Nej, det måtte være en søn af en mand, der i sin tid, – lige som kaptajn Antifers fader- havde vist Kamylk Pasha en eller anden tjeneste, som han nu selv skulle høste fordelen af. Men efter hans prædiken at dømme, syntes han at ville gøre en mærkelig brug af den rigdom, der var på nippet til at falde ned i hans skød.

"Om dit øje forarger dig, da riv det ud!" begyndte præsten på ny til kaptajn Antifers store forbavselse, "Da riv det ud, siger skriften, og om din hånd forarger dig, da hug den af, men om vore penge forarger os, om vore penge forleder os til drik og

svir, – og det gør de altid, det gør de altid, mine venner! – skulle vi da ikke kaste dem bort, langt bort fra os, at de ikke skulle tynge vor sjæl ned i helvedes flammer. Derfor mine venner, om I ville vandre på den trange sti, som fører til det sted, som er beredt for de udvalgte, så kast Eders rigdomme i havet, spred dem for alle vinde, kast dem i ilden og lad dem smelte og brænde op, at ikke Eders sjæle skal brænde i stedet for dem!"

Medens præsten talte sig mere og mere op og til sidst kom i hvidglødende ekstase ved tanken om de indbildte skatte, som han og hans hjord tilsammen ville ødelægge og rydde ud af verden, havde Juhel set lidt nærmere på menigheden, der sad og stønnede under præstens tordentale. Han fik det indtryk, at det var mærkeligt at tale til disse folk om rigdommens farer og fordærv, for ingen af dem så ud til at eje mere end fra hånden og i munden, og de fleste måske næppe det. Men det var åbenbart, at deres fantasi blev ildnet under de stærke ord om rigdommens magt, de berusede sig, de svælgede i dem, som de mødige, udasede rejsende midt i den golde, trøstesløse ørken svælger i forestillinger om skyggefulde oaser med grønt, saftigt græs og klart og koldt, rindende vand. Da den velærværdige hr. Tyrcomel endelig efter syv lange og syv brede sagde amen, gik der som et suk gennem tilhørerne, guldet blinkede dem ikke mer for øjet, – nu var de nogle stakkels, fattige djævle som før.

"Det kan ikke nytte at prøve på at få ham i tale her i kirken, som vi havde tænkt," sagde Tregomain, "de flokkes jo om ham, så ingen kan komme til!"

"Så tager vi ham udenfor," kommanderede kaptajn Antifer. Men sværmen dannede en kompakt masse omkring den yndede præst ude på gaden som inde i kirken, og de tre franskmænd

måtte nøjes med at følge bag efter menneskemassen, i hvilken præstens silkehat, der skinnede med en stærk rødlig glans, svajende og svingende angav det bevægelige midtpunkt.

"Canongate Street!" sagde kaptajn Antifer arrigt, "Det er her, han bor. – Mon han skal have hele denne folkevandring med hjem til te!"

Nej, det var nu vel ikke meningen, men det lod til, at han skulle tale med en stor mængde af dem. For præsten gik ind i huset med nogle enkelte udvalgte, som hørte til de nærmeste, og da disse var kommet ud igen, rykkede andre straks ind. Men de, der stod længst borte og nærmest ved de rejsende, synes at ville forkorte sig ventetiden ved at lave sjov med de tre østerlændere, som var let kendelige på deres hovedbeklædning.

"Hvis vi vil undgå ubehageligheder, er det bedst at gå hjem til hotellet og vente til i morgen," sagde Juhel.

Kaptajn Antifer så forbitret på sin nevø, men da alle de andre åbenbart syntes at være enige med ham, måtte han føje sig. Præsten blev ikke besværet den aften, og Juhel fik tid og ro til at skrive et langt brev til Enogate og fortælle hende alt, hvad der var sket dem, siden de gik fra Loango, hvorfra han sidst havde skrevet til hende.

19. Kaptajn Antifer og bankier Zambucco bliver moralsk forargede

"Han ser ikke ud til at have mange penge til overs til at kaste i havet, denne gode præstemand," sagde Tregomain, da de den næste morgen entrede op ad en gammel, stejl og skrøbelig trappe, der aldrig syntes at få ende. Jo, – nu standsede kaptajn Antifer, der naturligvis havde været i spidsen.

"Her er det," sagde han og pegede på en smudsig og revnet porcelæns dørplade, hvorpå man kun med meget god vilje var i stand til at læse navnet

Pastor Tyrcomel.

Underneden var der klistret en seddel, et udklip fra en eller anden plakat, ved hvilken folk atter opfordredes til at rive deres højre øje ud og hugge deres højre hånd af samt at kaste deres penge i vandet, hvis de forargede dem.

"Hvad betyder alt det krimskrams der?" spurgte kaptajnen Juhel, da han var kommet helt op til døren og var blevet i stand til at se at den næsten var tapetseret med denne sidste sætning, trykt med alle mulige bogstaver og forskellige farver.

Juhel forklarede ham sætningens ordlyd. Kaptajn Antifer så uforstående på ham, sagde kort det ene ord: Sludder! Og slog et kraftigt slag på døren.

"Hvem er der?" lød en stemme indefra, som de øjeblikkelig genkendte som den velærværdige hr. Pastorens.

"Hvem vi er?" gentog kaptajn Antifer på sin barske facon, "Vi er nogle, som er kommet for at tale med pastor Tyrcomel."

"De forstyrrer mig," svarede hans velærværdighed på fejlfrit fransk – Juhel fik det indtryk, at han ikke så meget som havde rejst sig fra sin stol. "Gælder det Deres saligheds sag?"

"Det gælder 100 millioner!" skulle Antifer lige til at svare, men Juhel fik ham i tide betydet, at han skulle tie stille og tog selv ordet.

"Vi er fremmede, som De hører, men taler og forstår Deres sprog og var i går henne i kirken og hørte en prædiken, som har gjort et dybt indtryk ..."

"Kære venner!" lød det imødekommende fra præsten, "Hvorfor sagde I ikke det straks? – I har I sinde at omvende jer til den rette tro og kæmpe mod det syndige mammon!"

Man hørte præsten rode med nøglerne, medens kaptajn Antifer mumlede noget om, at det vist snarere blev ham, der kom til at omvende sig til deres tro eller også overlade dem sin part, til hvilket forslag Zambucco gav sin tilslutning med et ejendommeligt glubsk nik med hovedet.

Døren gik op, og præstemanden stod for dem, en undersætsig, fedladen mand, klædt i en luvslidt og ikke så lidt fedtet præstefrakke, der sluttede tæt om halsen med en lav, opstående kraveflip. Der var ikke det mindste hvidt at se på manden, andet end hans folderige, blegfede ansigt, og man fik uvilkårligt den fornemmelse, at hvis der havde været noget hvidt, ville det ligesom hans velærværdigheds åsyn have været mere grågrumset, end hvidt efter sin natur skulle være.

"Kom ind, I velsignede og værer mig velkomne!" sagde præsten med et blidt og faderligt smil, og ind trådte karavanen i et værelse, der ved første øjekast forrådte sin beboers nøjsomhed for ikke at sige fattigdom. Tregomains og kaptajn Antifers øjne mødtes i et forstående blik: Ville en mand, der måtte leve i en sådan tarvelighed, ikke blive ganske rundtosset, hvis der kom et par millioner rullende ind i stuen til ham? Men medens Juhel spekulerede på, hvorledes man skulle åbne angrebet på denne tredje og måske mindst medgørlige af Kamylk Pashas arvinger, blev præstens ansigt efterhånden gennemglødet af den saligste glæde.

"Mine venner!" udbrød han med en stemme, der bævede af begejstring, idet han lod sine øjne glide kærtegnende fra den ene til den anden og foldede sine hænder med velbehag, "Mine elskelige venner! Jeg opløfter min røst til en tak til hærskarernes Gud, at han har lagt mig det rette ord på læberne, det ord, der alene kunne røre Deres hjerter, så I kommer fra øst og vest," hans øjne vandrede fra de røde fezer til franskmændenes blottede hoveder, "til sandheds erkendelse! – Bringer I måske Eders syndige guld med, at vi kan lægge det øde, smelte det, tilintetgøre det i fællesskab?"

Der lyste et så fanatisk had til det nævnte metal ud af præstens ord og miner, at kaptajn Antifer blev revet ud af sine hæslige forbandelser over den gejstlige mands vidunderlige ordstrøm og fik et anfald af frygt. Mente denne mand virkelig noget med sit raseri mod guld og rigdom? Det kunne se forbandet meget ud til det. Nå, Gud ske lov, – Juhel var en knop! Han klarede det nydeligt.

"Vi bringer ikke noget guld eller gulds værdi denne gang," sagde han, "men når vi ved deres velærværdigheds hjælp har fremdraget en meget stor skat, som De sikkert har hørt tale om, så vil vi sammen overlægge, hvorledes vi bedst skal handle med den."

"Vel talt, min broders søn, – vel talt!" sagde kaptajn Antifer med en stemme, der var så dyb og fed af rørelse, at man skulle tro, han var født og opdraget til kirkens tjeneste.

"En skat! … Ved min hjælp!" gentog præsten, der et øjeblik med sand fryd havde ladet sine øjne hvile på den udmærkede mand, der havde talt sidst. "Det fatter jeg ikke …"

Ak, Antifer, hvorfor faldt du ud af rollen? Og hvorfor skulle Zambucco og Ben Omar ledsage dine ord med øjne så griske og begærlige, at selv en mand, der havde været endnu højere til vejrs i henrykkelse over sine egne patenterede sandheder end pastor Tyrcomel, måtte blive mistænksom.

"Forstår De ikke?" sagde han, og hans stemme havde ganske mistet den fylde, som nylig havde frydet pastor Tyrcomels øren. "Har De ikke kendt en mand, som hed Kamylk Pasha, – en ægypter?"

"Jeg, – nej!" svarede præsten og så undersøgende på østerlænderne. Der var en vis tøven i hans svar, som Antifer øjeblikkelig mærkede sig.

"Men Deres fader da?" Det må indrømmes, at Antifer blev mere og mere ivrig. "Nu bliver han opdaget!" tænkte Tregomain i sit stille sind, men han sagde intet.

"Min fader, – måske!" svarede den værdige mand, hvis blik efterhånden blev mindre og mindre velvilligt.

"Der kan De se – nu kommer vi til sagen!" sagde Antifer henrykt. "Denne hersens Kamylk Pasha har sendt os to, mig og min – min – min …"

"Ven og svoger!" indskød Zambucco blidt. Antifer så ud, som om ordene skulle blive siddende fast i halsen på ham, men han sank sin ydmygelse og fortsatte.

"- min ven og svoger – hr. Zambucco, – bankier i Tunis – længdeangivelsen på en ø – på hvilken der findes nedgravet en stor skat –"

"Ja, – en meget stor skat – forfærdelig stor!" busede det ud af Zambucco.

"Som jeg skal have 1 procent af, – mine herrer! – 1 procent!" skreg Ben Omar. Saouk sagde intet, men hans begærlighed stod så tydeligt malet i hans øjne, at den gode præst ikke længer kunne lade sig narre.

Der blev et øjebliks uhyggelig tavshed, al velvilje var forsvundet fra præstens ansigt, og Antifer begyndte at få en frysende fornemmelse.

"Vi fik Deres navn opgivet på den anden ø, hvor vi søgte skatten, – på den første ø blev jeg henvist til hr. Zambucco …"
"Så I har ledt efter denne usle rigdom i længere tid!" tordnede

præsten, "I har søgt at finde den skat, allerede inden I hørte ordet fra min mund, som alene er opladt til frelse for syndens børn! Hvad ville I have gjort med al den rigdom, hvis I havde fundet den før I kom til mig?"

"Hvad vi ville have brugt den til!" udbrød Antifer, meget rød i sit hoved, han ville forfærdelig gerne have stukket en løgn ud, men han var en ærlig mand; det var ham umuligt, og det ville heller ikke have nyttet ham det allermindste.

"Det kan jo være Dem lige fedt, hvad vi ville have brugt vores egne penge til," sagde han, "hvis De alligevel ikke havde nogen del i dem. Nu kan De gøre fordring på en tredjedel, tænker jeg, og derfor beder jeg Dem være så god at lade os få den bredde, som De eller Deres fader har fået fra Kamylk Pasha."

"Og så?" afbrød præsten ham med et luende blik.

"Så rejser vi allesammen derhen og graver hele historien op og deler skatten i tre dele, – og så – og så – og så lever vi bon for resten af vort liv!"

"Løgnen boede på jer læbe, I formastelige, da I trådte over denne dørtærskel," præsten trådte et par skridt tilbage og hævede sig i hellig ekstase på tæerne, medens hans åsyn glødede af nidnærhed. "Men over for Guds udvalgte redskab måtte I lade Eders svig og underfundighed fare og lægge Eders hjerters råddenskab for dagen!"

"Nu begynder han Satan lyne mig igen!" mumlede kaptajn Antifer, der ikke havde hørt efter, hvad den Guds mand sagde, men som kun havde én tanke.

"Hold op med det forbandede sludder!" råbte han og overdøvede præsten med sin kraftige sømandsrøst. "Vor Herre er alt for pæn en mand til at tage sådan en abekat som Dem til sit redskab, – kom med den bredde, at vi kan få en ende på sagen!"

"Aldrig!" sagde præsten og trådte et skridt tilbage. "Aldrig!"

"Vrøvl! – hvis De selv er en så stor foragter af penge, behøver De jo ikke personligt at ulejlige dem, – jeg skal nok tage Deres part med, – kom nu med den bredde!"

"Jeg kan ikke!" Juhel spidsede øren, – lød det som et suk, eller var det kun indbildning.

"De kan ikke!" skreg Kamylk Pashas to første arvinger og hans eksekutor som med en mund, men i tre tungemål: Fransk, italiensk og ægyptisk.

"Jeg kan ikke, – og jeg ville – jeg ville ikke, hvis jeg kunne!"

"Hvorfor, – hvorfor?"

"Fordi min moder, hvis øjne Gud havde opladt for fattigdommens velsignelse og for rigdoms forbandelse, – ja, forbandelse! – fordi min hellige, gudbenådede moder for mange år tilbage har brændt det djævelens dokument, som jeg aldrig har set og i alt fald ikke husker …"

"Brændt det! – brændt det!"

"Det kan godt være, det er det allerbedste, der kunne være sket, – til lykke med det, Juhel!" hviskede Tregomain sin unge ven i øret. "Men kedeligt er det måske alligevel, – for nu tror jeg på, at skatten er der, – og hvor kunne man ikke gøre mange mennesker godt, hvis man havde så mange penge!"

Juhel havde næppe hørt, hvad Tregomain hviskede ham i øret. Han var øjeblikkelig blevet optaget af at se på de andre, på hvem den værdige præsts meddelelse gjorde det mærkeligste indtryk. Ben Omars sekretær fo'r op, som han ville kaste sig over præsten og rive ham i stykker, men beherskede sig, øjensynligt med den største anstrengelse, og styrtede ud af værelset. Ben Omar selv og Zambucco faldt fuldstændig sammen, men den lille, seje kaptajn lod sig ikke sådan kue, hvor hårdt slaget end havde ramt. Han stod og ludede med hovedet, med rynkede bryn og sammenbidte læber.

"De kan ikke være rigtig klog," sagde han, "Sådan et dokument brænder man ikke, – det er en forbrydelse, som bør straffes efter loven. Lever Deres fru Moder?"

"Nej!"

Det gav et sæt i den lille kaptajn, og hans stemmes klang blev en kende skarpere.

"Levede Deres hr. Fader, da dette, – da dette vigtige dokument blev brændt?"

"Ja!"

"Hvad gjorde han så, da han fik det at vide, – for jeg antager ikke, at det skete med hans gode vilje?"

"Nej, – ingenlunde!" sagde præsten med et forklaret smil. "Min fader var en syndens mand, – en guldets træl, som I! Han havde altid denne bredde – denne – denne bredde, som ingen anden troede på i sit hoved, dag og nat, – indtil min moder tog denne forargelse fra ham. Og så kom hans sande, syndige natur for dagen. Før dette skete, havde det lykkedes ham at bilde os ind, at han var flittig og arbejdsom, – ja, man kunne sige, at han sled hårdt i det for at skaffe os brødet, – men da dette syndens papir var tilintetgjort, da viste han sin sande natur, – han slog sig på flasken!"

"Deres moder er en tyv!" skreg kaptajn Antifer med et. "Hun har stjålet mine millioner, – Mine mange, mange millioner, – men De skal betale mig ...!"

Og som et vilddyr sprang Antifer ind på præsten, men blev revet tilbage af Juhel, der måtte anvende al sin magt for at holde på den rasende mand.

"Han er syg, – han er vild!" sagde den kæmpestærke Tregomain, lagde sin højre arm rundt om hans bryst og ryg og kastede ham som en sæk halm op på sin ene skulder.

"Farvel, Deres Velærværdighed!" Sagde han og begyndte at gå ned ad trappen efterfulgt af de andre. "Farvel og tak for det!"

20. I hvilket masken falder af skurken

"Det er synd, – det er en himmelråbende synd!" råbte kaptajn Antifer, da de var kommet hjem på hotellet og han endelig havde fået sit mæle igen. "Det er at vise foragt mod Forsynet og Forsynets velsignelser! – denne sortklædte nederdrægtighed, – denne fedtglinsende vederstyggelighed! Denne forbryderiske sjælefordærver! – At bære sig sådan ad med Guds gaver! – Hold mund for helvede!"

Den sidste fromme henvendelse gjaldt Ben Omar, der klynkende, hylende og hændervridende gik op og ned ad gulvet. Ved Antifers hårde ord faldt han sammen og faldt ned i en stol.

"Er der intet håb, – slet intet håb om at kunne finde denne ø uden den bredde?" Zambucco talte som en mand, der har været død og begravet i længere tid. Han havde siddet i stille fortvivlelse og revet sig i håret, så han var blevet helt lodden på skuldrene, hans blik var som udslukt, men hans hænder eller rettere hans fingre var i en uafladelig bevægelse, som om han i tankerne løb ned langs den angivne længde-meridian fra nord til syd og gravede jorden op med sine negle.

"Hvis der havde været blot et skin af en mulighed, – havde jeg så siddet her? – Idiot!"

"Min ven og svoger!" sagde Zambucco svagt bebrejdende. Kaptajn Antifer slog en høj latter op, – den var næsten uhyggelig. "Svoger! – svoger! – nej, godmorgen! – jeg er bange for, at Deres smukke, gule søster bliver grøn i ansigtet, når hun

hører om den lystige udgang på denne skattegraverhistorie! – og Enogates prins og Juhels kejserinde, – og fiskerne på havnemolen i St. Malo, der aldrig vil holde op med at grine ad mig – åh!"

Kaptajn Antifer faldt sammen som en klud. Hans venner fik ham skyndsomst bragt til sengs, der blev sendt bud efter en læge, og der kom piller og dråber og igler og Gud ved hvad, – Antifer var syg og måtte blive liggende i sin seng. Den lille, seje mand var, som Tregomain så træffende bemærkede, "blevet slået i dækket med en vupti", og nu lå han der i et sideværelse med feber og vågekone og det hele.

"Gud må vide, hvor hr. sekretæren er henne!" sagde Juhel, da han efter at have skrevet et langt brev til sin lille kæreste, – det mest forhåbningsfulde, han længe havde kunnet skrive – gik i seng. "Jeg har ikke set den kæltring, fra det øjeblik vi kom tilbage fra præsten."

"Jeg ikke heller, min dreng," svarede Tregomain. "Men jeg længes ikke efter ham. God nat og sov godt!"

Men Juhel ringede, uden egentlig at gøre sig klart af hvilken grund, på klokken.

"Er den herre hjemme, som bor inde på nr. 9!" spurgte han den indtrædende hotelpige.

"Nej, – han løb ned ad trappen for et øjeblik siden, så jeg, – han havde vist meget travlt."

"Ja, – det kan godt være, mange tak!" Og medens pigen lukkede døren, tænkte Juhel ved sig selv, at nu stak Ben Omars sekretær af, da der ikke mere var noget at hente. "Og Gud ske lov, – så er vi fri for den karl!"

"Det var da pokker til uroligt hotel!" tænkte Tregomain om morgenen, han blev vækket ved en stærk løben på trapperne, snakken og råben. "Man skulle tro, der var ildebrand i huset eller også lige ved siden af. – Halløj, – halløj! Hvad sker der?"

Det hamrede på døren udenfor.

"Luk op, – i Dronningens navn, luk op!"

"I Dronningens navn, – du gode Gud, hvad skal det betyde!" råbte Juhel og var med et spring ude af sengen og henne ved døren.

"Dronningen! – hun kommer da ikke her?" skreg Tregomain og stak i sin forfjamskelse begge armene gennem sine bukseben.

Døren gik op, og ind marcherede fire drabelige politibetjente i uniform, ledsaget af lige så mange civile herrer, der så mistænkelig meget ud til også at have med politiet at gøre.

"I Dronningens navn, – mine herrer," sagde en af de civile, "De er arresteret!" Og samtidig trak han en lille, brun træstav frem, der i den ene ende viste en hånd og i den anden en forgyldt krone. Med dette tegn på sin værdighed slog manden et let slag i bordet og viste derpå stokken frem til behageligt eftersyn for enhver, der måtte have lyst til at overbevise sig om dens ægthed. Men hans forekommende, om end værdige mine, veg pludselig pladsen for et barskt og bistert blik.

"Her er kun to, – hvor er de andre fire forbrydere?"

"Forbrydere!" råbte Juhel forfærdet, "Forbrydere!"

"Forbrydere! – Åh, spil ikke uskyldig!"

"Hvem søger De, mine herrer, og hvorfor kommer De her på denne tid af morgenen og trænger Dem ind i vort værelse?" spurgte Juhel forbitret.

I stedet for svar tog manden et dokument frem af brystlommen og læste med ærefrygtindgydende alvor op:

"Kaptajn Antifer fra St. Malo i Frankrig?"

"Han er syg og ligger i et værelse ud til grønningen," svarede Juhel, der havde en følelse af, at han befandt sig imellem lutter gale mennesker.

"Hvis det ikke er løgn med den sygdom, så er det heldigt for ham! Her i England forstår vi ikke spøg på det område. Juhel Antifer, styrmand, ligeledes fra St. Malo ..."

"Det er mig," sagde Juhel, der nu havde fået sin påklædning nogenlunde i orden. "Men må vi ikke få at vide, hvad vi står anklaget for?"

"En af de fremmede herrer, – han var let at kende, for han havde en rød fez på sit hoved – har sprængt døren til et hus i Canongate ..."

"Pastor Tyrcomels hus!" udbrød Tregomain.

"Aha, – ja, jeg kunne jo nok vide, at De ikke var ukendt med forbrydelsen. Det ville heller ikke nytte Dem noget at benægte fakta, – han er set på trappen. – Ja, lad os så komme af sted!"

"Om forladelse, – det forekommer mig, at det var bedst, hvis De fik fat på den mand, som har ødelagt den dør, og ikke på os to, som ikke har noget som helst med den dør at gøre!"

"Ledsages de herrer ikke af et par fyre med røde fezer på hovedet?" Juhel kunne jo kun nikke bekræftende. "De må alle følge med, – siden kan vi måske pille den mand ud, der her i fredstid har øvet vold mod et engelsk hus."

"Men vi kan føre vidne på, at vi ikke har været uden for hotellets mure siden i går formiddags!" udbrød Juhel harmfuld.

"Det er ganske rigtigt, hr. inspektør," sagde værten, der var kommet til. "Det kan vi bevidne. Men en af de herrers rejsefæller, en orientaler med rød fez på hovedet, gik ud i aftes, som det synes hemmeligt, og er ikke kommet tilbage igen."

Der fløj en tanke gennem hovedet på Juhel. "Er der nogen, der har set pastor Tyrcomel i dag?" spurgte han.

"Det ved jeg s'gu' ikke, – men det kommer jo slet ikke sagen ved. Jeg holder mig til faktummerne, immervæk." Politimanden så meget værdig ud. "Fordi gadedøren i det hus, hvor han bor, er brækket op, behøver han jo ikke at have fået et eneste hår krummet på sit hoved."

Det er ikke godt at vide, hvordan det hele ville have udviklet sig, hvis ikke den anden dør var blevet stødt op med et vældigt brag.

Derpå fløj der noget underlig ubestemmeligt noget ind i stuen med en hylende, klagende lyd, som kun Ben Omar kunne frembringe.

"Skurk, – slyngel, – infame forræder!" lød det fra døren, og der stod kaptajn Antifer med nathue på hovedet og igler på halsen og blodet ned over nattøjet. "Ved I, hvem hans sekretær var? – Det var Saouk, – Kamylk Pashas nærmeste slægtning! Og det siger han først nu. – Åh, denne nederdrægtige slyngel!"

"Var det Saouk," skreg Zambucco fortvivlet, "så har han nu den bredde, vi ikke fik i går!"

Kaptajn Antifer var pludselig forsvundet, men inden Juhel havde forklaret deres stilling for politimanden, stod han midt blandt dem igen, påklædt og med hat på hovedet.

"Han har slået Tyrcomel ihjel for at få hans bredde!" sagde han kort og bestemt. "Der, – tag det skidt!" Og dermed rev han

den sidste igle af halsen, smed den i hovedet på den forfærdede sygeplejerske, der kom farende efter ham, viklede et håndklæde en 5-6 gange om sin blødende hals og kommanderede: "En vogn!"

Et øjeblik efter rullede hele selskabet ned ad Canongate og holdt foran det hus, de i går var trådt ind i med så store forventninger. Ingen kunne se, at kaptajn Antifer dagen i forvejen havde været så syg, at han ikke kunne stå på benene. Han løb op ad trappen, så politimanden næppe kunne følge ham, og stod allerede og dundrede på døren, da de andre kom derop.

"Der er ingen, der svarer!" sagde han og så ud til mest at have lyst til at rende panden mod døren for at få den til at gå op.

"I dronningens navn!" råbte politiinspektøren og dundrede på døren. Men der kom intet svar.

"Slopkins, – gør Deres pligt!"

Slopkins viste sig at være en af de ikke uniformerede mænd. Han trak et bundt mærkelige jerninstrumenter frem, stak et af dem i låsen, prøvede lidt, trak det ud og stak et andet ind, – lirkede lidt og dirkede lidt. "Værsgo', hr. Inspektør!" sagde han og lukkede døren op.

Der lød fra alle munde et skrig af forbavselse.

Møblerne, – de meget få møbler, pastor Tyrcomel havde at råde over – lå hulter til bulter imellem hinanden, skufferne var trukket ud og tømt for deres indhold, så gulvet flød med papirer. Men henne på sengen lå en mand forsvarlig bastet og bundet. Han havde en knebel i munden, der hindrede ham i at råbe om hjælp, og det eneste, han var i stand til at bevæge, var

øjnene, men dem rullede han også med på den frygteligste måde.

At skære båndene over, tage kneblen ud af munden og få velærværdigheden på benene var et øjebliks sag for Juhel og politiinspektøren. Så rettede pastoren sig op i sin fulde højde, trak vejret dybt et par gange, og så rullede der en ordstrøm fra hans læber, en sådan række skældsord og forbandelser, at selv kaptajn Antifer i sit lange sømandsliv måske næppe havde affyret en sådan ladning, som den velærværdige mand her lod rulle af på et øjeblik.

Pastoren var så godt som nøgen, hvilket ikke bidrog til at gøre ham smukkere. I kampens tummel, – for under alt sit raseri fik han lejlighed til at fortælle, hvorledes denne sortsmudsede bandit med den røde fez var kommet ind i hans stue ved hjælp af en falsk nøgle og havde overfaldet ham i sengen og efter en voldsom kamp bundet ham fast til sengestedet efter først at have stukket ham en knebel i munden, så han ikke kunne råbe om hjælp, – i kampens tummel var hans skjorte, der muligvis ikke havde været ganske hel i forvejen, blevet flået af ham og hang i laser ned om ham, så hans overkrop næsten var blottet. Håndleddene var svulmet op ved båndenes indsnæringer, og alle vegne så man rifter og mærker af negle og hårde knoer.

Medens politimændene gav sig til at optage en rapport over værelsets tilstand for derefter at gå over til at føre præstens udsagn på papiret, og medens den menneskekærlige Tregomain gav sig til at endevende de sørgelige rester af Hans Velærværdigheds garderobe for dog at finde nogle klude at hænge på ham, gik Ben Omar med en underlig nervepirrende

følelse rundt om det stakkels offer og beså ham med stor interesse. Det var altså således, man så ud, når man havde været i kløerne på den gode hr. Saouk ! På én gang blev han stående med stive øjne.

"Oh, – oh!" råbte han med en vellyst-gysende fornemmelse. "Der er rødt! – og der er gult! Og der har han slået, så det er blåt!"

Og Ben Omar pegede på det ene af præstens skulderblade, – åh, hvor det gjorde godt at se alt dette på en andens rygstykker og selv være gået fri!

"Men det er jo tal! Onkel, – onkel, – det er din bredde!"

"Tal!" skreg pastor Tyrcomel, og i et nu var han sprunget tilbage og havde lænet sig med ryggen op mod væggen. Men et kraftigt tag fra Tregomain tvang ham straks ud på gulvet, inden politiet kunne så meget som tænke på at forhindre det, – og der, på præstens højre skulderblad, læstes med den smukkeste tatovering tallene

77 – 19. N. B.

"Det er op ad Spitzbergen til!" sagde kaptajn Antifer med en sindsro, der var en virkelig stor mand værdig. Så tog han et stykke papir frem, som han havde fundet på bunden af en af skufferne. Og med det i hånden gik han tæt hen til præsten, hvis læber fortrak sig til et stygt smil, da han så håndskriften.

"De er en stor halunk, min gode hr. pastor! Jeg vil ikke nedværdige mig ved at skælde Dem ud. Men her af dette papir fremgår det, at De har forhandlet med denne tyveknægt Saouk om at overfalde os og få min længde, som samme hr. Saouk ikke havde hørt rigtigt nede på øen i Ma-Yumba-bugten eller i alt

fald ikke var ganske sikker på at have hørt rigtigt. – Har han fået bredden at vide?"

"Det ved jeg ikke," svarede præsten med et ondt smil. "Han ville ikke give, hvad jeg forlangte!" Og galden tog atter magten fra ham. Det var ækelt at høre på.

"Han har vel fundet den der, hvor vi fandt den. Men måske kommer vi lige så tidligt som han. – Når vi har fået skatten gravet op, skal vi sende Dem bud, – så kan De lade Deres tredjedel afhente. Men lad være med at komme selv, – hører De! Vi har den ære at anbefale os."

Og med en fuldendt verdensmands holdning og mine lettede kaptajn Antifer på sin hat og spankulerede stolt ud ad døren, efterfulgt af sit beundrende følge.

21. På'en igen

Et var med noget blandede følelser, at Juhel så Arthur-Seat og klippen, der i den romantiske dal midt i byen bærer Edinburgh Castle, forsvinde i horisonten.

"Nu skal vi omtrent op til Nordpolen!" sagde han bittert, "Og jeg havde dog for et par dage siden så sikkert stolet på, at vi nu endelig skulle kunne sætte kursen hjemefter! – Stakkels lille Enogate! Hun bliver ikke glad for det sidste brev."

"Nej, – det kan vel nok være!" sagde Tregomain. "Men ved du hvad, – hun kommer bare til at holde så meget mere af dig!"

"Det behøves vist ikke;" sagde Juhel med et smil. "Og det var måske en lykke for hende, hvis hun kunne holde noget mindre af mig!"

"Sludder, Juhel!" Tregomain så mere oprørt ud, end Juhel nogen sinde før havde set. "Hvis du er bange for, at Antifer dog alligevel en skønne dag møder med en eller anden abekat til hende, så lover jeg dig, at jeg skal tage ham sådan under behandling med disse her," og Tregomain strakte begge sine vældige labber frem og drejede dem langsomt, "så lysten til at komme til St. Malo snart skal forgå ham."

"Tak for det, Tregomain, – jeg ved, du mener mig det godt!"

Foreløbig tænkte kaptajn Antifer ikke på prinser eller prinsesser. Han havde kun én tanke, men den drejede han også i sit hoved i alle døgnets 24 timer, uden dog at komme en

smule nærmere til sit mål. Havde denne bandit til Saouk set den ejendommelige tatovering på pastor Tyrcomels ryg, eller

havde han ikke set den? Havde han kunnet nå at tage med den damper, der samme aften, en halv time efter, at han havde forøvet overfaldet, var gået fra Leith til Stavanger, eller var han skuffet og bedraget af skæbnen draget tilbage til Alexandria? I sidste tilfælde måtte han vel antages at være gået ud af sagaen og for bestandig være forsvundet fra kaptajn Antifers og hans venners horisont, – i det første var det jo ikke blot muligt, men også sandsynligt, at de ville løbe på ham i Norge. Det forspring, han havde fået, – måske havde fået, for man vidste jo intet med sikkerhed, – på 2 gange 24 timer, blev til dels opvejet ved, at han havde været nødt til at lægge vejen om ad Stavanger, medens Antifer gik direkte til Bergen, hvorfra der lettest kunne lejes en damper nord på. Men hvis Saouk i det hele taget var ude efter skatten endnu, var der åbenbart ingen tid at spilde.

Hvad var det for en underlig lyd, der nåede kaptajn Antifers øren, som suk fra en, der klagede sig i den dybeste vånde? Han stod et øjeblik stille og lyttede. – Åh, det var ikke andet, end Ben Omar, det bæst, der lå og var søsyg. Nå, ham skete der ikke værre, end han havde fortjent. Og det var næsten med et tilfreds smil, at Antifer gned sig i hænderne, da han gik ned for at gå til køjs.

Efter næppe tre dages sejlads dukkede Norges skarpe, forrevne klippesider op af havet i øst. Endnu en dag senere, og de lå i det regnfulde Bergens fortræffelige havn, der ligger indeklemt mellem byens 7 høje fjelde. Tregomain ville umådelig gerne have gjort en lille tur op på toppen af Fløjfjeldet eller Aalreken, men kaptajn Antifer var ubarmhjertig. Der gik en postdamper nord på til Hammerfest endnu samme aften, og han ville ikke udsætte sig for, at nogen af hans rejseselskab kom

for sent. Han gav sig kun tid til gennem den franske konsul at bestille en damper i Hammerfest, og så skyndte han sig om bord. – Det var jo slet ikke umuligt, at hr. Saouk var med på skibet, – damperen var jo kommet til Stavanger og anløb Bergen på vejen, – ja, det var vel endog det allersandsynligste. Og Ben Omar var for sit vedkommende ganske overbevist om, at han ville mødes der med sin forhenværende sekretær. Alene tanken fik ham til at gyse, medens han ved en mærkelig tankeforbindelse ikke var i stand til at få pastor Tyrcomels medtagne rygstykker ud af sine tanker.

Men Saouk var ikke om bord på den norske postdamper, der i løbet af fire-fem dage, til Antifers udelte ærgrelse løb den ind alle vegne, i en mængde fjorde og havne, hvor den havde ærinde, – førte dem op gennem vestkystens vidunderlige skærgård, hvor fjeldene stundom syntes at lukke sig sammen over hovedet på dem, så den snævre, mørke fjord blev dobbelt så snæver at se på, og mørk. Man måtte undertiden lægge hovedet helt tilbage for at se den blå himmel oven over de mørke fjeldmasser, og Tregomain klagede meget over, at han fik ondt i nakken. Højere nord på, mellem Lofoten og Hammerfest, begynder de at antage de sælsomme, fantastiske former, der fremkalder den forestilling hos en, at fortidens kæmper og uhyrer endnu i de lange, mørke vinternætter, hvor nordlyset kaster sin eventyrglans ud over isbræer, fjeld og hav, leger deres voldsomme leg og kaster hele fjelde og klippeknuder i hovedet på hinanden.

Tregomain var henrykt over den vidunderlige natur, som oprullede sig for ham, over hvalerne, som boltrede sig uden for skærene og over de mange og mærkelige søfugle, han stiftede

bekendtskab med. Men stanken af fisk, som blev stærkere og stærkere efterhånden, som de nærmede sig Hammerfest, var nær ved at tage livet af ham.

"Det er ikke så underligt, at her lugter af fisk," sagde Juhel, "for alting handler om fisk her og drejer sig om fisk. Det er fisk, der ligger til tørre i solen, alt, hvad du ser der; det er fisk, som du ser hænge der, alle både er lastede med fisk, alle skibe med, små og store, hundene spiser fisk, og svinene æder fisk, gæs og ænder med, og kommer du til table-d'hôte på hotellet, kan du være vis på, at om du også får ti retter mad, er de ni lavet af fisk eller i alt fald noget fra fiske-riget."

"Det var som pokker! Jeg tror ikke, jeg er lækkersulten efter at komme til at bo på det hotel!"

Det blev der heller ingen anledning til, for et øjeblik efter at damperen havde lagt til kajen i Hammerfest havn, kom en sømand om bord, spurgte efter kaptajn Antifer fra St. Malo, idet han præsenterede sig som fører af fiskedamperen "*Kronen*", der var hyret til en tur til Spitsbergen.

"Juhel, – Juhel! Spørg ham, om Saouk har været her og er gået nord på!"

Men Torsten Torstensen kunne berolige dem. Der havde ikke været nogen anden turist endnu, – de folk kom ikke så tidligt. Og den brave skipper spurgte, hvornår herskaberne ville gå til søs.

"Straks, – straks! Der er ikke noget at vente efter i dette hul!"

Det var heldigt for kaptajn Antifer, at hans skipper ikke forstod det franske sprog, for en sådan betegnelse af hovedstaden Hammerfest ville sikkert have krænket den patriotiske nordmand. Han forstod det nu heldigvis ikke, og

med godt humør og god vind stod skipper Torsten samme aften ud af Hammerfest havn.

"Jeg er lige ved at blive rundtosset, Juhel," sagde Tregomain, "jeg kan slet ikke holde rede på tiden. Hvad er klokken nu?"

"Den er omtrent 11," svarede Juhel.

"11 aften?"

"Ja, – naturligvis!"

"Og solen skinner lige så strålende, som om det havde været midt på formiddagen, – og den går så godt som aldrig ned, og her er ingen nat – og ingen morgen – og ingen aften, – det glider alt sammen ud i en pærevælling!"

Stakkels Tregomain! Han var lige så træt af det stadige dagslys og lige så uklar over tid og klokkeslæt, som en almindelig hane ville være, der havde lært at indrette sit morgensignal efter solens regelmæssige op- og nedgang i civiliserede lande, hvor der i det hele taget var forskel på dag og nat. Heldigvis varede det kun fem dage, inden de nåede det for tredje gang forjættede land, og spændingen, utålmodigheden efter endelig at hæve Kamylk Pashas millioner blev så stærk, at den trængte alt andet til side, selv legemets naturlige trang til hvile. Tregomain var jo fra at være ganske vantro med hensyn til skattens realitet blevet ganske troende ved at se de to pragtfulde diamanter, som blev fundet i kassen på øen i Ma-Yumba-bugten. Også han begyndte nu at lide af "guldfeber", og Juhel, den eneste, som ikke brød sig

en smule om skatten selv, følte at i de nærmeste timer skulle hans og Enogates skæbne afgøres. Og det gav også ham feber om end en anden slags feber, end den hans medrejsende led af.

Ved hjælp af de foreliggende udmærkede søkort over disse farvande kunne Juhel nøjagtigt bestemme, hvilken holm af de mange, der lå under Spitsbergens kyst, der kunne være tale om at lande på. Han forklarede skipperen beliggenheden på sydøstkysten en sømil fra Hvalpynten.

"Det er den, vi styrer efter, – det er K-øen!"

"Hvad er det?" spurgte Juhel forbavset.

"Vi kalder den K-øen, for der står en høj, flad klippeblok midt på den med nogle runebogstaver, eller hvad det er for noget, som ligner efter et dobbelt K. Det er et sømærke fra gammel tid."

Kaptajn Antifer var ved at få et slagtilfælde, da han hørte, at mærket for hans mange, mange millioner blev brugt som sømærke og var vidt og bredt bekendt! En Guds lykke var det da, at de enfoldige mennesker antog det for en indskrift fra hedenskabets dage, – men sæt nu, at der blot havde været en eneste, som havde fundet på at undersøge stedet! For første gang fandt han anledning til at skælde Kamylk Pasha ud og anklage ham for at have båret sig rasende ubesindigt ad. Nå, – så meget var dog vundet: Der var åbenbart ikke et menneske på øen, Saouk var ikke kommet de rette arvinger i forkøbet.

Ankeret faldt, og de rejsende gik i båden. Kaptajn Antifer og Zambucco rystende af spænding og ophidselse, og Ben Omar var efter al sin søsyge så svag som et barn. Men dog sprang han i land og løb stønnende og med tungen ud af halsen efter dem op til stenen, der havde været synlig i lang afstand. En masse søfugle fløj op med hæse skrig og kredsede rundt over øen, medens de fulgte de fremmede med urolige øjne. Og det havde de al grund til; for medens Tregomain og Juhel forsigtigt søgte

at undgå at træde i de mangfoldige fuglereder, som dækkede jordbunden på visse strækninger, ligesom et tæppe, trampede de to arvinger og deres eksekutor hen over dem, uden at bryde sig om, hvor mange små fugleliv de lagde øde på deres vej.

"Endelig!" sagde kaptajn Antifer og standsede forpustet. Og uden at se sig om eller unde sig et øjebliks hvile begyndte han at bearbejde jorden med sin hakke.

"Stop, – stop! Lad mig være med!" stønnede Zambucco, medens Ben Omar kun var i stand til at give et brøl fra sig for at antyde, at han også skulle være til stede.

Hakkerne klang mod de hårde sten, når de ramte dem, men ofte sank de ned i den bløde jord imellem dem, og så brød skattegraverne stenene op, så sveden brast dem af panden. Pludselig giver Zambucco et hyl fra sig og kaster sig ned for at rive stenene til side med sine hænder, og et øjeblik efter trækker han en kasse, – mage til de to foregående, op af hullet. Kaptajn Antifer stirrer på den, giver en underlig, gryntende lyd fra sig og synker tilintetgjort om i sin gamle ven Tregomains arme. Zambucco ryster så stærkt på hænderne, at han taber kassen på jorden, og med et rask slag med hakken får Juhel den til at springe op, han kender jo taget – og Tregomain lægger Antifer fra sig og springer frem for at opfange alle de store, dejlige diamanter, som han venter vil trille ud deraf.

Men kassen indeholder ingen diamanter. – kun et gulnet dokument, som Juhel folder ud med forsigtighed, for det er fugtigt i den ene halvdel, hvor også skriften synes at være næsten udslettet, og læser højt. Alles øjne hænger ved hans læber, som om de der skulle læse en dom over liv og død.

"For at sikre tre mænd, som jeg føler mig i gæld til, de store rigdomme, jeg har efterladt mig, har jeg nedgravet tre kasser med et dokument i på tre forskellige øer. Det var den eneste måde, på hvilken jeg kunne sikre mig, at mine tre arvinger kunne mødes og i fællesskab grave skatten op, så at ingen af dem bagefter kan komme og beskylde sine medarvinger for at have forurettet ham.

Disse tre mænd er franskmanden kaptajn Antifer, malteseren Zambucco og skotten Tyrcomel, – i tilfælde af disses død eller en enkelts død, indtræder de retmæssige arvinger i vedkommendes sted.

Denne kasse vil altså før eller senere blive bragt for dagens lys af mine tre arvinger i nærværelse af min eksekutor Ben Omar. Den stedbestemmelse, som dette dokument indeholder, vil bringe dem til det sted, hvor skatten er nedgravet i tre vinfade samt 10 mindre tønder ..."

"Åh, – Gud ske lov!" stønnede kaptajn Antifer og faldt tilbage på sin ryg, – han havde åbenbart frygtet at få noget mindre opmuntrende at vide. Men skatten var altså stadig i behold og nu skulle de kun ud på én rejse til! Men han følte sig for svag til at spørge, hvor den lå, det måtte han overlade til Zambucco, der med stive, stirrende øjne og med fingre, der hele tiden krummede sig i begærlighed, endelig fik fremstammet: "Hvor, – hvor?"

"For at finde denne ... For at finde denne ... ø – jo, der står ø," sagde Juhel, "... andre ... geometrisk ... pol ... pol ... pol. Desværre,

onkel, resten er ulæseligt!"

"Ulæseligt!" brølede kaptajn Antifer og sprang op og rev dokumentet ud af hånden på sin brodersøn, så et stort hjørne af det skimlede, mugne pergament blev hængende ved Juhels fingre.

"For Satan, – hvorfor holder du fast på det, når jeg vil have det!" brølede kaptajn Antifer igen. Men han lod det desværre ikke blive ved at brøle. Ude af sig selv og uden at vide, hvad han gjorde, kylede han dokumentet i hovedet på Juhel, men inden det nåede så vidt, tog den friske søbrise, der strøg kraftigt ind over øen, fat i det og førte det i et nu højt op i luften og langt ud over søen. I en brøkdel af et sekund var det ikke til at øjne mere.

Der lød et skrig, – et vanvittigt hyl af fortvivlelse og raseri fra de to arvinger og Ben Omar og Zambucco styrtede frem for at kaste sig over kaptajn Antifer, han ville flå ham, slå ham, pine ham på enhver tænkelig måde. Men Tregomains arm kom ham med et i vejen, og medens Antifer sank om på jorden med hjælpeløse øjne og frådende mund, blev Zambucco smidt så højt op i luften og så langt tilbage, at han bagefter undrede sig over, at han var kommet ned igen inden for øens grænser, da han atter stod på sine ben.

Juhel kunne længe nok fortælle kaptajn Antifer, at dokumentets forsvinden ikke havde det allermindste at betyde. Han havde læst, hvad der i det hele taget var at læse, og han skulle nok huske det. Antifer var utilgængelig for trøst. Han så med underlige stive øjne på sin brodersøn, lallede med tungen, men rørte sig ellers ikke mere end en død sælhund. Han var blevet ramt af et slag, og der var ikke andet at gøre end at få hentet en båre fra skibet og transportere kaptajn Antifer om

bord. Det blev gjort hurtigst muligt, og det bedrøvelige tog blev afsluttet af et par hylende grædekoner, de herrer prokurator Ben Omar og bankier Zambucco.

22. I hvilket Juhel Antifers unge kone, fru Enogate, lader sin lille finger gå på langfart

"Ilde gik det, og vel var det!" sagde Tregomain, da han i sit stiveste puds og med stor ærbødighed benyttede sig af sin forret som brudens forlover og kyssede den strålende Enogate på kinden ved udgangen af kirken. "Men godt var det, at kaptajn Antifer kom så meget til hægterne, at han kunne give sit minde til brylluppet!"

"Ja, – ellers måtte vi jo have ventet lidt endnu," sagde den unge kone og kiggede hen til sin mand.

"Måtte vi det! – Nej, vi måtte ikke, – for nu måtte det have en ende. Og nu tænker vi ikke mere på den skattehistorie, men kun på fremtiden!"

Hvis Juhel troede, at den historie ikke ville dukke op igen, så tog han meget fejl. Kaptajn Antifer, der efterhånden kom til kræfter på ny under den gode pleje, som blev ham til del i hjemmet, slap den da heller aldrig af tanke. Og sandt at sige, efter at Juhel havde bundet sin lille kone så fast til sig, at ingen prins eller hertug længere kunne skille dem, begyndte han også i sit stille sind og uden at nogen anede det at spekulere over det sidste dokuments gådefulde ord. Hver aften, inden han faldt i søvn, lå han og vendte og drejede den "geometriske lov" og "pol", uden dog at nå noget som helst resultat.

Men når han så hørte kaptajn Antifer i sit sovekammer oven på tage sin stok og slå i gulvet eller til sengestolpen, medens han rasende råbte, at Kamylk Pasha var en snyder og en bedrager, der havde forholdt ham den eneste oplysning, som havde haft noget værd, så blev han bange for sine egne tanker og skyndte sig at forjage dem.

"Jeg må ud at sejle," tænkte han, "en sømand har ikke godt af at gå for længe på landjorden, det giver plummer i hjernen."

Der gik et par måneder, så kom Tregomain en dag med en avis.

"Nu skal I bare høre!" sagde han og foldede med stor højtidelighed avisen ud. "Vi er i avisen!"

"Hvad er vi?" udbrød kaptajn Antifer, der var kommet op og sad hele dagen i et hjørne af stuen, så han ikke kunne ses fra gaden, og stirrede på en globus, uden mål og med.

Han var ellers hensunket i sløvhed, og det var sjældent, at noget frembragte et så kraftigt indtryk på ham som Tregomains meddelelse.

"Vi er i avisen, – det er en korrespondance fra Edinburgh."

"Hvad er det for noget sludder?"

Nej, – der var jo ligefrem noget af den rigtige kaptajn Antifer igen.

"Det er det for noget sludder, at Saouk nu endelig har bekendt."

"Saouk, – åh, den kæltring! Hvor har de fået fat på ham?"

"Ja, – det er jo det, jeg vil læse for dig, – eller tag du hellere og læs, Juhel, det går måske nok så glat!"

Og Juhel læste, hvorledes den ægyptiske bandit, Saouk, der havde forøvet det noksom bekendte overfald på en af byens

populæreste præster, og var blevet taget, lige som han i Glasgow skulle til at gå om bord i en damper til Trondheim, nu endelig havde tilstået sin brøde, efter forgæves at have søgt at vælte skylden over på sine rejsefæller, kaptajn Antifer og hans to landsmænd. Sluttelig anførtes hans dom, den lød på et halvt år i trædemøllen.

Men hvad var det! Kaptajn Antifer gav sig minsandten til at le, så det rystede.

"Det har han godt af, den slyngel!" klukkede han, "Et halvt år i trædemøllen, det har han godt af!"

Juhel kom til at se hen på sin lille kone. Hun sad meget eftertænksomt og lod sin pegefinger gå på langfart på verdensgloben, der stod foran hende.

En varm solstråle skød sig ind over hende fra nakken og bragte det tykke kastanjebrune hår til at gløde som guld omkring hendes fine ansigt. Juhel havde aldrig set hende så smuk, – han måtte kysse hende, han kunne slet ikke lade være.

"Hvad sidder du og spekulerer på?" spurgte han, og der var så megen lykke i hans stemme, at Tregomain måtte smile ved det, og mutter Nanon måtte nikke over til ham i sin glæde.

"Du Juhel, – det er egentlig grinagtigt, – det har jeg slet ikke lagt mærke til før. De tre øer, den slemme Kamylk Pasha har jaget jer rundt til, ligger nøjagtigt i en cirkel …"

"I en cirkel!" råbte Juhel og fløj op, som om han var bleven elektricifiseret. "I en cirkel! – Geometrisk lov – Pol! – du gode Gud, – jeg har det, jeg har det!"

"Hvad har du, Juhel?" spurgte kaptajn Antifer, der var blevet meget bleg.

"Juhel, – Juhel, pas på, at du ikke narrer ham, det tåler han ikke!" hviskede Tregomain ham i øret.

"Nej, – der er ingen tvivl!" Juhel havde imidlertid med passeren fundet det omtrentlige centrum for den cirkelbue, på hvilken, som Enogate rigtigt havde set, de tre øer lå. "Polen for de tre øers cirkelbue, geometrisk indlagt på kortet må uden mindste tvivl give os den fjerde og sidste ø, – og det er Enogate, der har fundet den til os!"

Og medens Juhel igen fandt anledning til at kysse sin lille kone og omfavne hende atter og atter, fløj kaptajn Antifer ud på gulvet og gav sig til at hoppe rundt, medens han sang i vilden sky:

"Jeg har min længde, ja,
Min li – la – længde, ja,
Jeg har min lille li – la – længde!
Ja, min længde – ja!"

Den eneste, der ikke så rigtig glad ud, var Enogate. Hvad havde hun gjort! Skulle de nu til Nordpolen – eller til Sydpolen måske?

Og ængsteligt spurgte hun:

"Hvor ligger så den fjerde ø, Juhel?"

"I Middelhavet, min søde pige, – sydvest for Italien!"

"Gør klar til at lette!" kommanderede kaptajn Antifer, han var pludselig blevet frisk som en fisk. "Vi stikker i søen, så snart vi kan!"

"Men denne gang vil jeg med!" sagde Enogate og trådte hen foran sin myndige onkel. Det var minsandten ikke hendes spøg, det var tydeligt at se.

"Vil du med?" kaptajn Antifer så lidt usikkert på hende. "Ja, – naturligvis skal du med, hvis din mand tillader det!"

"Jo, det gør han nok, – ikke sandt, Juhel?"

Og Juhel gav allernådigst sin tilladelse med et lille nik, – og Gud nåde ham, hvis han ikke havde gjort det!

"Men det er slet ikke for de fjollede millioner, jeg vil med, dem finder I såmænd heller ikke denne gang, – det er kun fordi jeg ikke vil være borte fra min mand i al den tid, I danser rundt efter Kamylk Pashas pibe!"

"Naturligvis finder vi skatten denne gang, min kære Enogate," det kan nok være, kaptajn Antifer var bleven spagfærdig, "og nogle og tredive millioner er ikke at kimse ad!"

"Penge bringer ingen lykke," svarede den unge kone bestemt, "når jeg blot har min mand og mine gode venner og helsen og sundheden, så forlanger jeg ikke at have det anderledes, end jeg har det."

Næppe fjorten dage senere finder vi vore franske venner i et sejlfartøj, en stor felukka, der for en frisk brise slører ud af Girgentis havn. Også vore gamle venner, Zambucco og Ben Omar, finder vi om bord. Kaptajn Antifer har telegrafisk sat dem stævne her på Siciliens sydkyst.

"Skal vi sejle langt?" spurgte Ben Omar med et selvopgivende blik.

"På den anden side Pantellaria, – hvor længe det varer kommer mest an på vind og vejr!"

Felukkaen passerede Pantellaria. Juhel tog en nøjagtig krydspejling og indførte den i det store søkort og gav så den gamle, hvidskæggede skipper ordre til at styre sydvest.

"Når vi har løbet 7 kvartmil ud på denne kurs," sagde han til sit rejseselskab, "så må vi være på stedet eller i alt fald så tæt ved stedet, at vi kan se øen."

"Det er godt, Juhel!" svarede kaptajn Antifer og stirrede ud i sydvest, som om han ville opdage enhver flue, der kunne finde på at færdes i denne retning.

"Undskyld, signor!" spurgte skipperen, der med nogen forbavselse havde ladet sig hyre til at gøre en to – måske tre – dages tur til søs med disse sære mennesker, men for resten med god vilje, for han fik det godt betalt, "Undskyld, – hvad søger signor?"

"Mit lommetørklæde, som jeg tabte her omtrent i fjor," svarede kaptajn Antifer uden at blinke.

"Ah, signor!" Nej, de folk kunne da ikke være rigtig kloge. Men derfor behøvede de vel ikke at gøre nar ad en anden en. Juhel mærkede, at den gamle var blevet stødt, og da der jo ikke er nogen grund til at støde folk, hvis hjælp man muligvis dog kan få brug for, tog han diplomatisk ordet og fortalte den gamle, at de var ude for at lede efter en ø. Han følte ligefrem trang til at få at vide af denne gamle knark, der kendte farvandet her lige så godt som sin egen bukselomme, om der i det hele taget fandtes nogen ø eller holm på disse kanter, for han begyndte sandt at sige at blive noget urolig over, at der ikke var det allermindste at se.

Antifer syntes jo nok at være meget mere rolig end før, men ville han kunne tåle en ny skuffelse?

"En ø, signor?" gentog skipperen lidt forbavset.

"Ja, – for fanden! En ø! – en lille ø!"

Enogate så bedende på kaptajn Antifer. "Han forstår dig meget bedre, når du ikke bliver så heftig!"

Kaptajn Antifer mumlede noget i skægget, men skipperen lagde hånden bag øret.

"Har jeg forstået det rigtigt?" spurgte han, "er det en ø Deres Excellence leder efter?"

"Ja, min ven," Antifer talte med så venlig en stemme som en majkat, "en lille ø, – en ganske lille-bitte ø! Forstår De?"

"Jo, – jeg forstår meget godt. Deres Excellence søger efter en ø, efter en ganske lille-bitte ø, – men Deres Excellence kommer til at lede længe efter den, – den er der ikke!"

"Hvad i Helvede siger De?" Kaptajn Antifer fløj op i forfærdelse, men Enogate lagde sin hånd på hans arm; det lod til at berolige ham, og nu var det Zambucco, der skreg op.

"Er den der ikke?"

"Nej, – Deres Excellence, – den er der ikke mere!"

"Den er der ikke mere ! Ak, – åh! Oh – græsselige tanke! Var det San Julia?"

"Netop, Deres Excellence, – det var San Julia ! Der er også dem, der kalder den Fernandea eller Nerita ..."

"Eller Hotham eller Graham!" tilføjede Juhel, for hvem der pludselig gik et lys op. "Det var den mærkelige ø, der dukkede op under et vulkansk udbrud i juni 1831, og som forsvandt igen, lige så sporløst som den var kommet. Nu må vi i øvrigt være lige på stedet."

"Værs'god, mine herrer! – Der ligger de mange millioner, vil De have fat i dem, så behag at springe over bord og duk under!"

Og kaptajn Antifer pegede med virkelig overlegenhed på havet og med et lunt blink i øjet.

Tregomain så beundrende på ham, – han var jo virkelig blevet helbredt!

Zambucco og Ben Omar hylede op i vilden sky. Hvorfor havde det også skullet træffe sig så nederdrægtig uheldigt, at Kamylk Pasha netop var kommet hertil i den korte tid, hvor øen var oven vande! Hvorfor skulle han netop vælge denne elendige, underfundige ø, – der var jo andre hæderlige, stabile øer nok! Det var ondskab, det var nederdrægtighed, løgn og bedrag!

Og de to stakkels pengebegærlige mænd strakte hænderne mod himmelen og klagede og jamrede sig, så det måtte røre stene. Enogate så på dem og rystede på sit smukke hoved, – hun syntes, det var fælt at se på, og hun var glad over, at hun ikke havde set sin onkel i en lignende situation.

"De herrer må se at trøste sig," sagde Juhel, "lad os lodde, hvor dybt her er, før De ganske fortvivler."

Han bad skipperen hive sit lod, og i tavs forventning så de lodlinen løbe ud.

"Der er for dybt til at dykke!" Sagde Tregomain. "De penge er godt forvaret!"

"Nu har loddet bund!" Juhel tog et tag i lodlinjen, – der var løbet 60 favne ud, – han løftede loddet nede på havets bund lidt op og lod det falde igen. "Det støder mod hård klippe," sagde han, "det er Kamylk Pashas ø, – øen nr. 4, hvor skatten virkelig ligger. Vi kunne have sparet os en del ulejlighed!"

"Alt er forbi, – alt er forbi!" jamrede Zambucco.

"Nej, – der er håb endnu, Excellence!"

Den gamle skippers rolige og besindige ord gjorde den mærkeligste virkning. Der kom et af de gamle glimt i øjet på kaptajn Antifer, men han tog sig i det. Men alle spidsede øren.

"De lærde inde i Neapel, som kommer her og lodder hvert år, påstår, at øen hæver sig igen siden året 1850, – en skønne dag kommer den op på ny, og så kan De komme og hente, hvad De glemte sidst."

"Glem ikke at fortælle dine børnebørn det, Enogate, – nej, lad hellere være, man kan aldrig vide, om de ikke bliver lige så tossede, som en anden en har været!"

Og med denne smukke selverkendelse fra den ellers så seje kaptajn Antifer vil vi slutte denne sandfærdige fortælling.

Om "Kaptajn Antifers eventyr"

Forfatter: Jules Verne (1828-1905).
Org.titel: *Les Mirifiques Aventures de Maître Antifer* I-II. 1. udg. som føljeton i *Magasin d'éducation et de récréation* 1. januar-15. december 1894, bogudgave i *Bibliothèque d'éducation et de récréation*, J. Hetzel et Cie, Paris 1894.
Denne udgave efter: Jules Verne: *Kaptain Steens vidunderlige Hændelser*, i bearbejdelse med illustrationer. Gyldendalske Boghandel, København/Kristiania/London/Berlin 1923. Oversætter/bearbejder er ikke oplyst i bogforlæg.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af George Roux (1853-1929): *C'ètaient les deux K du nom det Kamylk* fra den franske bogudgave *Bibliothèque d'éducation et de récréation*, J. Hetzel et Cie, Paris 1894.

ISBN 978-87-7628-369-8
3. udgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-619-5 (Ølstykke 2018).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk